

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

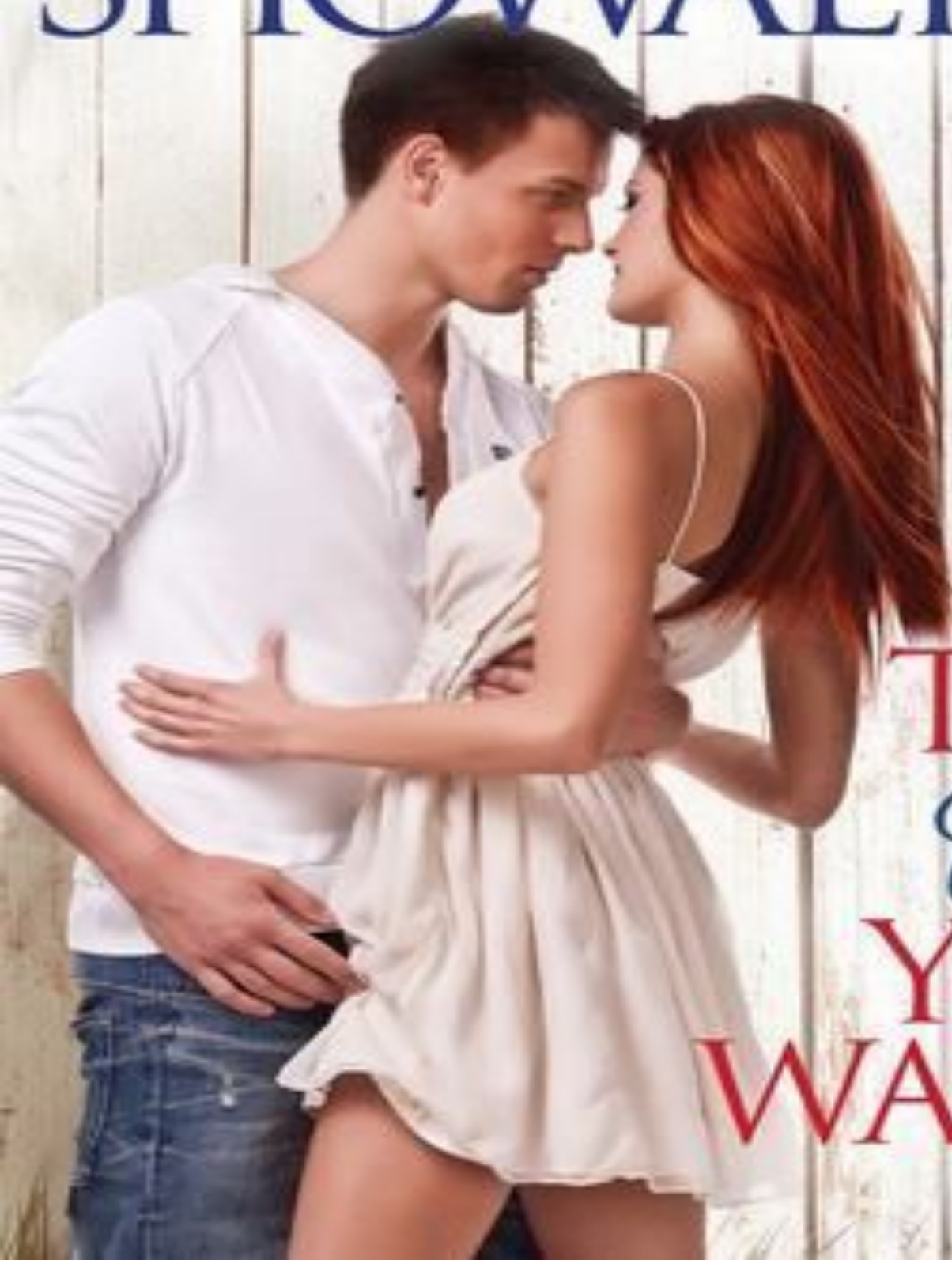
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

GENA SHOWALTER

THE
One
YOU
WANT

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

New York Times çoksatan yazarı Gena Showalter, her biri eşiyle tanışan seksi kötü çocukları konu alan *Orijinal Kalp Kırıcılar*'ı özel bir ön romanla tanıtıyor!

Küçük bir kasaba olan Oklahoma'da itibar her şeydir ve Kenna Starr kendi itibarının üstesinden gelmek için her şeyi yapacaktır. Sözde kötü kız, Uzun, Esmer ve Seksi ortaya çıktığında görünüşte imkansız bir görev olan doğru ve dar yürümeye kararlıdır ...

Zengin ve güçlü Dane Michaelson her kadının hayalidir. Ne zaman ki On altı yıllık bir sonra Strawberry Valley'e döndüğünde, asla unutmadığı kızıl saçlı kıza karşı hazırlıksızdır. O artık tamamen kadındır. -Ve daha önce hiç kimseyi bu kadar istememişti. Ama ona sahip olmak için, onun savunmasını kırması gerekecek... ve kendi savunmasından vazgeçmesi.

HQN Books'tan Orijinal Kalp Kırıcılar serisinin sonraki kitaplarını (*The Closer You Come*, *The Hotter You Burn* ve *The Harder You Fall*) bekleyin!

ISTEDİĞİN KİŞİ

Gena Showalter

Adanmışlık

Susan Mallery, Lori Foster ve Bella
Andre'ye kocaman bir teşekkür.

İçindekiler

BİRİNCİ

BÖLÜM İKİNCİ

BÖLÜM

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DÖRDÜNCÜ

BÖLÜM BEŞİNCİ

BÖLÜM

ALTINCI BÖLÜM

BÖLÜM YEDİ

BÖLÜM BÖLÜM

DOKUZ SEKİZ ON

ON BÖLÜM BİRİNCİ

ON İKİNCİ BÖLÜM

BÖLÜM ON ÜÇ BÖLÜM ON

DÖRT

BİRİNCİ BÖLÜM

"GEÇ KALDINIZ." Yüksek moda dergilerinin kapağını süsleyebilecek bir takım elbise giyen telaşlı bir adam Kenna Starr'ın yoluna çıkarak onu durdurdu. "Tüm personel arkadan giriyor. Uslu bir kız ol ve acele et."

Adamın kimliği yerine oturduğunda utanç yanaklarını yaktı. Timothy Calbert Jr. Neredeyse bu adamla birlikte büyümüştü ve her ne kadar yıllar önce şehri terk etmiş ve sadece bu özel olay için geri dönmüş olsa da, patronunun oğlu olduğu gerçeği, onu çocukken yaptığı gibi düzeltmeyeceği anlamına geliyordu: kafasının arkasına bir tokat.

"Ben personel değilim," diye mırıldandı. En azından bu gece değil. Genellikle bunun gibi etkinliklerde çalışırdı. Ve kabul etmek gerekir ki, nişan partisi konuklarına ordövr servisi yapan her kadını süsleyen elbiseye benzer bir elbise giyiordu.

"Benzer" derken elbette "tıpatıp aynı" demek istedi.

Ancak kazandığı her kuruş faturalara gidiyordu ve ekstralar için asla bir şey kalmıyordu. Bu yüzden ABG planını uyguladı. All Baby's Got. Üniforması.

Elbette, çok kısaydı ve çok sıkı nefes almak boş bir hayalden başka bir şey değildi, ancak kurtarıcı bir özelliği vardı - sıfır dolara mal oluyordu.

Becerikli bir kız olan Kenna, boynuna şeffaf beyaz bir eşarp bağlayıp uçlarının göğüs dekoltesinin arasından sarkmasına ve elbisenin eteklerine kadar düşmesine izin vererek kendini farklı kılmaya çalışmıştı.

Açıkça #GardıropBaşarısızlığı.

Hayır! Kötü Kenna! Bu gece zihinsel olarak Twitter kullanmak yok. "Ben bir misafirim," diye ekledi. "Onurlu bir misafir." Sayılır. Belki de.

Tamam, muhtemelen değil.

Junior'ın dudakları sinirlenerek büzüldü. "İsim?"

Cidden mi? Daha fazla aşağılanmamaya çalışarak ona söyledi.

Panosunu kontrol etti. Şaşkınlıkla göz kırptıktan sonra ona onaylamayan bir bakış attı. "Şuradan." Sol tarafı işaret etti ama yolundan çekilmek için hiçbir çaba göstermedi.

Başını kaldırarak adamın etrafından dolaştı ve fuayenin kenarına geldi. Parti zaten tüm hızıyla devam ediyordu, geniş oturma odası kalabalıktı. Onun

Tanımadığı yüzleri incelerken kalbi kaburgalarına çarpıyordu. Kusursuz tenlerinden ve mükemmel makyajlarından yayılan ışıltı ve parıltıyla bu insanların her yerinde "şehir" yazıyordu.

Ve sadece onlarla kaynaşması mı gerekiyordu? Oklahoman sosyetesinin kaymak tabakasıyla mı? Burada olması beklenen Dane Michaelson ile mi?

#ThisSucks!

On altı yıl önce Strawberry Valley'den taşınmıştı. Ailesi evlerini muhafaza etmiş olsa da, o asla geri dönmemişti. Kısa bir ziyaret için bile. Ancak kasaba onu hiç unutmamıştı ve dedikodulara göre yakın zamanda babasının ham petrol ve doğal gaz işini devralmıştı.

Doğal gaz, diye düşündü, kıs kıs gülererek.

Ben çocuk değilim. Yüz hatlarını hızla düzeltti ve düzgün bir ifadeye büründü. Ben iyi bir küçük robotum.

Kalabalığı tekrar taradı ama Dane'den bir iz bulamadı. Süper modellere benzeyen güzelleri, yatak odasına bir taşıma bandıyla girip yine o şekilde çıkıyorlarmış gibi süzdüğü söylenen bir adamdı. Boş zamanlarında hızlı arabalarla yarışıyor, golf oynuyor, yelken yapıyor ve ara sıra hayır galalarına katılıyordu. Onun gibi bir köylü kızının asla deneyimleyemeyeceği zengin çocuk lüksleri.

Onu düşünmek için hiç zaman harcadı mı? Onu hatırlayarak, ondan nefret ederek?

Aptal Dane Michaelson ve onun aptal duyguları için endişelenemem. Ben eğleneceğim. Bir kez olsun.

#KendimeSöylediğimYalanlar.

Dikkatini dağıtmak için çaresizce bir adım ileri gitti. Sonunda birkaç yerliyi fark etti. Çilek Vadisi'nde herkes birbirini tanırdı, bu yüzden birinin onu fark edip el sallaması an meselesiydi....

Andy bana bir viski getir ve bu sefer cimrilik etme Teegle bakışlarını onun üzerinden kaçırdı. *Caroline Yemeğime tükürürsen anlarım* Walloby boş şampanya bardağını işaret ederek yeniden doldurulmasını bekledi.

Bu insanlar için sadece bir garson olacağım.

Kenna'nın en yakın arkadaşı ve oda arkadaşı Brook Lynn Dillon, bu gece servis yapıyordu, onu fark etti ve komik bir yüz ifadesi takındı. Kenna güldü ve arkadaşının yanına sokulup gecenin geri kalanında olduğu yerde kalabilmeyi diledi. Kızın yanına yaklaşmak, onun güç alanına girmek ve her yerde herkes için görünmez olmak demekti. Özellikle erkekler Brook Lynn'in kıvrık sarı saçları ve iri mavi gözlerinden başka bir şey göremiyordu.

Sanki bunu kanıtlamayı umuyormuş gibi, yaşlı bir erkek iri parmaklarını Brook Lynn'in koluna doladı. Kız sarsıldı ve elindeki tepsi sallandı. Şampanya bardakların kenarından taşıtı ve etrafındaki kadınlar sanki ölümcül bir virüs kapmış gibi geri çekilirken, tüm erkekler ona yardım etmek için yaklaştı.

Onları başından savmaya çalıştı.

Onunla konuşmaya devam ettiler, dökülenleri silmek için peçetelerle onu sıvazladılar.

Bir kurtarma, geliyor. Kenna kürsüden atladı ve arkadaşını tutulan ellerden kurtarmaya kararlı bir şekilde ilerledi. Ancak partiye katılanlar kaostan uzaklaştıkça kızın yanında bir yol açıldı ve Kenna'nın henüz fark etmediği bir grup insan ortaya çıktı. Onların ortasında hayatında gördüğü en güzel adam vardı. O kadar güzeldi ki gerçek olması mümkün değildi.

Ağızındaki nem anında kurudu. Uzun boylu ve zayıf kaslıydı, bronz bir teni ve simsiyah saçları vardı. Yüz hatları granitten yontulmuş gibiydi. Güçlü, yontulmuş. Sertti. İçten içe yanan altın rengi gözleri çarpıcı ve bir şekilde tanıdıktı, bıçak gibi burnunu mükemmel bir şekilde dengeliyordu. Sahip olduğu tek yumuşaklık noktası olan dudaklarının sağladığı tatlı kontrast olmasa fazla sert sayılabilecek bir burun. Çenesi bile sertti, sakalının gölgesinde bir kare şeklindeydi.

İğne çizgili takım elbisesini giydiği kadar tehlike ve heyecan da taşıyordu, sanki her şey sihirli periler tarafından ona uyması için mükemmel bir şekilde uyarlanmıştı. Kenna ürperdi. O her kadının fantezisinin ete kemiğe bürünmüş haliydi... ve kadehini dudaklarının ortasına kadar kaldırmış, sanki zamanda donmuş gibi ona bakıyordu.

Aralarındaki havada elektrik çatırdıyordu, bu onun için yeni bir deneyimdi. Anlamadığı ve hoşlanmadığı bir deneyim. Ama büyüüne kapıldığı için Brook Lynn'i tamamen atlayıp tam önünde durduğunu fark etmemişti... ta ki olay çıkarmadan geri çekilmek için çok geç olana kadar.

Ne yaptım ben?

Çene yukarı. Omuzlar geriye. Gülümseyin.

"Merhaba," dedi ve sonra ezik olduğu için kendine lanet etti.

Adamın yanındaki göğsü kabarık sarışın ona sinirli bir bakış fırlattı ama sonra parladı. "Oh, güzel." Kenna'ya boş bir bardak uzattı. "Ben de

Bir başkası. Teşekkürler." Sonra profilini Kenna'ya çevirerek, İtalya'ya yaptığı son gezi ve yaşadığı eğlenceyle ilgili hikâyesine geri döndü.

Kabusuma hoş geldin. Kenna'nın yanakları kızardı.

Ne yazık ki bu gece son kez utanacağım dan şüpheliyim.

Bay Fantezi kadehini yavaşça indirdi. Göz kapakları ağırlaştırmış, uzun siyah kirpikleri için için yanan altını örtmüştü. "Kenna Starr," dedi hiç pişmanlık duymadan, sarışının sözünü keserken; o da giderek koyulaşan bir ilgiyle Kenna'ya baktı. "Seni tekrar görmek güzel." Sesi de diğer özellikleri gibi baş döndürücü ve baştan çıkarıcıydı. Alçak, hışırtılı, sıcak çikolata parçacıklı kurabiyelerin üzerine gezdirilmiş erimiş bal gibiydi.

Sonra sözleri, erkeksi çekiciliğinin farkındalığına nüfuz etti. Onu *tekrar görmek mi?*

Kafasının karıştığını hissetmiş olmalı ki, "Hem de ilk tanıştığımız yerde," diye ekledi.

Farkına varmak karnıma bir yumruk yemek gibiydi. *Aynı nokta.* Bu evde tanıştığı tek bir kişi vardı... *hayır, lütfen hayır...* ama bunu inkâr etmek *mümkün* değildi. Az önce Dane Michaelson'a rastlamıştı.

Doğru yaşta görünüyordu. Yirmi dokuz civarı. Doğru saç ve göz rengine sahipti. Ama yüzünün sol tarafında bir yığın yara izi yoktu.

-Ve ona nefretle bakmıyordu, ona korkunç isimler takmıyordu.

Sen aptal, çirkin ve çöpsün!

Son "oyun randevuları" sırasında ona tükürdüğü sözler bunlardı. Kız yedi, erkek on üç yaşındaydı ve o andan önce onunla vakit geçirmeyi seviyordu. Bu komikti, çünkü ne zaman bir araya gelseler onu görmezden gelmiş, o son dakikalara kadar onunla konuşmaya tenezzül etmemişti. Ama bir arkadaşı olmasını o kadar çok istemişti ki, bir şekilde onu kazanabileceğine kendini ikna etmişti.

Şimdi geriye dönüp baktığında, bunun ne kadar imkânsız olduğunu biliyordu. O zamanlar, onun bilmediği bir şeyi biliyordu. Annesi ve babasının bir ilişkisi vardı.

Kenna, aklı her keşif gününe gittiğinde -Dane'in annesi Christine Michaelson'ın çiftin yanına geldiğini hatırladığında- yorganın altına saklanmak istiyordu.

Bunu bana nasıl yaparsın? Ben senin karınım. Ve sen. Çöpten başka bir şey değilsin. Ucuz bir fahişe!

Hemen ertesi gün Michaelson ailesi yaklaşık bir buçuk saat uzaklıktaki şehre taşınmıştı. Kenna sık sık Dane'in aradaki uzun mesafeye rağmen ilişkinin devam ettiğini fark edip etmediğini merak ediyordu. Hayatında bir gün bile çalışmamış olmasına rağmen Roanne Starr'ın "dinlenmek ve enerji toplamak" için yaptığı "ben tatilleri" onu ele vermişti. Ve- *Herkes beni izliyor*, diye fark etti Kenna dehşetle. Onun Dane'e cevap vermesini bekliyorlardı.

"Büyümüşsün," diye ağzından kaçırdı. Oh, vay canına. *Bariz olanı belirtmek çok mu? Bu geceki başarısızlıklarını sırala. Zihinsel bir Twitter hesabını bile hak etmiyorsun.*

"Seninle fikirde olacak birkaç kişi tanıyorum," diye cevap verdi kolayca, kehribar gözleri parlayarak. "Ama çok değil."

"Şey," dedi göğsü kabarık sarışın, bakımlı elini kravatında gezdirerek. "Senin büyük... büyük bir çocuk olduğunu biliyorum."

Tamam. *Oraya , değil mi?*

Dane kaşlarını çatarak kadına baktı.

"Sevgilim!" Roanne'ın sesi Kenna'yı başka bir şey söylemek zorunda bırakmadı.

İnce bir kol Kenna'nın beline dolandı ve onu gruptan çok da nazik olmayan bir şekilde çekti. "Bize müsaade edin lütfen."

"Sanırım bu bir veda," dedi Kenna el sallayarak.

Dane'in kaşları çatıldı ve derinleşti.

Roanne onu kendinden uzaklaştırdı ve fısıldarken gülümsemesini korumayı başardı, "Senden beni utandırmamanı istedim ve sen böyle mi ortaya çıktın?"

Ah. Anne sevgisi ve koşulsuz kabul. *Hiç doyamıyorum.*

Gölgeli bir köşede durdular. Kırk beş yaşında olmasına rağmen Roanne hâlâ Kenna'nın gördüğü en güzel kadınlardan biriydi; kalın kızıl dalgaları ve en pahalı zümrütlerle yarışan yeşil gözleriyle Kenna'ya miras kalan iki özelliği vardı. Ama Roanne kusursuz porselen bir tene sahipken, Kenna çillerle kaplıydı.

"Sanki beni incitmek için elinden geleni yapıyorsun." Roanne Kenna'nın eşarbını çıkardı ve bir ucunu elbisesinin göğüs kısmına sıkıştırdı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, kıpırdamadan durdu ve her ne olduysa olmasına izin verdi. Savaşmak bir işe yaramayacaktı.

"Seni biraz şıklaştırıyorum. Sana bir elbise almama izin vermeliydin."

Roanne yaklaşık iki yıldır Henry Starr'ın sigorta parasıyla geçiniyordu. Sekiz aylık bir savaştan sonra kanserden ölmüştü.

Ondan çok önce kalbi kırılmış, ihaneti yüzünden Roanne'dan nefret etmiş ama onu asla terk etmemişti. Neden burada kaldığını Kenna hiç bilmiyordu. Kesinlikle onun için değildi. Aslında on yedinci yaş gününden hemen önce onu evlatlıktan reddetmişti ve parasının onun için harcanmayacağını açıkça belirtmişti, bu yüzden annesinin görünüşte nazik teklifine rağmen - her zaman *şartlarla gelir* - Kenna asla bir kuruş bile almayacaktı.

"Biliyorsun babam geçen sezonun çöp torbasını giymemi tercih ederdi," dedi.

"O öldü. Ne istediğinin artık bir önemi yok." "Bu çok soğuk."

"Bu da doğru."

Belki, ama Kenna'nın tek istediği babasını gururlandırmak ve mutlu etmektir.

Ve her şekilde başarısız oldum.

Hareketleri kırılan Roanne, atkıyı Kenna'nın göğüslerinin arasından geçirdi, materyali ortasına doğru sardı ve uçlarını beline doladı. Her şeyin yerinde durduğundan emin olmak için de elmas kabuklu bir broş kullanarak bu uçları Kenna'nın sırtının alt kısmına tutturdu. Nihai sonuç şaşırtıcı derecede etkiliydi ve elbiseyi neredeyse Grek gibi gösteriyordu.

Roanne ona baktı ve başını salladı. "Bu iş görür. Kenna'nın yanağını okşayarak, "Sakin ol," dedi. "Dışarı çık ve iyi vakit geçir. Ya da eğlenmeyin. Muhtemelen eğlenmem. Bilirsin işte, bunun tekrarlanmasını istemeyiz." Annesi uçarak uzaklaştı, "Hannah! Hayatım, göz kamaştırıyorsun! Bize katılabildiğine çok sevindim."

Derin nefes al... ver...

Kenna etrafındaki güzelliklere odaklanmış, bir sonraki adımda nereye gideceğini düşünüyordu. Oda, el oyması taşlar, egzotik ahşaplar ve renkli mermerlerden oluşan inanılmaz bir ürün yelpazesıyla donatılmıştı. Her bir mobilya parçası, görünüşe bakılırsa doğrudan Viktorya dönemi saraylarından koparılmış mükemmel bir tamamlayıcıydı. Ama en sevdikleri? Karmaşık mozaikler ve muhteşem friz tavan.

"Şampanya?" Brook Lynn tepsisini uzatarak ona yaklaştı.

Kenna özlemle ikrama baktı ama başını iki yana salladı. "Keşke. Bu kesinlikle zamanın daha hızlı geçmesini sağlardı." Brook Lynn'in dudaklarını daha kolay okuyabilmesi için her bir kelimeyi telaffuz ettiğinden emin oldu. Arkadaşının, günlük sesleri dayanılmaz bir yükseklikte duymasına neden olan nadir bir iç kulak rahatsızlığı vardı. Bir ses kadar basit bir şey bile

Kedi miyavlaması onu çığlık çığlığa acı krizlerine sokardı. Her iki kulağındaki implantların ses seviyesini bir şekilde düzenlemesi gerekiyordu ya da bu bile çok fazla olduğunda - büyük sosyal toplantılarda her zaman olduğu gibi

-Onu geçici olarak sağır yapmak.

Brook Lynn, "Bu aynı zamanda bu fiyasko festivaline de enerji katacaktır," dedi.

"Doğru, ama bunu riske atamam." Birkaç yudum alkol bile Hafif Kenna'yı Vahşi Kenna'ya dönüştürüyordu. Masaların üzerinde dans ediyor, yüksek sesle şarkı söylüyor, hatta striptiz yapıyordu. Bir keresinde, hiç tanımadığı bir çocukla yatmıştı - ki bu, asla kurtulamadığı o korkunç şöhrete nasıl sahip olduğunu açıklıyordu.

"Oh, tamam," dedi Brook Lynn. "Ama bir sarhoş moruk daha arı kıcımlı yakalarsa, Rick'in o motorcuya yaptığını yapar ve dişlerimle boğazını koparırım."

The Walking Dead'den Rick. Kenna ve Brook Lynn diziyi her zaman birlikte izler ve daha sonra bir zombi kıyametinde hayatta kalma planlarını tartışırlardı. Kıyametin olacağı *kesindi*. Sadece an meselesiydi.

"Bugün boğaz yırtmak yok." Kenna elbisesinin eteklerini kaldırarak uyulğunun iç kısmına bağladığı küçük silahı ortaya çıkardı. Evden nadiren bir çeşit koruma olmadan çıkardı. "Bir mini balta getirdim. Onurunuzu koruyacağım."

"Hey! O baltanın zombi öldürmek için ayrılmış olması gerekiyordu." "Bu insanların yeterince yakın olduğunu söyleyebilirim. Sence de öyle değil mi?"

Brook Lynn kıkırdadı ve her zaman olduğu gibi çevredeki herkesin dikkatini çekti. Ne yazık ki "herkes", uzak bir köşede durmuş çalışanlarını izleyen ve herkesin yapması gerekeni yaptığından emin olan Bay Calbert'i de içeriyordu. Brook Lynn'e kaşlarını çatı ve elleriyle kışkırtıcı bir hareket yaptı. Huysuz işadama *ya işinizin başına dönün ya da kovulursunuz* demek istiyordu.

"Sonuna kadar kalıp temizliğe yardım edeceğim," dedi Kenna. "Bu küçük ihlali için onu yatıştıracaktır."

"Asla olmaz. Bunun için para almayacaksın. Ve eve, Norrie'nin yanına gitmen gerek." Norrie. Kenna'nın kızı ve hayatının ışığı. Kendini bu kadar zorlamasının, tam zamanlı çalışmasının ve öğretmen olma hayaliyle yarı zamanlı okula gitmesinin nedeni. "Bu gece bir çocukla kalacak. Arkadaşım, artık protesto yok. Yardım ediyorum ve hepsi ."

"Tamam. Kabul ediyorum ve sen bir bebeksin." Brook Lynn yola çıkmadan önce onun yanağına bir öpücük kondurdu.

Kenna kalabalığın arasında dolaştı. Birkaç metre bir adam, sohbet ettiği adamdaki gözlerini ayırmadan boş bardağını uzattı ve garsonların görüp bekledi. Adamın bardağı düşürüp olay çıkarmasından ve Bay Calbert'in çalışanlarından hoşnutsuzluğunu kazanmasından korkarak öne atıldı ve bardağı aldı. Sonra yanındaki adam az önce boşalttığı bardağı uzattı.

Boşları bir tepsiye yerleştirdikten sonra, mutlu bir misafir gibi davranarak odanın içinde dolaştı. Çilek Vadisi'nin en zengin kadınları ona kesinlikle soğuktu ama bu yeni bir şey değildi. Hatta bazıları her türlü etkileşimi engellemek için erkeklerini ondan uzaklaştırdı.

Çene yukarı. Omuzlar geriye. Gülümse. Davranışlarının onu ne kadar derinden yaraladığını asla bilemeyeceklerdi.

Yedi yıl boyunca günahları için tövbe etmişti. *Annesinin* günahları için çok daha uzun süre tövbe etmişti. Kimse Thomas Michaelson'ı suçlamak ya da sevgilisine sırtını dönerek onu kızdırmak istememişti. Ama bir hedefe ihtiyaçları vardı. *Ve işte oradaydım, göğsüme bir tane çiziyordum.*

Şehir halkı onunla sohbet etmekten çok mutluydu ama anlamadığı ya da bilmek bile istemediği şeyler hakkında gevezelik ediyorlardı. NYMEX. ABD Enerji Bilgi İdaresi. Alaska ve Amerika Birleşik Devletleri'ndeki kullanılmayan petrol ve doğal gaz sahaları. Sonunda kısa bir soluklanmak için bir köşeye çekildi... ve bir sürüngen gibi Dane'i izledi.

Sarışın bomba zamanın yüzde doksan beşinde onun yanında duruyor, koluna yapışıyordu. Kadın ya da erkek, kiminle konuşursa konuşsun, sanki ağzından çıkan her kelime dünya barışı için uzun zamandır beklenen bir cevapmış gibi sürekli, hevesle başını sallıyordu.

Servis personeli de dahil olmak üzere herkese karşı kibardı -bu onu şaşırttı, çünkü seçkinler arasında çok nadir görülen bir şeydi- ancak babası ve annesiyle herhangi bir etkileşimden kaçındığını, randevusunu ters yöne yönlendirecek kadar ileri gittiğini fark etti.

Brook Lynn'in ablası ve Kenna'nın diğer oda arkadaşı, aynı zamanda eski Strawberry Valley güzellik kraliçesi Jessica Kay Dillon, Kenna'nın önüne geçerek elden ele dolaştırdığı tepside ona bir mantar dolması uzattı.

"Dane Michaelson'ı *gördün* mü?" diye fısıldadı kız. "Umarım *orgazm donasyonuna* girmiştir. Onu öyle bir becerirdim ki bir hafta boyunca doğru dürüst yürüyemezdi."

Tabii ki bu, Dane'in ona tekrar bakmaya tenezzül ettiği zamandı. Jessie Kay'in sözlerinden yüzü kızarmış, sersemlemiş ve Dane'in muhtemelen o orgazmları yaşatmakta ne kadar usta olduğunu hayal ediyordu. *Onu bu şekilde düşünemezdim. Asla. Çünkü...*

Söyle. Onunla barış.

Yüzünü ondan çeviremeyerek fısıldadı: "O benim üvey kardeşim olacak."

Bunca yıldan sonra Bay Michaelson nihayet Dane'in annesinden boşanarak Roanne ile evlenmişti ve ikili bunu kutlamak için muhteşem bir nişan partisi düzenliyordu. Herkes mutluluklarının bir parçası olmaktan çok memnun görünüyordu. Dane ve Kenna hariç herkes.

"Bunun ne önemi var?" Jessie Kay sordu. "O senin gerçek kardeşin değil."

"O hâlâ yasak bölge."

Muhteşem bir adam Dane'in dikkatini çekti ve sonunda Kenna ile göz temasını kesti. Kenna tuttuğunu bilmediği nefesini bıraktı. Ona verdiği tepkiye bakılırsa, ondan çok ama çok uzak durması kendi yararına olacaktı.

İKİNCİ BÖLÜM

"KIZIL ... VAY CANINA."

Dane arkadaşının bakışlarını takip etti, hattın sonunda kimi bulacağını biliyordu. Kenna Starr. "Öyle," diye itiraf etti.

Ama o da bir komplikasyondur.

Onun üzerinde yaratacağı etkiye hazırlıklı değildi. Uzun yıllar uzak kaldıktan sonra onu ilk kez görmek, derin dondurucuda mahsur kaldıktan sonra fırına düşmek gibiydi. Sıcak tadını mı çıkaracağını, lanet mi okuyacağını yoksa sürünerek dışarı çıkıp bir bomba mı atacağını bilemiyordu.

Lincoln West iki parmağını kirli sakallı çenesine sürterek, "Buradaki kadınlar ondan pek hoşlanmıyor gibi görünüyor," dedi.

Dane, "Onun erkek yiyen biri olduğuna dair söylentiler var," dedi. "Avını bütün olarak mı yediği yoksa kemiklerini mi tükürdüğü bile tartışılıyor." Ayrıca onun sadece evli erkeklerle yattığını ve zavallıları eşlerinden boşanmaya hazır olur olmaz terk ettiğini de duymuştu.

Dahası, sözde bir kızı vardı, ancak kimse babasının adını bile bilmiyordu.

Dane bunu asla yüksek sesle itiraf etmezdi ama şu anda Çilek Vadisi'nde yaşayan her parti katılımcısıyla konuşmaya özen gösteriyordu. Bir süre sonra sorularını gizlice sormayı bırakmış ve sadece cevap istemeye başlamıştı. Herkes ona kız hakkında bildiği her şeyi anlatmaktan büyük mutluluk duyuyordu... sadece her bilgiyi, son on altı yılını geçirdiği Oklahoma City'den ayrılıp "evine" dönmesi için nedenlerle süslüyorlardı.

Asla geri dönmeyecekti.

"O küçük tatlı lokma bir insan yiyen mi?" West onun koluna hafifçe vurdu. "Ben buna inanmıyorum. Sen de benim gibi onun personele yardım etmek için içki servisi yaptığını gördün."

Dane de dedikodulara inanmak istemiyordu. Duydukları karşısında hayal kırıklığına uğradığını söylemek, bir okyanusa su birikintisi demekle eşdeğerti. Ama... eğer annesi gibiyse...

Evet. Her şey dönüp dolaşıp buna geliyordu. Ebeveynlerin hataları yüzünden bir çocuğun suçlanmaması gerektiğini herkesten daha iyi bilmesine rağmen. Ki bu da

aslında neden burada olduğunu. Babasının, ailelerinin yok olmasına yardım eden kadınla evlenme yönündeki aptalca kararını desteklemek için değil, yıllar önce incittiği küçük kızıl saçlı kızdan özür dilemek için.

Annesi ilişkiyi öğrendiği gün Roanne'a bağırırken çilli yüzünün acı ve korkuyla nasıl yıkandığını asla unutmamıştı. Ya da Kenna'nın küçük bedeninin nasıl titrediğini. Ya da tüm bunlara rağmen, ona her türlü kötü ismi takmasına rağmen onu nasıl teselli etmeye çalıştığını.

Her şey yoluna girecek. Göreceksin. Her şey yoluna girecek.

Onun büyüüp güzel bir kadın olmasını bekliyordu. Ne de olsa babasının aklını başından alan ve onu saplantı haline getiren annesinin güzel yüzüydü. Ama Dane *bunu* beklemiyordu. Bir peri masalı prensesinden daha narin bir güzellik, bir porno yıldızının vücuduna sahipti. Toplumun taptığı gibi sıska değil, gür, yuvarlak ve yumuşak. Bir *kadın* vücudu.

Oturma odasına adım attığı andan itibaren dikkatini ondan ayıramamıştı. Dalgaların en ufak bir ipucuna sahip olan çarpıcı kızıl saçları vardı. Yeşilin farklı renkleriyle gölgelenmiş iri gözleri, simsiyah dikenli kirpiklerle çevriliydi. Ortasında bir kalp oluşturan dolgun pembe dudakları, kesinlikle günahın timsaliydi. Ve teni... lanet olsun. Porselen ve ipeğin bir karışımı ve her tarafa dağılmış en sevimli çiller.

Hiçbir zaman çilli bir adam olmamıştı ama kız onu çoktan dönüştürmüştü. İçindeki öğrenci birliğinin, diliyle çillerinin birinden diğerine bir yol çizme şansı için sağ taşağını takas edeceğinden emindi.

Elleri yumruk oldu. Babası gibi bir Starr kadını arzuluyor muydu? Hayır. Annesini daha da küçük düşürmek mi? Hayır, tekrar.

Ama Kenna'nın geçmişi -ya da bugünü- ne olursa olsun, yine de o özrü hak ediyordu. "Sanırım onu daha yakından tanımalıyım," dedi West ve Dane'in yumrukları

otomatik olarak gerildi. Neden olduğundan emin değildi. "Strawberry Valley'e taşındığımda bir arkadaşına ihtiyacım olabilir."

Adam yerleşmek için uzak bir yer arıyordu. Nedenlerini hiç dile getirmemişti ama Dane'in şüpheleri vardı.

West'in zor bir yetiştirilme dönemi olmuş, her altı ayda bir yeni bir koruyucu aileye verilmişti. Sonra uyuşturucuyla başı derde girmiş ve MIT'ye gitme fırsatını tepmişti. Uyarıcı bir hikaye, evet, ama mutlu sonla biten bir hikaye. Adam birkaç yıl önce temizlenmiş ve Dane'in sekiz haneli rakamlara satın aldığı bir programlama sistemi yaratmaya devam etmişti.

Hiçbir zaman kalıcı bir evi olmamış olan West, kök salacak bir yer arıyor olmalıydı. Muhtemelen herkesin adınızı ve işinizi bildiği küçük bir kasabanın cennetten bir parça olduğunu düşünüyordu.

Yakında daha iyi öğrenecek.

Ama Kenna ile öğrenemezdi. *Çünkü o yakında benim kız kardeşim olacak.* Başka bir nedeni yok, gerçekten. "Ben senin arkadaşınım."

"Buraya geri taşınmıyorsun. Bana etrafı gezdirebilir."

"Ziyarete geldiğimde sana etrafı gezdiririm."

"Ama benimle soyunmayacaksın."

"Israr edersen yaparım ama o yasak bölge.

Onun bir çocuğu var." Olabilir.

Muhtemelen. "Yani?"

"Demek annelik yapmıyorsun."

"Her şeyin bir ilki vardır."

Kızgınlık onu neredeyse boğuyordu. "Başka birini seçmeniz gerekecek." West kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Bir iddiada mı bulunuyorsun?"

"Hayır." O da annelik yapmazdı. Hatta bağlılık bile yapmazdı. Açık büfede bu kadar çok seçenek varken, tek bir mezeyle yetinmek için hiçbir neden yoktu. Asla babası gibi olmayacaktı, bir kadına söz verirken başka bir kadının peşinden koşmayacaktı.

Seçeneklerini açık tutmak her zaman daha iyidir.

"Sadece onun zarar görmesini istemiyorum," dedi. "Beni ağabeylik görevinde kabul edin ve bu konuyu kapatın."

Bir kahkaha sesi duyuldu. "Sen mi? Bir kadının duygularını mı gözetiyorsun?" "Buna inanmak *o kadar* da zor değil."

"Seni ne kadar uzun zamandır tanıdığımı unutuyorsun. İş hayatındaki rakiplerinin ezilmesine şahit oldum. Tek bir bakışınla asistanlarını histeri krizine soktuğuna, tek bir sözünle sevgililerini gözyaşlarına boğduğuna şahit oldum. Sen, dostum, tam bir pislisin."

"Ve sen cidden berbatsın."

Dane'in akşamki arkadaşı Jada banyodan döndü. "Gitmeye hazır mısın, bebeğim?" Tırnaklarını Dane'in kravatının ortasına geçirdi, bu gelecek şeylerin bir vaadiydi.

Gitmek mi? Bakışları yine Kenna'ya takıldı. O da sunucular gibi giyinmişti, sadece kıyafet onun üzerinde özellikle uygunsuzdu, her dramatik kıvrımı sergileniyordu. Eşarbının gizleyemediği kıvrımlar. Ama buna rağmen

Elbise seçiminin verdiği cesaretle, etrafındakilerle konuşurken neredeyse utangaç görünüyordu. Kesinlikle garip.

Kimsenin bakmadığını düşündüğünde eğilir ve ayaklarını ovardı. Su toplamış mı? Biraz ayakta durduktan sonra odada yürürken topuklu ayakkabılarının üzerinde sallanırdı. Ve gülümsemesi açıkça sahteydi, doğal olmaktan ziyade pratikti. Birkaç kez saksı bitkilerinin arkasına saklanmıştı. Yine de, bekar erkekler ona bakıp peçeteye telefon numarasını yazıp verdiğinde, hiçbir şaşkınlık ya da kadınsı bir hakaret göstermiyor, sadece "hediye" kabul ediyor ve erkeği güldürecek bir şeyler söylüyordu - daha sonra peçeteyi gizlice atmadan önce.

Kadının zıtlıkları ilgisini çekmişti.

West haklıydı. O bir erkek yiyici olamazdı.

"Dane." Jada onun önüne geçti. "Beni dinliyor musun? Gitmeye hazır olup olmadığını sordum."

"Henüz değil."

Parmak uçlarında durdu ve fısıldadı, "Senin için o kadar ateşli olmama rağmen külotum eriyor mu?"

Onun elini okşadı ve etkileyici bir ses tonu kullanmaya çalıştı. "Yine de."

"Dane," dedi sertleşerek. "Bütün gece bana doğru bakmadın bile."

"Bunun doğru olmadığından eminim," diye cevap verdi, bakışları hâlâ Kenna'nın üzerindeydi.

Jada yüzüne dokunmak için uzandı ama temas etmeden önce sarsılarak uzaklaştı.

Ona kaşlarını çatarak, "Sen daha iyi bilirsin"

dedi. Yüzünü buruşturarak kolunu yanına indirdi.

West onun omzunu sıvazladı. "Ben sizi kendi halinize bırakayım...evet." Doğruca Kenna'nın yanına gitti. İkisi bir süre rahatça sohbet etti ve West, Dane'e doğru hızlı, pişmanlık duymayan bir gülümsemeyle peçeteye bir şeyler yazıp ona uzattı. Şüphesiz onun numarasıydı.

Piç kurusu.

Dane şampanyasını geri attı ve boş kadehi yanından geçen bir tepsiye bıraktı. Kenna'nın aklından çıkmasını istiyordu. Ve bunu gerçekleştirmenin tek bir yolu olduğunu düşünüyordu. Planladığı gibi özür dileyip işlerini bitirmek.

Yeterince kolay.

Jada'ya "Birkaç dakika bensiz iyi olacaksın," dedi. Bu bir emirdi, soru değil.

Onun bileğine yapıştı. "Ama, bay-bee."

Kelimeyi böyle uzatmasından nefret ediyordu. İlişkilerine gerçekte olmayan bir samimiyet katıyordu. Evet, birlikte yatmışlardı. Evet, yine yatacaklardı. Ama sahip oldukları tek şey buydu, tek istediği buydu.

"Seninle vakit geçirmek için buradayım," dedi. "Başka bir nedeni yok. Yakınlaşmamız, bir sonraki seviyeye ulaşmamız için hazırım."

Boşver onu. Tekrar birlikte yatmayacaklardı. Daha fazlasını istemek her zaman romantik ilişkilerinin son çivisi olmuştu ve olmaya da devam edecekti. *Bu gece Jada'yla ilişkisini bitirecekti.*

Onu yerinden kaldırdı ve mırıldanarak, "Kal," dedi ve Kenna'ya doğru yaklaşmaya başladı.

Yol boyunca, peş peşe insanlar onun yoluna çıktı. İlk başta kibardı. Biraz sohbet ettikten sonra müsaade isteyerek uzaklaştı, bir yandan da hayranlık duyduğu nesneyi izliyordu. Gecenin büyük bölümünde rahatsız ve mesafeliydi ama şimdi sarışın güzel bir garsonla konuşurken yüz hatlarında farklı duygular oynayıyordu. Eğlence. Zevk. Kızgınlık. Özlem.

Özlem göğsünü ağrıttı. Neden?

Beşinci kez sözünü kestiğinde düpedüz kabalaştı, "değil," diye tersledi ve kararlılıkla uzaklaştı. Onunla biraz vakit geçirmiş olan herkes onun değişken öfkesini bilir ve bunu beklerdi.

Sonunda avına ulaştı. Onun parfümünün tatlılığını koklayabilecek kadar yakındı. Derin bir nefes aldı, vanilya ve şeker kokusunun tadını çıkardı; içindeki ilkel bir parça esneyip uyanmış gibiydi, onu yakalayıp götürmesi için ısrar ediyordu. Yatağa. Şimdi. O kaçmadan önce.

Yatağa mı? Tabii ki hayır. Bu da nereden çıktı?

Şu işi bitirelim. Sunucudan ayrılmıştı ve şimdi Strawberry Valley'deki en büyük iki benzin istasyonunun sahibi olan orta yaşlı, yeni boşanmış Bart Chumley ile konuşuyordu.

"-teklif etmeniz çok nazikçe, ama çalışmam gerekiyor," dedi. "Okuldan bahsetmiyorum bile."

Öğrenci miydi? Ne okuyordu? Ve neden bitirmemişti? Şimdi yirmi üç yaşındaydı, diye düşündü.

Chumley onun etli göğsünden daha yukarı bakmakta zorlanıyordu. "Burada kalbimi kırıyorsun Kenna. Özgür olacağın bir gün mutlaka vardır."

"Zihnindeki takvimi gözden geçiriyorum," dedi, "ama sana söylüyorum, tüm tarihler dolu."

"Kenna, tatlım," dedi Dane, alçak ve samimi ses tonu Bart'a yönelttiği öldürücü bakışlarla çelişiyordu. *O benim ailemin bir parçası olacak ve ben bana ait olanı korurum, onun için başka bir oyun oynama.*

Erkek ima edilen tehdidi anlamamış olmalıydı, çünkü neşelendi. "Bay Michaelson! Benim için bir onurdur efendim. Sizinle konuşma fırsatı bulmayı umuyordum. Bir fikrim var ve sizin bu iş için mükemmel olacağınızı biliyordum..."

Sesi Dane'in farkındalığından kayboldu. Konuştuğu anda Kenna kaskatı kesilmişti ve şimdi yavaşça ona doğru döndü. Gözleri fincan tabağı gibi açılmış, yanakları koyu bir gül rengine bürünmüştü. Elbisesinin göğüs hizasını aşan bir kızarıklık ve - lanet olsun! Chumley kadar kötüydü.

"Bir dakikanızı rica ediyorum," dedi.

Ağzını açtı, kapattı ve ondan bir adım uzaklaştı. Kadının onu reddetmek istediği izlenimine kapılmıştı ki bu onu şaşırtmıştı. Kadınlar çoğu zaman ne isterse yapardı. Elbette, ya onun için çalışıyorlardı, bu yüzden onlara para ödüyordu ya da onunla çıkıyorlardı, bu yüzden onları beceriyordu.

"Lütfen," diye ekledi ve bu sözcük diline yabancı geldi.

Omuzları biraz çöktü. "Oh, tamam."

Neredeyse sırtıyordu. Neredeyse. "Hevesiniz iç açıcı."

Chumley'nin unuttuğu aşırı kalabalık oturma odasından kesintisiz bir şekilde çıktılar ve misafirlere kapalı kütüphaneye adım attılar. Bu odaya girmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, şimdi orada bulunmaktan dolayı karışık duygular içindeydi. Bir burukluk. Çocukken burası oynamak için en sevdiği yeri ama aynı zamanda dünyasının yıkıldığı yeri.

O ve küçük kardeşi Daniel, babaları çalışırken burada kaleler inşa ama Thomas Roanne ilişkilerine başlamadan yaklaşık altı ay önce Daniel öldüğünde, Dane buraya ağlamak için gelmişti. Utanç ve suçluluk duygusuyla baş başa kalmak için.

Hiçbir şeyin değişmediğini görünce şaşırdı. Duvarlar aynı meşe , raflar sayısız kitapla doluydu. Yaşlı Lucas Cranach, Genç Pieter Brueghel ve Van Goyen'in aynı tabloları. Kapının üzerindeki triptikte hâlâ İbrahim'in İncil'deki hikâyesi ve oğlu İshak'ın kutsal kurbanı resmediliyordu.

"Otur," dedi Dane Kenna'ya ve kanepeyi işaret etti. Islak barda kendine üç parmak viski doldurdu. Döndüğünde Kenna tam bıraktığı yerde duruyordu, gergin bir şekilde bir ayağından diğerine geçiyordu

diğer. Ne ona güvenecektim ne de rahatlayacaktım. Tamam o zaman. Masanın kenarına yaslandı, istemeden de olsa onun güzelliğine kapıldı. "Buraya son gelişinizdeki davranışım için özür dilemek istiyorum."

"Tamam. Vay canına. Buzla bekliyordum." Eşarbının üst kısmıyla oynayarak kaymasına neden oldu ve çilli göğüs dekoltesini daha da ortaya çıkardı. "Ama bir özür? Bir bip bile yok."

Sanki o fırının içine geri düşüyormuş gibi hissetti. Çok sıcaktı, kürek kemiklerinin arasından aniden ter damlıyordu. Kalbi sanki göğsünden kaçmaya çalışıyormuş gibi düzensiz bir şekilde çarpıyordu. Elleri kaşınıyordu ve lanet olsun ki pantolonu en sevdiği uzvunu neredeyse boğacak kadar sıkılmamıştı.

"Eğer beni affedebilirsen-" diye başladı. "Ki öyle bir şey yapmadım," diye araya girdi. "Ama eğer affettiysen-"

"Gerçi muhtemelen yapmayacağım."

"Evet, ama eğer yaparsan, ben-" Muhteşem yeşil gözlerindeki alaycı parıltı onu susturdu. "Bana mı gülüyorsun?"

"Sadece birazcık." Bir gülümseme dudaklarının kenarlarını kaldırdı ve tüm yüzünü aydınlattı. Birdenbire *parladı* ve adam fırına geri düşmediğini, aksine çoktan piştiğini fark etti.

Bana bir çatal sapla. Bittim ben. Kemiklerime kadar yandım.

Adam ısı yayıyor olmalıydı, çünkü aralarındaki hava cızırdamaya başladı. Gülümsemesini kaybetti, yüz hatları karardı. Adam bu kaybı lanetledi. Başka kadınlar da böyle parlıyor olmalıydı, ama beynini yokladığında hiçbir şey bulamadı.

"Özür dilerim," dedi boğazını temizledikten sonra. "Kendime engel olamadım. Çok... niyetliydiniz. Ve gerçekten, özür dilemenize gerek yok, Bay Michaelson."

"Dane."

"Sen bir çocuktun," diye devam etti. "Durumun dehşetine tepki veriyordun."

"Duruma tepki vermedin."

Bir sonraki gülümsemesi daha yavaş oldu ama daha az parlak değildi. "Bu sadece benim her zaman senden daha zeki olduğum anlamına geliyor."

Akıllı ağız.

Muhteşem bir ağız. Tadı nasıldı?

Dur. Dur! Dur!

Michaelson servetinin büyük, kötü hükümdarını sürekli kızdıran ne tür nadir bir yaratıktı? Gökkuşağının ucundaki altın bir tek boynuzlu at mı? Bu onun için yeniydi. Ama... hoşuna gittiğini fark etti.

Tüm sevgililerinin kalbini böyle mi çalmıştı?

Bu düşünceden nefret ederek kaskatı kesildi. Daha önce kendini West'in haklı olduğuna ikna etmişti... Kenna'nın sadece söylentilerin sahteliğine kapılmış tatlı bir kız olduğuna. Belki de buna inanmak *istemediğinden*, onun da annesi gibi olmasını istemediğinden şüphelenmişti. Ama işte , çekici olmayanları büyülüyor, daha önce hiç yaşamadığı bir kıskançlığın ateşini körüklüyordu.

"Çocuğun var mı?" Soru, durduramadan terk etti. Yüz hatları kapandı, tüm duygularını gizledi. "Evet."

Peki o zaman. Eğer bir söylenti doğruysa.

"Altı yaşında," diye ekledi Kenna. "Ama hesap yaparken kendini yorma. Ben sana söyleyeyim. On altı yaşında hamile kaldım ve onu on yedi yaşında doğurdum."

Ses tonundaki bir şey onu rahatsız etti. Sevgi ve şefkat duydu elbette, ama aynı zamanda keder ve acı da duydu. "Babası-"

"Şimdi, bir saniye bekleyin, Bay Michaelson."

"Dane." Ona Bay Michaelson demekle ısrar etmesi onu sinirlendirmişti.

Bu gece beni hayal kırıklığına uğratan çok şey var.

"Hayatımın o kısmını seninle tartışmayacağım," dedi.

Yeterince makul. Bu konuyu açmış olması bile onu hayrete düşürmüştü. Var olan en özel insanlardan biri olan kendisi hakkındaki en basit sorulara bile cevap vermeyi çoğu zaman reddeder, sormaya cüret edenleri her zaman hor görürdü ama yine de burada durmuş, Kenna'yı hayatının en mahrem ayrıntıları hakkında sorguya çekiyordu. Sanki bilmeye hakkı varmış gibi.

Ondan uzaklaşmalıydı. Yapmak istediği şeyi yapmıştı. Özür dilemişti. Ama aralarındaki ilişkiyi bu kadar gergin bırakmak istemiyordu. Ne de olsa birbirlerini tekrar göreceklerdi.

Evet. İşte bu yüzden. Başka bir sebepten değil. "Öğrenci olduğunuzu söylediğinizi duydum. Ne okuyorsun?"

Sanki gülmesini bekliyormuş gibi çekingen bir tavırla, usulca, "İlkokul eğitimi," dedi.

Takdire şayan. "Ne zaman bitiriyorsun?" "İki yıl sonra.

Umarım."

"Neden geç başladın?"

"Kızım için."

Çocuğu hatırlayınca kaşlarını çatdı. "Babasının adını vermeyi reddettiğin kız."

Ağır bir iç geçirdi. "Bu şekilde çok uzağa gidemeyiz, bu yüzden hayatımın o kısmını tartışmamakla ilgili söylediklerimi geri alıyorum. Gerçekten bilmek istediğin şey nedir? Söylentilerde iddia edildiği gibi, o hamile kaldığında babası başka biriyle evli miydi? Ben koca çalan bir fahişe miyim?"

Çenesinde bir kas sıkıştı. Bakışları kızın vücudunda aşağı doğru kaydı ve elbisenin kızın her bir kıvrımını nasıl sardığını bir kez daha fark etti. Her erkeğin etrafını sarmak için can atacağı muhteşem bacakları vardı ve fahişe topukları sırtına batıyordu.

"Öyle misin?" diye sordu.

Gözleri kısıldı, koyu kirpikleri birbirine karıştı. Eğlencesiyle ısıldarken, öfkesiyle vahşice çatırdıyordu. Bu kız ne hissediyorsa, gerçekten hissediyordu. Duygular onun ruhunu derinden etkiliyordu.

"Norrie'yi doğurduğumda on yedi yaşındaydım. Ben de çocuktum. Hepsi bu kadar. Ama şimdi kim ve ne olduğumu öğrenmene asla fırsat vermeyeceğim," dedi. Çenesi yukarı kalktı. Omuzları geriye gitti. Yüzüne o sahte gülümsemeyi yapıştırdı, kesinlikle parlamayan bir gülümseme. "Geçmişim beni *şimdi* incinebilecek duygulara sahip bir insan olmaktan çıkarır *mi*?"

Kendimden nefret ediyorum. "Hayır," dedi. "Sen bir fahişe değilsin. Buna hakkım ... Kenna, ben

."

"Zahmet etmeyin. Dedikoduları duydun ve beni suçlu buldun. Bu bana karakteriniz hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Güle güle, Bay Michaelson." Kütüphaneden çıktı ve bir daha arkasına bakmadı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ertesi gün Kenna için her zamanki gibi iş vardı.

Cumartesi olmasına rağmen, sabah erkenden kalkıp çevrimiçi dersleri için yayınlanan dersleri okumuş ve yaklaşan ev ödevlerinin mümkün olduğunca çoğunu tamamlamıştı. Şimdi öğleden sonrayı en büyük neşe kaynağı Norrie ile geçirecek, akşamı ise Two Farms'taki işine ayıracaktı.

Dane Michaelson'ı ve onun acımasız suçlamalarını zihninin gerisine itti... aynı zamanda onu partiden uzaklaştırırken uzun süredir ihmal ettiği vücuduna bastırıldığı sert vücudunun anısını, etrafında titreşen ve onu çılgına çeviren sıcaklığını, onun kokusunu -testosteron ve sadece erkek eti olarak adlandırılabilir şey- varlığının her lifini ürpertti. Onun kendisi hakkındaki kötü düşünceleri hakkında endişelenmesine izin vermedi. Gerçekten. Endişelenmedi. Ya da etmezdi.

Şu andan itibaren.

Norrie ile birlikte, her sabah Rhinestone Cowgirl'de takı yapan Brook Lynn'in onları karşılayacağı Strawberry Park'a doğru yürüdüler. Baharın sonlarıydı, hava serin ve hoş kokuluydu, küçük tepeler ve çayırlar Tanrı'nın en güzel yarattıklarından biri olan yaban çilekleriyle kaplıydı. Bitkiler yere yayılmış, küçük kümeler halinde duruyordu. Çiçeklerin beş beyaz yaprağı ve sarı merkezleri vardı, yapraklar dişli kenarları olan üç yuvarlak yaprakçığa bölünmüştü.

Yabani meyveler sıradan çileklerden daha küçük, parlak kırmızı ve inanılmaz lezzetliydi. Hayatı boyunca yediği kadar çok meyveden bıkmış olmalıydı ama hayır. Bir gün aşırı dozdan öleceğinden oldukça emindi.

"Brook Lynn Teyze!" Norrie çığlık attı, koşarak kendini sarışının açık kollarına attı, saçları kızıl bir dere gibi arkasında dalgalanıyordu. "Bana özel kolyelerinden birini getirdin mi? Huh, huh, getirdin mi?"

"Hey, bebeğim. Eminim öyledir." Norrie'ye küçük bir kutu uzattı. Brook Lynn ve onun abartılı tasarımları kuyumcu dükkânını kasabanın en büyük turistik cazibe merkezlerinden biri haline getirmişti. Edna Mills ona uygun bir ödeme yapmıyordu.

Küçük kız gökkuşağının tüm renkleriyle parıldayan pırıl pırıl çilekli kolyeye bakıp bakıp oo dedikten sonra, "Bil bakalım ne oldu? Anneme yabancılarla konuşmayacağıma söz verdim, çünkü özel yerlerime dokunmak isteyebilirler ve bu kötü olur. Oh, güzel! İşte Sara!" Norrie salıncağa doğru koştu.

Kenna ve Brook Lynn bir gülümsemeyi paylaştılar. İkisi de Norrie'nin *hiçbir şeyi* gizli tutamamasına alışmıştı.

"Hadi gel." Kenna, Brook Lynn'i yakındaki bir banka götürdü. Yol boyunca cep telefonu çaldı. Tanıdık numarayı görünce inledi. "Annem arıyor. Muhtemelen partide yaptığım her yanlış anlatmak için arıyordur."

Brook Lynn'in yüzünde bir özlem ifadesi belirdi. Kız yıllar önce anne ve babasını kaybetmişti ve birazcık anne-baba azarlamasını hoş karşılayabilirdi.

Uzaklaşmadan önce arkadaşının yanağına bir öpücük kondurdu ve cevap verdi. "Merhaba, sevgili anneciğim."

"Bana böyle hitap etmenden nefret ettiğimi biliyorsun," dedi

Roanne iç çekerek. "Norrie'yi sana büyükanne demesi için teşvik edebilirim. Böylesi daha mı iyi?" Roanne gülümsedi. "Dinle, bu akşam yemeğe gelmeni istiyorum." "Gelemem. Çalışmak zorundayım."

"Ama... iptal etmeyecek misin? Benim için?"

"Üzgünüm ama hayır. Para almayı seviyorum."

Roanne bıkkınlığı açıkça belli olan bir sesle mırıldandı. "Peki ya yarın gece?"

Kenna'nın tek izin gecesini. Genellikle Norrie'yle birlikte kızının en sevdiği yemeklerden birini pişirerek geçirirdi. Her zaman peynirli makarna, ızgara peynirli sandviç ve peynirli pizza arasında gidip gelirdi. Ama içten içe, Kenna hâlâ annesiyle vakit geçirmeye can atan, muhtaç küçük bir kızdı.

"Pekâlâ," dedi. "Norrie ve ben orada olacağız."

"Harika. Birini getir. Dane de kendi sevgilisiyle orada olacak. Öpücükler," diye ekledi annesi aceleyle, Kenna itiraz edemedi.

Tıklayın.

Kenna birkaç uzun dakika boyunca şaşkın şaşkın oturdu. Akşam yemeği... Dane ile. Ve randevusuyla.

Tarih. Kahretsin! Kimi götürmesi gerekiyordu? Hiçbir beklentisi yoktu, çünkü sosyal hayatı yoktu. Herkesin düşündüğünün aksine, son ilişkisi *-tek* gerçek ilişkisi- iki yıl önce

Eskiden yazları burada geçiren adam. Paul Bramland. Onun yaşında, . Ama onunla bütün bir geceyi geçirmeyi ya da onu Norrie'yle tanıştırmayı reddetmişti ve adam bu tuhaflıklara fazla itiraz etmeden katlanırken, onun toplum içinde birlikte görünmeyi reddetmesine katlanamamıştı. Nedenlerini açıklamıştı -dedikodu- ama adam umursamamıştı. Kasabayı terk etti ve bir daha geri dönmedi.

Sanırım erkekler üzerinde böyle bir etkim var.

Diğer erkekler ona çıkma teklif etse de o hep hayır demişti. Verecek çok az şeyi vardı ve ayrıca, eğer kabul bakışlara ve fısıltılara katlanmak zorunda kalacağını biliyordu. Neden zahmet etsin ki?

"Her şey yolunda mı?" Brook Lynn sordu.

Hayır. Hayır, değildi. Ama tüm sorunlarını arkadaşının üzerine yıkmak yerine, "Sen hiç... bilmiyorum... gevşedin mi? Günü değerlendirir misin? Eğlenir misin?"

"Kiminle konuştuğunu unuttun mu? Hayır. Ben böyle şeyleri *asla* yapmam."

"Bu konuda bir şeyler yapmalıyız. Böyle olmak için çok genciz..." "Huysuz mu?"

"Kesinlikle!" Sorunu çözmenin yollarını düşünürken alt dudağını çiğnedi. Ne yaparlarsa yapsınlar, ihtiyatlı olmak zorundaydılar. Kenna'nın ünü yeterince kötüydü. Ve tamamen hak edilmemişti! Yaşamak için erkeklere garsonluk yapıyordu. Çalıştığı restorana geliyorlar, o da onlara hizmet ediyordu. Eğer içlerinden biri kısa bir süre sonra boşanacağını açıklarsa, o zaman bazı insanlar hatanın Kenna'da olduğunu düşünürdü. *Anne gibi, kız gibi.*

Gerçeği Dane'e açıklayacağından değil. Artık düşünmeyeceği bir adamdı.

"Belki de, bilmiyorum... Ben and Jerry's dondurmasının her çeşidini deneyebiliriz," dedi. "Cesedi rastgele bir numaraya *sakladığım* metin. Sindirella gibi giyinip insan içine çıkabiliriz. Gerçek bir Yengeç Burger yiyin. Dövme yaptır." Bir kez başladı mı, duramazdı. "Birinin evini telsizle aramak. Sherlock ve Watson ile bir davayı çözün. Bir çocuğa gizlice çıkma teklif et. Oh, siktir et. Dedikodulara aldırmadan cesaretle bir çocuğa çıkma teklif et."

Onun heyecanını yakalayan Brook Lynn, "Birinin suratına içki fırlatabiliriz. Windex şişesinden mavi Gatorade yudumlarız. Skinny-dip. Hayır, hayır, bu çok klişe. Tüm kıyafetlerimizle bir su kütesine atlayabiliriz. Birini gözetlemek. Bütün bir gün boyunca sahte bir aksanla konuşmak."

"Evet, evet, !" Alkışladı. Sonra sahte aksanını test , "Wez bunu yapmalı. Hepsini."

Brook Lynn heyecanla başını salladı. "Ben de ! eğlenceli olacak."

"Eğer bir fırsat doğarsa ve birlikte değilsek, video kanıtı almaya çalışmalıyız ki ikimiz de bir şey kaçırmayalım."

"Anlaştık."

"Anne, anne," diye seslendi Norrie, koşarak yanına geldi. Yanakları parlak bir kırmızıya bürünmüştü, saçlarıyla neredeyse mükemmel bir uyum içindeydi. Roanne gibi onun da teni Kenna'ya babasından miras kalan çillerle lekelenmemişti. "Sara annesinin karnında büyüyen bir bebek olduğunu söyledi ve bebeğin oraya nasıl geldiğini sorduğunda annesi babasının ona özel bir tohum verdiğini söyledi. Bu doğru mu? Babam sana özel bir tohum mu verdi?"

Oh, tatlı kıllı taşaklar. *Öldür beni. Öldür beni şimdi.* Norrie babası hakkında hiçbir şey bilmiyordu çünkü *Kenna* hiçbir şey bilmiyordu. Şey, biraz biliyordu. Kendisinden birkaç yaş büyüktü, üniversite öğrencisiydi ve evli değildi. "Eve gidelim de şu özel tohumu açıklayayım."

Brook Lynn elinin tersiyle kıkırdadı. "Burası veda ettiğim yer."

*

Ertesi gün Kenna için işler her zamanki gibi *değildi*.

Evet, okul ödevlerini yaptı. Evet, Norrie ile vakit geçirdi ve hatta onu kiliseye götürdü. Ama daha sonra işe gitmek yerine, zamanını stres yaparak ve Cehennemden Gelen Akşam Yemeği'nde giyecek bir kıyafet bulmak için dolabını karıştırarak geçirdi. Neden zahmet ettiğini de bilmiyordu. İçindekiler yıllardır değişmemişti. Çoğunlukla yıpranmış tişörtler ve delikli kotlar.

"Buna ne dersin?" diye sordu yatağında oturan Norrie'ye. Restorandaki işi için mülakata ikinci el mağazasından satın aldığı blazer ceketini havaya kaldırdı. Omuz vatkalarını sökmek zorunda kalmıştı, o kadar eskiydi ama belli ki Bay Calbert'i etkilemişti, o yüzden...

Norrie kıkırdadı ve başını hayır anlamında salladı.

Yatak odasının kapısında Jessie Kay, "Eğer bir kızın yakalamak istediği erkeğe göre giyinmesi gerektiği doğruysa, seksenlerin kalp atışlarını yakalamak üzeresin. Tebrikler."

Güzel. Ceketini attı ve en sevdiklerini aldı. Üzerinde "Ücretsiz Çelişkiler 1.00 Dolardır" yazan bir tişört ve bir çift kot pantolon

hatta hediye edilecek kadar iyi ve iyi olarak adlandırdı.

"Bayıldım. Tam bir asi," dedi Jessie Kay. "Ayrıca, bu sensin. Süslü püslü bir şey değil."

Kendi kendine, bunun kötü bir şey olmadığını söyledi. *Rahatım, lanet olsun.* "Norrie, tatlım, benimle gelmek istemediğine emin misin?" Kenna sordu.

"Elbette. Ben ve Jessie Kay Teyze televizyon izleyeceğiz."

Brook Lynn bu gece Two Farms'ta çalışıyordu ama Kenna gibi Jessie Kay de izinliydi. Vahşi kızın Norrie'yi tek başına izlemesine ilk kez izin vermiyordu ama her seferinde olduğu gibi biraz gergindi.

En azından bir randevu bulmuştu. Nişan partisinde tanıştığı adamlardan biri olan West ona telefon numarasını vermişti. Aslında pek çok erkek vermişti ama West dışında hiçbiri onu tanımakla ilgilenmiyor gibiydi. Michaelson'larla birlikte olmak istiyorlardı.

West kasabada yaşamıyordu. Henüz. Eğer doğru hatırlıyorsa, buraya taşınmayı planladığından bahsetmişti. Yirmili yaşlarının sonlarındaydı ve siyah saçları, günahkâr kahverengi gözleri, düşmüş bir meleğin elmacık kemikleri ve çenesiyle neredeyse Dane kadar güzeldi.

Onu aile yemeğine davet ederek eğlence listesindeki ilk maddeyi yerine getirmişti. Ama onun cevabı kafasını karıştırmıştı.

"Dane beni aradığını biliyor mu?" diye sormuştu.

Ona hayır demişti. Bu neden önemli olsun ki? Sonra şöyle demişti: "Bu muhtemelen beni öldürecek ama mayına bastığını fark etmeyecek zavallı bir ahmak olacağıma ben olayım daha iyi. Elbette. Ben varım."

İptal etmeliydi. Belli ki onunla gitmek .

Jessie Kay, "Hadi şimdi gidip tüpün önüne uzanalım, bücür, ve annenin yaklaşan panik atağını önleyelim," dedi.

"Tüpün önünde tatlı yapmak istiyorum!" Norrie ayağa fırladı ve ikisi aceleyle uzaklaştı.

Panik atak haklıydı. Kenna'nın kalbi dengesiz bir ritme girmiş, bu gece kesin olan tek bir şey olduğunu açıkça ortaya koymuştu. Kendini aptal yerine koyacaktı. Arkadaşlarının ona taktığı isimle West'e ne söyleyeceği ya da ona nasıl davranacağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Boş olduğu nadir akşamlarda Paul'le birlikte onun kiraladığı evde takılırlardı. Televizyon seyretmişler, eğlenmişler ve kendi yollarına gitmişlerdi.

Ve bu, tam orada, onun "flört" deneyiminin kapsamıydı.

Norrie'nin sperm donörüyle çıkmadığı kesindi.

Onun için mükemmel bir tanım. On altı yaşındayken ilk ve tek parti partisine gitmiş ve kızların içki içerek, flört ederek ve dans ederek çıldırmalarını şaşkınlıkla izlemişti. Az gelişmiş, hiç beğenilmemiş bir kız olarak, başka biri olmayı çok istemişti. Bu yüzden, sıvı cesareti umuduyla olması gerekenden daha fazla içmiş ve kendini rastgele üniversiteli erkeklerle yatakta bulmuştu.

Çocuklar. Çoğul.

Ertesi sabah, üç yabancıyla birlikte uyanmış, yaptıkları her şeyi sadece sisli bir şekilde hatırlıyor, kendinden nefret ediyor, onlardan nefret ediyor, ağrıyor ve sızlıyor, onu pantolonlarıyla partiye davet etmeden önce ona bakan akşamdan kalma genç oğlanlarla ve onun hakkında fısıldayan, gözlerinin içine bakmayı reddeden ve temelde gezegendeki en düşük yaşam formu gibi hissettiren genç kızlarla dolu bir oturma odasında yürümek zorunda kalmıştı.

#Screwed #NotInAGoodWay

Hayır. Hayır! *Buna tekrar başlamayacağım.*

Kapı zili çaldı ve onu düşüncelerinden uzaklaştırdı.

Kahretsin! West'i arayıp iptal etmek için çok geçti.

Eski hataların geleceği belirlemesine izin vermeyeceğim. İlerliyorum. Her zaman. Spor ayakkabılarını çekiştirdi ve ön kapıya doğru yürüdü. Oturma odasında durup Norrie'ye veda öpücüğü verdi ve Jessie Kay'e uyarıcı bir bakış fırlattı. *Ona iyi bak. O benim hayatım.*

Jessie Kay gözlerini devirdi. "Git şu becer. Bize bir şey olmaz."

"Çakmak ne demek?" Norrie sordu.

"Onu yumruklamak anlamına geliyor," dedi Kenna ve kendi kendine bunun aslında yalan olmadığını söyledi. "Ama bu kabalık olur, o yüzden bunu yapmayacağım."

"Çok iyisin anne."

"Teşekkür ederim bebeğim. Şimdi, çok geç saatlere kadar ayakta kalma ve çok fazla şeker yeme. Ve sakın-"

"Evet, evet, evet." Jessie Kay ona bir kanepeler minderi fırlattı. "*Sünger Bob* maratonumuzu bölüyorsun. Kaybol."

Kapıda West'le konuşmak için durmadı ama dışarı çıktı ve kendini dışarıya kapattı, böylece Norrie'yle buluşması ya da konuşması için bir neden kalmamıştı. West'in onu almak zorunda kalması hoşuna gitmemişti ama arabası yoktu. Bir şeyler yapmak zorundaydı.

West ona şöyle baktı, dudaklarının kenarları seğiriyordu. "Michaelson malikanesine gidiyoruz, değil mi?"

"Evet." Koyu gri bir takım elbise giymiş, kırmızı bir kravat takmıştı ve güzel kokuyordu. Ayrıca ısı yayıyordu. Ama kıvılcımlar neredeydi? Dane'e her baktığında hissettiği o vahşi çekim dalgası?

Dane, bir seçenek değildi. Asla.

"Bana berduş kadar şık olduğumu söylemenin ince bir yolu mu bu?" diye sordu. "Tabii ki hayır. Sadece biraz fazla giyinmiş hissediyorum, hepsi bu."

"Şey, bunun için üzgünüm," dedi ve gerçekten ciddiydi. "Genelde erkeklerle ya da herhangi biriyle çıkmam ve alışveriş yapacak zamanım" ya da kaynağım yoktu, "bu yüzden elimdekilerle yetinmek zorunda kaldım." *Saçmalıyorum. Kes şunu.* "Eğer benimle gelmemeyi tercih edersen, seni tamamen anlarım ve bir günden fazla senden nefret etmem. Belki iki gün."

Onun sözlerini elinin tersiyle itti. "Bunun için endişelenme. Harika ve rahat görünüyorsun. Seni kıskanıyorum. Evime uğrarsız, ben de üstümü değiştiririm. Yolumuzun üstünde."

"Ama diğerleri... senin gibi giyinecekler." *Onun teklifine karşı mı çıkıyorum? Salak!*

Sırıttı. "Umurumda olup olmadığını sor." Tamam, bu adamdan cidden hoşlanıyordu. Ama hâlâ bir kıvılcım yoktu.

Şehrin merkezindeki kiralık evinde arabanın içinde bekledi. Çevredeki sokaklar ve dükkânlar kalabalıktı ve birkaç kişi utanmadan onu izliyordu. Ne düşündüklerini ve yarın dedikodu sarmaşıklarının ne söyleyeceğini merak ediyordu.

Adamlarınızı içeri kilitleyin. Kenna Starr sinsice dolaşiyor.

Lincoln West gibi bir adam Kenna Starr gibi bir kadını tek bir şey için ister.

İlgiyi fark etmemiş gibi yaparak başını dik tuttu. Ben cesurum.

Ben acayip belalıyım.

West, üzerinde "Bir Kitabı Asla Filmiyle Yargılama" yazan bir tişört ve onunki kadar soluk bir kot pantolonla geri döndü ve bir kahkaha patlattı.

Saçının bir tutamını çekiştirdi. "Red, sen çok güzel bir kadınsın, bunu biliyor musun?"

Anında ayıldı ve yavaşça koltuğuna geri çekildi. Çok erken! Çok erken!
"Teşekkür ederim."

Gerçek bir eğlenceyle dolu bir gülümsemeyle onu şaşırttı. "Seninle sadece arkadaş olmak istediğimi biliyorsun, değil mi?"

Hayır, ama bunu duymak içimi rahatlattı. "Seninle arkadaş olmak kulağa hoş geliyor."

"Güzel. Birlikte Dane'in çok boktan bir gece geçirmesini sağlayabiliriz."

Müstakbel üvey kardeşinin adını duyduğunda karnının titremesi ne kadar kötüydü? "Bunu neden yapmak isteyelim ki?"

West küçük, tatlı spor arabasını yola çıkardı. "Onu uzun tanıyorum. Ona hayranım. Hatta onu seviyor bile olabilirim. Bana yardım etti ve ben de ona borçluyum. Asla yalan söylemez, asla oyun oynamaz. Her zaman ne demek istediğini söyler ve söylediğini kasteder. Ve senin yasak bölge olduğunu açıkça belirtti."

Bekle. Ne? "Onu yanlış anlamış olmalısın." Dane için hiçbir şeydi. Muhtemelen şimdi de bir hiçten *daha az*.

Onun bu sözlerine kahkahalarla karşılık verdi. "Evet. Kendine bunu söylemeye devam et. Bu sadece geceyi daha eğlenceli hale getirecek - benim için."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

DANE hayatında pek çok isimle anılmıştı. Pislik, piç, pislik, Buz Adam. En son, göt herif. *Teşekkürler, West.* Ama bunların doğru olduğunu hiç düşünmemişti... Kenna'ya kadar.

Onun geçmişini araştırmak için neredeyse bir özel dedektif tutacaktı. *Ben herkesi döverim.*

Geçmişimi araştıran bir adam.

Hakkında çok az şey bildiği bir geçmiş için onu yargılamıştı, alçak herif. *Ama onun da benim gibi berbat bir çocukluk geçirdiğini tahmin edebiliyorum.*

Onu işlediğinden bile emin olmadığı günahlar için yargılamıştı. *Kaç kez bir kadın iş ortağımla yemek yedim ve daha sonra sözde ilişkimiz hakkında internette yazılar buldum?*

Başka bir özür bile dilemeden gitmesine izin verdi, Buz Adam. Biri onu meraya götürüp vurmali.

Onun karakterinin dokusuna hakaret etmeden önce kendisiyle nasıl dalga geçtiğini hatırlayıp duruyordu. Sessiz asaletinin kalp kırıklığını. İçindeki gücün kararlılığını.

Onu ne kadar derinden incitmişti? Tüm olası cevaplar göğsünü ağrıtiyordu. Onun arkadaşlarına olan bağlılığını, partinin sonuna kadar kalıp sunucuların temizlik yapmasına nasıl yardım ettiğini hatırlayıp duruyordu.

Geçmişinin her ayrıntısını bilmiyor olabilirdi ama onun kim olduğunu seviyordu.

Şimdi.

İşleri yoluna koymak zorundaydı. Babasının yemek davetini kabul etmesinin tek nedeni buydu.

Dane sevgilisini çocukluğunun geçtiği eve götürdü. Babası ve Roanne nişan partisinin yapıldığı oturma odasında bekliyorlardı. Thomas bir kolunu Roanne'in beline dolamış, sanki değerli bir hazineymiş gibi onu yakınında tutuyordu.

Görüşler özneldi.

Dane, Kenna'nın henüz gelmediğini fark ettiğinde bir hayal kırıklığı dalgasıyla savaştı.

"Vay, vay," dedi Thomas. "Bakın kim büyük çocuk donunu giyip sevgili yaşlı babasıyla yüzleşmeye karar vermiş."

"Bu ifadeyle ilgili bir sorun var," diye cevap verdi Dane kolayca. "Sen benim için değerli değilsin."

Dane aradaki mesafeyi kapatıp tokalaşmak için elini uzatmak yerine koltuğa oturunca Thomas dudaklarını büzdü. "Gördüğüm kadarıyla mutsuzluğun için hâlâ beni suçluyorsun."

"Keşke seni suçladığım tek şey bu olsaydı." Dane eskiden babasını idol olarak görürdü. Daniel'in ölümünden sonra onu teselli eden kişi Thomas olmuştu. Ama The Affair'in ortaya çıkmasından beri Dane onu görmeye bile tahammül edemiyordu.

Babası küstahça, "Bir gün aşık olacaksın. Kendine engel olamayacaksın. Onunla birlikte olmak için ruhunu satacaksın."

Dane Roanne'a baktı. O da gözlerini ayaklarına dikti. "Sanki gerçekten bir ruhum varmış gibi konuşuyorsun. Sanki benimki yalanlar ve ihanetle benden koparılmamış gibi."

Sessizliğe gömülmüşlerdi, dakikalar birbirini kovalıyor, kimse konuşmaya cesaret edemiyordu. Roanne oturma odasının etrafında dolanıyor, ordövr tepsileriyle uğraşıyor, üzerine oturan beyaz elbisesinin kumaşını düzeltiyordu. Dane'in sevgilisi Courtney kanepede onun yanına oturmuş, şarabını yudumluyordu. Thomas sonunda ocağın önündeki sandalyeyi kaptı ve herkese ters ters baktı.

Sonra kapı çaldı.

Dane ayağa kalktı, vücudundaki her kas aniden gerildi.

Hizmetçi kapıyı açtı ve birkaç saniye sonra Kenna oturma odasına adım atıyordu. Nefes almak geçmişte kaldı. Saçları omuzlarının üzerinden ateşten dereler gibi sarkıyordu. Yanakları solgun, çilleri belirgindi. Rahat bir bluz ve kot pantolon giymişti ve adam sanki kız çıplakmış gibi ona ulaşmak için yanıp tutuşuyordu. Ona sahip olmak için. Neden? Hiç mantıklı değildi. Bir genelevin içinde duran bir avuç dolusu yirmiliği olan bakir bir çocuk değildi.

Ama...kahretsin. Doğal, güzel ve gerçektir.

Ve o bir anneydi. Annelerden uzak durduğunu kendine hatırlattı. Her zaman. Çocuklarla hiçbir ilgisi olsun istemezdi. Onları büyütmek, beslemek ya da muhtemelen hayatlarını mahvetmek değil.

West sırtarak, "Bu hiç de garip değil," dedi. "Bu odada en ufak bir gerginlik yok."

Dane'in içini şaşkınlık ve kızgınlık kapladı. Kenna West'le gelmeyi seçmişti. Ve West kabul etmişti, sonra.

Dane arkadaşına sert bir baş hareketiyle selam verdi. Adamın Kenna kadar rahat giyinmiş olması, bu konuda yeterince rahat olduklarını gösteriyordu.

birbirleriyle kıyafetleri hakkında sohbet etmek ve aslında koordine olmak.

Yeterince rahat olmasalar iyi olur.

Kenna kapı aralığında dururken West öne doğru gelmeye devam etti ve elini Dane'e uzattı. Sarsıldılar, her biri kemikleri çatlatacak kadar sert sıkıyordu.

West sırtışını hiç kaybetmeden eğildi ve fısıldadı, "Merak etme. Onun senin kız kardeşin olduğunu biliyorum. Ona iyi davranacağım. Yatakta ve dışarıda. Yine de her türlü itirazını dinlemeye hazırım. Yok mu? Yok mu? Tamam o zaman." Dane'in omzunu sıvazladı ve diğerlerine merhaba demek için etrafında manevra yaptı.

Göğsünün derinliklerinden bir lanet yükseldi ve o durduramadan patladı. West arkasını dönmeden güldü.

"Bir gün," diye hırladı Dane, "findıklarınızı öğütücüye koyup testis salatası sandviçi yapacağım."

West daha çok güldü.

"Dane." Babası ona sanki uzaylı bir bebek karnından pençeleriyle çıkmış gibi baktı. "Bir misafirle böyle konuşulmaz."

"Daha kötülerini söylediğim de olmuştur,"

dedi Kenna. Onu savunmak mı?

Dane cevap vermeden önce ona yaklaştı, sahte gülümsemesi yerindeydi. "Seni tekrar görmek güzel, Dane."

Bu gülümsemeden nefret ediyordu, gerçek bir gülümseme istiyordu. Kadının ona karşı bu kadar resmi ve mesafeli olmasından da nefret ediyordu. *Kendimden başka suçlayacak kimse yok.* "Güzel, kullanmanı beklediğim sıfat değil." İfadesini düzeltti, onun elini tuttu -sıcak, yumuşak, narin- ve parmak eklemlerini öptü... çilek kokusunu alınca yalamak istedi. Bu kasabada garip bir şey değildi ve normalde onu tahrik edecek bir şey de değildi, ama onda daha güçlüydü, daha tatlıydı ve ağzı tatmak için sulandı.

Kontrol. Onu serbest bırakmak için kendini zorladı. Kadın iki adım geri attı.

"Sana bir özür daha borçluyum," dedi sessizce. Geçmişi ne olursa olsun, kimsenin yargııcı değildi ve olmak da istemiyordu. "Karakterine saldırmaya hakkım yoktu."

Sözlerini kabullenmeye çalışırken birkaç dakika geçti. Adamın söylediklerinde ciddi olduğuna karar verdiğinde, omuzlarındaki sertlik azaldı. "Bil diye söylüyorum, evli erkeklerle yatmam."

"Sana inanıyorum."

"O zaman affedildin."

Bu kadar kolay mı? "Birinin sana iyi bir kin tutmayı öğretmesi lazım, tatlım," diye takıldı.

Ne oluyor be? Ben mi? Dalga mı geçiyorsun?

Gözleri ona doğru parıldadı, sonunda yanaklarındaki ışıltı geri döndü. "Herkes hata yapar."

Evet, ama çoğundan daha fazla kazanıyor gibiydi. Bir tanesi kardeşinin hayatına mal olmuştu. Elini yukarı, yanağına, sayısız ameliyatın estetik açıdan daha hoş hale getirdiği yara izlerine doğru uzattı.

Ne yaptığını fark ettiğinde kaşlarını çatı. "Biz aile olacağız," dedi. "Ben arkadaş olmamızı istiyorum."

"Arkadaş mı?" Bu kelime bir fısıltıdan biraz daha fazlasıydı. "Evet."

"Arkadaşlar birlikte vakit geçirir." Kadının bakışları, kütüphanenin içinde durduklarında erkeğin kadının üzerinde gezindiği gibi onun üzerinde de gezindi ve adam kadının nabzının boynunda nasıl attığını fark etti. İçinden geçen bir titreme onu ayaklarının üzerinde nasıl salladı.

Ondan etkilenmiş ?

Vücudu bu fikre karşılık verdi, sertleşti.

"I-" ne söylemeye niyetlendiyse fikrini değiştirdi. "Elbette." Başını salladı. "Bu iyi olur."

"Güzel," diye mırıldandı, ama birdenbire arkadaşlık kulağa hiç de öyle gelmedi. Roanne ve Courtney kol kola onun yanında belirdiler.

"Ne giyiyorsun?" Roanne, rengi tekrar solan Kenna'ya sordu.

Her iki kadın da tasarım elbiseler giymiş ve o kadar uzun topuklu ayakkabılar giymişlerdi ki, ayaklık sanılmadıklarına şaşırdı.

Courtney onun yanağını öpmek için parmaklarının ucuna geldi ve adam temastan kaçınarak geri çekildi. Courtney kaskatı kesildi ve Courtney onu utandırdığını biliyordu ama ona ve çıktığı her kadına yüzünün yatakta bile yasak olduğunu açıklamıştı.

"Beni daha fazla utandırabilir misin?" Roanne hâlâ kızına odaklanmış bir halde iç çekerek konuştu.

Kenna omuzlarını dikleştirmeden önce irkildi. "Evet, yapabilirim," dedi. "Sana nasıl yapılacağını göstermemi ister misin?"

Dane sırtığını gizledi. "Bence o bu bile mükemmel."

Kadın şaşkın bir minnettarlıkla ona baktı. "Gerçekten mi? Yani, teşekkür . Dostum."

Dişlerini sıktı.

"Katılıyorum. Bence çok hoş görünüyorsun," dedi Courtney, her zamanki gibi nazık bir şekilde. "Ama belki de şalımı ödünç almak istersin?" Bu son cümleyi Roanne'ın iyiliği için söylemiş ve onun karakterinin hoşlanmadığı bir yönünü ortaya koymuştu. Asla bir taraf seçmeyen ya da inandığı şey uğruna savaşımayan biriydi.

Bu gece her şeyi bitirecekti.

"Teşekkür ederim, ama hayır." Kenna çenesini kaldırdı. "Ben mükemmelim."

Bu hareketi... daha önce de görmüştü, kütüphanede birlikteyken... bir alışkanlık olduğunu fark etti. Yargılandığında ve incinmeye karşı kendini çelikleştirmek zorunda kaldığında mı? Kısa hayatında bu ne kadar sık olmuştu?

Ve göğsü yeniden ağrımaya başladı.

"Mükemmel şey konusunda hemfikirim." West Kenna'nın yanında belirdi ve kolunu onun beline doladı.

Dane konuşmamak için dilini ağzının çatısına bastırdı. Ne söyleyeceği belli olmazdı.

"Ama-" Roanne başladı.

"Kızı rahat bırak, Roanne. Bir resim kadar güzel," dedi Thomas, Dane'i şaşırtarak. Babası yemek odasının girişine doğru ilerledi. "Yemek hazır ve ben açlıktan ölüyorum. Haydi millet."

Dane geride kalırken diğerleri de ona katıldı. Kenna bunu fark eden tek kişiydi. Onu cesaretlendirmek için başını salladı.

O yemek masasına en son oturduğunda Daniel hayattaydı ve anne babası birbirlerine aşıktı. Mutlu bir ailenin parçasıydı.

Geçmişe açılan kapı açıldığında, anılar onu sardı.

Sakın oraya gitme.

Çok geç.

Gölette kaymak istiyorum, Dane. Bu

çok tehlikeli. Buz kırılabilir.

Kırılmayacak. Lütfen!

Bu içten yalvarışla Dane pes etmişti.

Şimdi yanağını ovuşturuyordu; buz gerçekten de çatladıktan sonra kardeşini soğuk sudan çıkarmaya çalışırken buzun sivri kenarının derine indiğini hissettiğine yemin edebilirdi. Deriyi düzeltmek için yapılan birçok ameliyata rağmen derinin hâlâ kabarık olduğuna yemin edebilirdi.

"Dane?" Kenna'nın sesi onu kafasından ve düşüncelerinin karanlık bataklığından çekip çıkardı. "Kapıya doğru koşup koşmamaya mı karar veriyorsun?" Kız ondan birkaç adım ötede durup gülümsedi, gerçek gülümsemesiydi bu ve adamın nefesi boğazında düğümlendi. *Çok güzeldi.* "Söylemeliyim ki, yemek odasına girmektense içine hidrojen bombası atmayı tercih eder gibi görünüyorsun."

"Bir kez olsun, görünüş aldatıcı değil. Ama neden öyle görünmediğini merak ediyorum. Annenin seninle konuşma şekli..." Bundan hoşlanmadı.

Omuz silkti. "Bana kalan tek ebeveyn o." "Onu affediyor musun?"

"Her gün, her şekilde."

"Çok kolay affediyorsun, tatlım."

"Bunu bana zaten söylemiştin. Ama dürüst olmak gerekirse, bu kolay değil. Bu sadece yapmam gereken bir şey. Kendim için. Günlerimi kızgın ya da kırılgan geçirmek istemiyorum ve onun fikirlerinin benimkileri etkilemesine izin vermeyi reddediyorum. Ayrıca, minnettar olmalısın. Benden iki kez özür dilemek zorunda kaldın, bu kolay affedilme için neredeyse *yalvardın*."

"Velet," diye mırıldandı.

Sırıtarak, "Ellerimi yıkamak için banyoya gidiyordum. Herkesin yalan söylediğini ve aslında korkunç sindirim sorunları yaşadığını düşünmesi riskini göze alarak, bahçede yürümek ister misiniz?"

Onunla yalnız kalmak mı? "Bunu çok isterim," dedi ve elini uzattı.

Parmaklarını onun parmaklarına dolamadan önce sadece bir an tereddüt etti. Birdenbire ten tene olmuşlardı. Kadının sıcaklığı onu heyecanlandırdı. Kadının yumuşaklığı onunla alay ediyordu. İstiyordu ki...

Daha fazla.

Kendi kendine küfrederek, yemek odasından kaçınarak onu evin içinde dolaştırdı. Akşam serinliğinde ve yıldızların altında dışarı çıktıklarında onu serbest bıraktı. Ama kadının dokunuşunun anısı onu rahatsız etmeye devam etti. Onun yumuşaklığını ve sıcaklığını arzuluyor, elini tutup canı pahasına tutma dürtüsüyle savaşıyordu.

Buraya Courtney ile geldi. Kenna West ile geldi. O doğru yaptı.

Ancak yine de temas kurma arzusu hiç azalmadı.

Güller, gardenyalar ve sarmaşıklardan oluşan labirentin içinden yavaşça ilerlediler, ay yüksek ve altın rengindeydi. Bir aşığın ayı. Yolu aydınlatacak kadar parlak ve bir öpücük çalma arzusunu gizleyecek kadar karanlık.

İçindeki gerilim yoğunlaştı ve tek bir yerde toplandı.

"Courtney iyi birine benziyor," dedi. "Onun hakkında konuşmak istemiyorum." "Diğer kız-" "O da."

"Kaç tane kız arkadaşın var?" diye sordu. "Hiç yok."

"Hiç mi? Vay canına," dedi. "Vay canına mı?"

Güldü, sesi de gülüşü kadar büyüleydi ve onu mest etti. "Sen benim resmi yankım mısın? Evet, vay canına. Görünüşe göre bitmek tükenmek bilmeyen bir nondate kaynağın var. Ama sana bir iyilik yapıp döner yatak odası kapından başka bir şeye odaklanmama ne dersin? West gibi. O-"

Bir kıskançlık parıltısı onun yerine konuşmasına neden oldu. "Ben de onu tartışmak istemiyorum."

"Tamam. Konuşma konuları için seçeneklerimi ciddi şekilde kısıtlıyorsun," dedi.

"Bir deneyeyim o zaman. Gününü nasıl geçirdin?" *Beni düşünerek mi? Senin hakkında düşündüklerim mi?*

"Söylemek istemiyorum," diye çekingen bir tavır takındı.

Merak bir şimşek gibi üzerine çaktı. "Şimdi bana anlatmak zorundasın."

"Yoksa?"

"Oh, tatlım. Ben merhametsiz bir adamım. Altına işeyene kadar gıdıklamaya hazırım, böylece herkes bunun sadece sindirim sisteminden kaynaklanmadığını düşünecek."

Homurdandı ve bu bile çekiciydi. "Sana iyi şanslar. Ben gıdıklanmam."

"Elbette öylesin."

"Değilim.

Gerçekten

değilim."

"Öylesin, sadece farkında değilsin. Güven bana. Kimse vücudunda doğru noktayı bulamadı, hepsi bu. Ama ben bulabilirim. Bu bir hediye."

Sessizlik.

Ne kötü bir sessizlik.

Ses tonunun boğukluğu ve sözlerinin müstehcenliği zihninde yankılandı. Flört ediyordu. O asla flört etmezdi. Hiç şakacı da olmamıştı. Ne de bir kadını gıdıklamıştı, hatta gıdıklamak istemişti.

Şimdiye kadar. Ona kadar. Sahip olamayacağı ve istememesi gereken kadına. Kenna, böyle bir anlaşmaya razı olsa bile, onun girip çıktığı ilişkilerden biri değildi.

Yapar ?

"Bir tür ölmeden önce yapılacaklar listesi planlıyordum," diyerek konuşmaya geri döndü.

"*Bir çeşit* ölmeden önce yapılacaklar listesi mi?"

"Eğlenceli bir liste. Arkadaşım ve benim yaşlı erik gibi kurumadan önce yapmak istediğimiz şeyler."

mu? *Oh, tatlım. Seni öyle ıslatacağım ki-* Hiçbir şey.

Karnındaki arzu kıvrımıyla savaştı. "Bir... cinsel liste mi?" diye sordu, dikkatli davranarak.

"Hayır!" diye bağırdı, dehşete düşmüş bir halde. "Hayır. Dövme yaptıracağız ve birinin suratına içki fırlatacağız. Ve birinin evini telsizle arayacağız. Ve kıyafetlerimizle havuza atlayacağız." Her biri bir öncekinden daha eğlenceli olan diğer yapılacakları sıraladı. Uysal ama sevimli.

Kadının heyecanı baş döndürücüydü, güzel çilli tenini etraflarındaki güllerle yarışan bir pembeye boyuyordu; gülümsediğini fark etti. Bu kadının bir kızı olabilirdi ama yeni yağmış kar kadar masum ve saftı.

"Yardım etmek istiyorum," dedi. "Yarın bir dizi toplantı için Dallas'a gitmem gerekiyor ama Cuma günü döneceğim. Beni bekleyin, birkaç maddeyi kontrol etmenize yardım edeyim."

Aslında, onsuz tek bir tane bile yapması düşüncesinden hoşlanmıyordu. Hepsine tanık olmak istedim.

"Bekle. Seni doğru anladığımdan emin değilim. Bana... yardım etmek mi istiyorsun?" diye sordu.

"Yardımlım neden bu kadar şaşırtıcı? Biz , değil mi?"

"Sanırım." Merakla ona baktı. "Ama ya sen şehir dışındayken mükemmel bir fırsat çıkarsa?"

Bir dakika düşündü ve karar verdi. "Planlar değişti. Dallas'ı atlayıp yarın Strawberry Valley'e döneceğim." Patron oydu. Onun sözü kanundu. İsteddiği zaman, istediği şeyi delege edebilir ve yapabilirdi. "Listene başlayacağız. Birlikte."

BEŞİNCİ BÖLÜM

KENNA bütün gün, okul için bir ödev yazarken, Norrie'yi izlerken ve hatta Two Farms'ta çalışırken bile saatin tik taklarını izleyerek beklentiyle dolup *taştı*. Dane, saatin geç olmasına rağmen vardiyasından sonra onu almaya söz vermişti.

Onun tek mesajı aklından geçiyordu.

Ne yapmak istediğinize siz karar verin ve ben bunu gerçekleştireyim.

Bu ne kadar müthişse, bir şey daha müthişti.

Harika mı? *Gizli aşk yaşayan bir ortaokul kızından daha kötüyüm*. Ama onu heyecanlandıran gerçek neydi? Artık onun telefon numarasına sahipti ve bu tamamen sorun değildi, çünkü onun bir kız arkadaşı yoktu.

Neden bir kız arkadaşı yoktu?

İnternette araştırma yapabilirdi ama onun hakkında bu şekilde bilgi edinmek istemedi. Kağıt üzerinde -ya da internette, her neyse- yazılı olanlar her zaman doğru olmayabilirdi. Ne de olsa, eğer biri onun hayatını ayrıntıları internette yayınlayacak kadar önemsemiş olsaydı, "gerçeklerin" çoğu yanlış olurdu.

Dane'in bağlılığa alerjisi mi vardı? Yoksa sadece doğru kişiyi mi bulamamıştı? Seri bir vur-kaççı mıydı?

"Merhaba. Dünyadan Kenna'ya."

Kenna gözlerini kırptırdı ve birkaç dakikadır Bart Chumley'nin masasının önünde sessiz bir şekilde durduğunu fark etti. "Özür dilerim." Onun bölümüne yerleştirilmesini istemişti ve tekrar bir randevu için baskı yapmaması için dua etti. "Ne sipariş etmek istediğinize karar verdiniz mi?"

Soruyu duymazdan gelerek, "Üç kızım olduğunu biliyorsun, değil mi? On dört, on iki ve dokuz yaşındalar ve senin Norrie'nle takılmayı çok isteyeceklerini biliyorum. Bir buluşma ayarlamalıyız."

"Ben on dört, on iki ve dokuz yaşlarındayken kendimden küçüklerle hiçbir şey yapmak istemezdim, bu yüzden kızlarınızın da benimkilerle bir şey yapmak isteyeceklerinden şüpheliyim," dedi ve reddini bir gülümsemeyle yumuşattı. "Şimdi, size yiyecek ne getireyim?"

Vardiyasının sonraki birkaç saati diğerlerinden daha yavaş geçti elbette ama bir şekilde hayatta kaldı. Zar zor. Bart aslında herkes gittiğinde bile burada kalmıştı. Brook Lynn, Kenna'nın temizlik yapmasına yardım etmek için kalacaktı ama Jessie Kay yine kimsenin bilmediği bir yere gitmişti ve Brook Lynn onu bulmaya kararlıydı. Ayrıca, Brook Lynn Norrie'yi bakıcıdan alacaktı.

"Duydun mu bilmiyorum," dedi Bart, Kenna'nın paspas yapmasını izlerken, "ama boşanmam artık resmileşti."

"Bu... iyi mi?" *Suçlanacak mıyım?*

"Chumley," sert bir ses aniden gürledi. "Bir kelime."

Dane! Bakışları restoranın loş sisini yararak onu kapının girişinde buldu, üzerinde başka bir takım elbise vardı, bu seferki lacivert çizgili ve saf iş şıklığıydı. Koyu renk saçları, sanki parmaklarını saç tellerinin arasından çok fazla geçirmiş gibi sivri uçlarla dışarı çıkmıştı.

Kenna'nın kalbi hızla çarpmaya başladı.

"Benim için zevk, Bay Michaelson." Bart heyecanla sırtarak Dane'e katıldı.

Dane onu dışarı çıkardı. Olası bir konuşma için neden bu kadar öfkeliydi? Kıskandığı için mi?

Ama...hayır. İmkansız. Kenna onun sevgililerine hiç benzemiyordu. Bir zamanlar az gelişmişken, doğum onu *aşırı gelişmiş* ve hiçbir şekilde ince bırakmamıştı. Belki de sevdiği kurabiyelerin bununla bir ilgisi vardı. Ama zarif de değildi. Yakınından bile geçmiyordu.

Ayrıca, o ve Dane arkadaşları, daha fazlası değil. Onun istediği de buydu. Ve o iyi bir arkadaştı. Akşam yemeğinde annesi, "Karbonhidratlarına dikkat etmek istemiyor musun, hayatım?" diyerek ekmek kasesini elinden almıştı.

Dane ekmekleri almış, yarısını kendisi, yarısını da Kenna için tereyağlamıştı. Onları da yemişlerdi. Her birini. Harika bir yoldaşlık anıydı. Daha önce hiçbir erkekten görmediği bir destek.

Bir kız buna bağımlı olabilir.

Dane tek başına döndü. Ceketini çıkardı, kollarını sıvadı ve sandalyeleri masaların üzerine dizmeye başladı. Ne yapıyordu? Ve her iki kolundaki o bir avuç koyu leke *dövme* miydi?

Dik dik bakma! Tepki vermeyin!

Artık çok geçti. Damarlarındaki kan ısındı ve karnı titredi. O kadar seksiydi ki.

"Ona ne söyledin?" diye sordu.

"İnsan kalpleriyle dolu bir kavanoz koleksiyonum vardı ve o da istemeyerek bağış yapmak üzereydi."

Kadının çenesi düştü. ". "Oh, tatlım.

Kesinlikle yaptım."

"Ama neden?" diyerek kıkırdadı.

Bakışları kızın üzerinde gezindi, ısındı ve kızın neşesi kaçtı. "Çözer çözmez sana haber vereceğim."

Peki, buna nasıl cevap vermesi gerekiyordu? Bu adam onun için tam bir gizemdi.

Onun hakkında bildiklerini düşündü. Daniel adında küçük bir erkek kardeşi vardı ve ikisi her şeyi birlikte yapmıştı. Daniel boğulana kadar. Michaelson/Starr olayından önceki kış olmuştu.

Cenazede, Dane'in mezarın başında metanetli ve solgun duruşunu izlemişti, kesinlikle birikmekte olan gözyaşı seline yol vermemişti. Yüzünün sol tarafı sargılıydı. Sadece altı yaşında olmasına rağmen, Dane'in bariz acısı onu etkilemiş ve ona sarılmayı çok istemişti.

"Her gece kendi başına temizlik yapmak zorunda kalıyor musun?" diye sordu. "Her gece değil. Çalışanlar dönüşümlü olarak çalışıyor."

"Sonra da arabanıza mı yürüyorsunuz?" "Evet."

"Yalnız mı?"

"Yine, evet."

Sandalyeleri dizmeyi bıraktı ve ölümcül bir bakışla onu kıstırdı. "Bana en azından bir silahın olduğunu söyle."

Merhaba! Aptal değildi. "Tabii ki biliyorum." Barın arkasından çantasını kaptı ve baltaya tercih ettiği geri çekilebilir kılıcını ona gösterdi. Ortası meşe ağacından yapılmıştı ve bir düğmeye basıldığında her iki taraftan da bıçaklar fırlıyordu.

Silaha göz kırptı... ona. "Çift kılıç mı?"

"Zombiler ancak beyinlerini kesersen gerçekten ölürler." Bıçakları döndürdü, kesme hareketi yaptı, kısaca televizyon izlerken edindiği çılgın becerilerini sergiledi.

"Zombiler mi?" diye nefes nefese kaldı. "Zombiler için mi endişeleniyorsun? Tecavüzcülerden ya da katillerden değil mi?"

Duh! "Zombi kıyameti kesinlikle gerçekleşecek!"

Aradaki mesafeyi kapattı, kılıcı aldı ve sert bir vuruşla tezgâhın üzerine koydu. Sonra bir elini kızın soluna, diğerini de sağına koyarak onu etkili bir şekilde hapsetti.

Anında. Farkındalık.

Yutkunarak ona baktı. Hava yine testosteron ve erkek eti gibi kokuyordu. (Bu bir şeydi, değil mi?) Adamın sıcaklığı onu sardı, tenini okşadı, elle tutulur bir okşayış.

" oluyor? Şu anda neler oluyor?" diye .

"Olan şey çok sert bir ders. Bir daha asla geceleri tek başına arabana doğru yürümeyeceksin. Bu tehlikeli ve kendini tehlikeye atmana izin vermeyeceğim. Eğer böyle bir şey yaptığını öğrenirsem, dersin yerini şaplak alır."

değildi. Gülümsedi. "Hoşlandığın şey bu mu?" "Kenna."

"Yargılamak yok, gerçekten."

Gözlerini devirdi, doğruldu ama kısa süre sonra onu tekrar kafeslemeye karar verdi. "Güvenliğiniz benim için önemli." Bakışları kızın dudaklarına kaydı, öylece kaldı. Sesi fısıltıya dönüştü. "Çok önemli."

Başka tarafa bak! Başka tarafa bak!

Ama neden? diye sordu kafasının içindeki boğucu bir ses.

Sağduyu cevap verdi. *Çünkü birkaç gün içinde iki farklı kadınla birlikte oldu. Çünkü sen asla tek gecelik bir ilişki yaşamayacaksın. Çünkü onunla hiçbir şey yapmaktan hayır gelmez.*

Ayrıca, onun niyetini tamamen yanlış okuyor olabilir.

Benim için daha fazla aşışılma yok. Zaten payıma düşeni aldım.

Kendini korumaya yönelik bir hareketle, sonunda başını ondan çevirmeyi başardı. *Şimdi, uzaklaş ve-oh!* Dövmeleri! Her iki kolunda da oraya buraya dağılmışlardı. Onun bileğini kavradı ve daha yakına çekti. Etine kazınmış renkler ve detaylar enfesti. Yaban çilekleri, yeşil yapraklar, sarı merkezli beyaz çiçekler. Bir, iki, üç... dört. Her biri bir sarmaşıkla birbirine bağlıydı.

"Kasabayı bu kadar çok mu seviyorsun?" diye sordu ona bir kez daha bakma cesaretini göstererek. "Kasaba değil," diye . Yüzünün köşelerine belli belirsiz gerginlik çizgileri kazınmıştı. gözler. "Neyi temsil ettiğini."

"Kardeşin," dedi bir sezgi patlamasıyla.

Sertçe başını salladı. "Kendini hasta edene kadar yaban çileği yedi."

"Kızım Norrie de aynısını yapıyor."

Bir çırpıda ondan uzaklaştı. Yüz hatlarının üzerine boş bir maske düştü. Onun sıcaklığı olmadan kendini üşümüş hissetti... yakınında olmasına rağmen yalnızdı.

"Listenden neleri çıkarmaya karar verdin?" diye sordu, sesi duygudan yoksundu.

Neyi yanlış yaptım?

"TP," dedi sessizce.

"Peki şanslı alıcı kim olacak?"

İşlerin zorlaşacağı yer burasıydı. "Düşünüyordum da... baban ve annem." Artık birlikte yaşıyorlardı.

Dane'in karşı çıkmasını bekliyordu ama Dane'in sevinçli sırtışı hızlı ve parlaktı, onu heyecanlandırdı. "Zihninin çalışma şeklini seviyorum Çilli, gerçekten seviyorum. Ama şimdi keşke arabamın bagajını yüzden fazla kâğıt rulosuyla doldursaydım diyorum."

"O kadar çok mu var? Cidden mi?"

"Tatlım, listendeki her şeyi yapmaya hazırlıklı geldim. Senin isteğin, benim emrim."

*

DANE kızılötesi kameralı bir telefon tutmuş, Kenna'nın tuvalet kâğıdı rulolarını babasının bahçesindeki sonsuz ağaçlara fırlatırken yaptığı her hareketi kaydediyordu. Her yöne uçuşuyor, ıslıl ıslıl gülümsüyor, belli ki yüksek sesle gülmemek ve istenmeyen dikkatleri üzerine çekmemek için çabalıyordu. Göğsü yine o ağrıyan şeyi yaptı.

Nefret başlamıştı - çünkü sevmeye başlamıştı. "Sağ tarafta bir noktayı kaçırdın," diye seslendi.

"Şşşt! Sessiz ol! Bizi yakalatacaksın."

"*Seni yakalatacağım, tatlım. Ben sadece masum bir görgü tanığıyım ve iyi bir vatandaş gibi polislerin davalarını açmalarına yardımcı olmak için tüm kanıtları kaydediyorum.*"

Kadın ona çift kuşlu bir selam verdi ve adam paslı bir kahkaha attı. *Ben gülüyorum. Ben gülüyorum.* Bu en son ne zaman olmuştu? Hatırlayamıyordu. Ama onu eğlendirecek şeyler yapmaya devam ediyordu. Hatta onu şok ediyordu. Bir kılıç çıkarıp zombilerle ilgili çok gerçek bir korkuyu dile getirmek gibi. *Zombiler.*

"Eğleniyor musun?" diye sordu, cevabı zaten biliyordu.

"Çok fazla!" Doğrudan kameraya bakarak, "Bana bak, Brook Lynn. *Gelmiş* geçmiş en iyi TP'er ödülü almalıyım."

Roanne bu kadar sınır tanımaz, bu kadar büyüleyici miydi? Kızına korkunç bir şekilde davranmasına rağmen öyle olmalıydı, çünkü başka neden babası ondan bu kadar etkilenmiş ki? Güzel bir yüz sadece bir süreliğine büyülerdi. Ama Thomas on altı yıl boyunca onun gitmesine izin vermemiş, karısının ziyaret etmesine bile izin vermediği evi asla satmamıştı. Sonunda onunla birlikte olmak için *her şeyden* vazgeçmeye razı oldu, şirketini Dane'e devretti, ardından Roanne'in kocası öldüğünde Christine'den boşandı ve onunla skandal olmadan açıkça birlikte olmakta özgür hissetti. En küçük oğlunun öldüğü kasabaya dönüyor. Yeniden kök salmak. Hepsi Roanne içindi.

Havadaki soğuğa rağmen Dane'in sırtından ter damlıyordu. O da aynı derecede kötüydü, değil mi? Neredeyse Kenna'yı öpüyordu. Onu öpme şansı için adam öldürebilirdi. Vahşice, hiçbir şey geri çekilmedi. Kenna'nın yumuşak bedeni Dane'inkine yaslanmıştı ve Dane, Kenna'nın dudaklarının ve dilinin tek bir tadı için, Kenna'nın zevkten çıkardığı sesleri duymak için, sahip olmadığını iddia ettiği ruhunu bile satabilirdi.

Eğer kızından bahsetmeseydi ve ona annelerle ilgilenmediğini hatırlatmasaydı, bunu yapacaktı. Hâlâ onun nasıl tepki vereceğini merak ediyordu. Onu hoş karşılar mıydı? Yoksa onu azarlar mıydı?

Bilmemesi daha iyiydi. Çünkü kadının onu hoş karşılayacağını öğrenirse, onun peşine düşerdi ve onu durdurmak mümkün olmazdı.

Harekete duyarlı ışıklardan biri yandı ve ön bahçedeki gölgeleri kovaladı. Kenna irkildi ve elindeki tuvalet kâğıdını düşürdü.

"Görev iptal! Görev iptal!" Arabaya doğru koştu.

Kendisini atlatmaya çalışan kızın elini tuttu ve onu çalılardan oluşan bir duvarın arkasına sürükledi. Kadın bir kayaya takıldı ve yere yığıldı.

Kadın yuvarlanırken, "Üzgünüm tatlım," dedi. "İyi misin?"

"Şşşt!"

Işık onun üzerine akarak gülümsemesini aydınlattı.

Acıyor!

Babasının sesi gürledi. "Bu da ne böyle!" dedi ve Dane, çalılardan arasından fark edilmemek için Kenna'nın yanına yığıldı.

"Evimiz. Güzel evimiz. Kim böyle bir şey yapar ki?" Roanne'ın nefesi kesildi.

Kenna titriyordu ve her an histerik bir kahkaha patlatabilirdi. Elleriyle onun ağzını kapattı, teninin yumuşaklığı karşısında bir kez daha döndü... sıcaklık... Bu kadar yakinken, saçlarındaki çileklerin kokusunu eskisinden daha güçlü alabiliyordu. Tadı da aynı derecede tatlı olacak mıydı?

Bir anne. Üvey kız kardeşim. Yasak bölge.

Ama ona karşı sertleşiyordu. Onu hissedebiliyor muydu? Onun kendisini hissetmesini istiyordu.

Hayır, hayır, yapmadı. Mırıldandığı bir lanetle kalçalarını ondan uzaklaştırdı.

"Herkesin benden nefret ettiğini mi düşünüyorsun?" Roanne sordu, sesinde artık gözyaşları vardı.

"Tabii ki hayır. Herkes seni seviyor hayatım," diye güvence verdi Thomas. "Ergenleri bilirsin. Her zaman eşek şakaları yaparlar."

İkili evin içine doğru yürürken babasının cevabının geri kalanı boğuk bir şekilde duyuldu.

Dane elini çekti ve ayağa kalkmak için hiçbir hareket yapmayan Kenna'ya baktı. Eğlencesi gitmiş, yerine hüznün gelmişti.

"Onun için üzülüyor musun? Ah, tatlım. Sana çok kolay affettiğini söylemişim, değil mi?" diye sordu ve içini çekti. Yanağındaki bir tutam saç düzeltti, başparmağının çene çizgisinde gezinmesine izin verdi. Bir titreme onu sarstı.

"Bazen benim duygularımı incitiyor, evet, ama bu benim de onunkileri incitmem gerektiği anlamına gelmiyor." Uzandı, birkaç kalp atışı kadar tereddüt etti. Adam arkasını dönmek için hiçbir hareket yapmayınca, parmak uçlarını adamın sağ yanağında gezdirdi.

Kadınların oraya dokunmasına asla izin vermezdi. Ama Kenna yara izlerini tüm korkunç ihtişamıyla görmüştü ve hafifçe kabarmış eti beklemesi gerektiğini biliyordu. Aslında onun dokunuşuna doğru eğildi, onun hissinden zevk alıyordu. Çok yumuşak. Çok nazikti.

Çok mükemmel.

Bu olmadan nasıl yaşamıştı?

"Burada ne işimiz var?" diye sordu, sesinde bir tutukluk vardı.

"Arkadaş olmak," diye mırıldandı ama bu tam olarak doğru değildi. "Şimdi buradan gidelim." Aptalca bir şey yapmadan önce.

ALTINCI BÖLÜM

KENNA'NIN KAFASI KARIŞMIŞTI. Bay Michaelson'ın evinin soyulmasını takip eden hafta boyunca Dane onunla hiçbir temas kurmamıştı. Kasabaya bile dönmemiş, bunun yerine şehirde kalmayı tercih etmişti. En azından onun tahmini bu yöndeydi. Elbette iş için çağırılmış olabilirdi ama böyle bir durumda ona mesaj atması gerekmez miydi? Ona listesinde yardım etmek istediğini söylemişti. Tüm listesinde. Peki bu kopukluk neden?

Mesaj atıp atmama konusunda sürekli fikir değiştiriyordu.

Onu. Ama o ne derdi? Yo, yo, , ilgileniyor musun, ilgilenmiyor musun?

On altı yaşında mıyım?

Ya da söz verdiğim gibi eğlence listesinde bana yardımcı olur musun?

Ben dominantım, o da benim itaatkarım mı?

Gah!

Onu neredeyse öpüyordu. Bunu biliyordu. Ve bunu yapmasını istemişti. Bunu çok istemişti. Tıpkı onunki gibi vücudu da bunun için acıyordu. Adam eliyle ağzını kapattıktan sonra, adamın kalçasına doğru sertleştiğini hissetmişti.

Neden konuda hiçbir şey yapmamıştı?

İlk cinsel deneyimi hatırlayamadığı -hatırlamak istemediği- bir deneyimdi. Paul'le birlikte olduğu birkaç zaman iyi geçmiş ve ayrıldıklarından beri bir erkeğin kollarını hissetmeyi özlediği birçok gece olmuş olsa da, Dane'e duyduğu arzu bunun çok ötesindeydi. Özellikle onu arzuluyordu.

Pes edemez. Paul'den sonra aşkı beklemeye karar vermişti. Norrie'nin hayatında bir baba figüründen bahsetmeye gerek yok, bir utanç yürüyüşünü ve yıllarca sürecekt dedikoduları göze alacaksa, buna değmeliydi. Seksin sadece kendisi için değil, vücudunu ve itibarını emanet ettiği adam için de bir anlamı olmalıydı. Ve tamam, evet, bu onu günümüz toplumunda tuhaf biri yapıyordu ama umurunda değildi.

Dane'e aşık değildi ama tüm malzemeler oradaydı. Düşebilirdi. Hem de sert bir şekilde. Belki de aralarına koyduğu mesafe en iyisiydi.

Brook Lynn, gazoz çeşmesinde Kenna'ya ulaştığında, "Seni kırmak istemem dostum ama Dane Michaelson senin bölümünde oturuyor," dedi.

Kenna ve Brook Lynn bugünün aksanlı konuşacakları gün olduğuna karar vermişlerdi ve Bay Calbert defalarca şikâyet etmesine rağmen vazgeçmemişlerdi. Durmayacaklardı da. Herhangi bir nedenle değil. Brook Lynn'in sesi Avustralyalı, Kenna'nınki ise İngiliz gibi çıkıyordu.

Midesi binlerce küçük düğüme dönüştü. Dane buraya gelmeye mi karar vermişti? Gerçekten mi? Hem de bugün?

"Uyardığın için teşekkürler canım." Plastik bardakları uygun içeceklerle doldurmayı bitirdi, Brook Lynn'i yanağından öptü ve yükünü dört kişilik bir aileye taşıdı. Two Farms'ın kendi köşesindeki altı masayı taradı.

Dane'i gördüğünde dondu kaldı, sıvı bardakların kenarından akıyordu. Yanında birini getirmişti. Kısa sarı saçlı ve bir podyum modelinin ince yapısına sahip bir güzel.

Kenna'nın midesindeki düğümler asit sızdırmaya başladı.

Ne bekliyordum ki?

Her neyse. Bir önemi yoktu. Kenna içkileri bir kenara bıraktı ve paslı çivi yemeyi tercih etmesine rağmen adamın masasına doğru ilerledi. Siyah bir takım elbise giymiş, buz mavisi bir kravat takmıştı. Buraya son gelişinde, kardeşi ve kızı hakkında konuştukları zaman taktığı boş maske yine yerindeydi. Kehribar rengi gözleri sert ve soğuktu, dudakları sert bir çizgi halinde bastırılmıştı.

Beni istemiyor. Beni hiç istemedi. Anladım.

"Kenna," dedi başıyla selam vererek.

Yüzüne bir gülümseme yapıştırdı. Kırılğan bir gülümseme olmalıydı çünkü adam irkildi. "İkiniz için yapabileceğim bir şey var mı?"

Ona göz kırptı. "Şimdi de New Jersey'li mi oldun?"

"İngiltere. Ne olmuş yani?" diye sordu çenesini kaldırarak. "Şimdi, ikinize akşam yemeği için ne getirebilirim? Elinizi çabuk tutun, ilgilenmem gereken başka masalar var." *Ve şimdi de İngiliz oldum.*

Elindeki menüyü yere atıp elini yüzüne sürmeden önce uzun bir süre ona baktı. "Hiçbir şey istemiyoruz. Bu bir hataydı."

"Yani aç değil miyiz?" diye sordu sevgilisi, sanki iştahı tamamen onunkine bağlıymış gibi. "Peki ya yeni evinizin turu ne olacak? Hâlâ görecektir miyiz?"

"Bir ev mi aldınız?" Kenna soluğa kaldı, sonra da aksanlarından birini kullanarak soruyu tekrarlamak zorunda kaldı.

Sarışın ona baktı ve kaşlarını çattı. "Affedersiniz ama bu özel bir konuşma."

Dane kaşlarını çattı. "Onunla böyle konuşma. Bu benim... Kenna'm."

Kenna'm.

Kelimeler onu etkilemişti; kalbi *kontrolden çıkmıştı*. "Kız kardeş" demekten kendini alıkoymuştu, bundan emindi. Artık ona karşı kardeş gibi hissetmiyordu.

Ani bir netlik patlamasıyla, adamın sarışını restorana neden getirdiğini anladı. Kenna'nın ilgisini fark etmiş, kendi ilgisini deneyimlemiş ve bu konuda hiçbir şey yapmayacağını ona göstermek istemişti. Hâlâ birileriyle çıkıyordu ve başka biriyle yeni bir şeye başlamak gibi bir niyeti yoktu.

Hızlı ve kolay bir şekilde yerime oturtuluyorum. "Ben onun müstakbel üvey kız kardeşiyim, öyleyim," dedi onun için, sesini hafif ve neşeli tutarak. Onu ne kadar incittiğini asla bilemezdi. *Bana bir şans vermek istemiyor. Yeterince iyi olduğumu düşünmüyor.* "Ama biz yakın değiliz. Hem de hiç."

Gözleri kısıldı, kalın kirpik yelpazesi tüm o erimiş altını koruyordu.

Sarışın hemen rahatladı ve tokalaşmak için elini uzattı. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum."

Tutuşundaki zayıflık Kenna'yı kızdırdı. "Peki... yiyecek bir şey ister misin?"

Dane bir an için gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. "Ne önerirseniz iyi olacaktır."

Yürüyerek uzaklaştı ama hemen bir sipariş yazmadı. Çalışanların dinlenme odasına girdi ve dolabından cep telefonunu çıkardı. Dane'e hayatına devam ettiğini söyleyecekti. Buraya. Şimdi. Endişelenmesini gerektirecek bir şey yoktu. West'e mesaj atarken parmakları klavyenin üzerinde uçuşuyordu.

Boş musun? Ben 2 çiftlikteyim ve Dane de öyle. Bir randevum var.

Onlar da bir dostluk geliştirmişlerdi. Dane'in aksine, West onu aramıştı. Sık sık. Sadece nasıl olduğunu görmek için. Ve bu güzelin de ötesindeydi; yetişkin bir arkadaşlığa kadar aç olduğunu fark etmemişti. Brook Lynn

Jessie Kay ve onun binlerce işi vardı ama Kenna'nın hiç kimsesi olmamıştı... Ta ki West, sahip olduğunu bilmediği bir boşluğu doldurana kadar.

Sonraki yirmi dakika boyunca her şey yolundaymış gibi çalışmayı başardı. Dane ve Blondieye bir şişe şarap götürdü, hatta dökmeden doldurdu. Diğer müşterilerine de hiç vakit kaybetmeden hizmet etti.

Sonunda West kapıdan içeri girdi. Kenna onu barda karşıladı ve West eğilip onu dudaklarından öptü. Yanakları kızardı ve kimsenin izlemediğinden emin olmak için etrafına bakmamak için kendini zor tuttu.

"Bu gerçekten gerekli miydi?" diye sordu.

Adam pişmanlık duymadan ona sırıttı. Ama ilk kez onun eğlencesinin kenarlarına yapışan karanlığı gördü. Davrandığı kadar mutlu ve şanslı değildi ve nedenini merak etti. "Evet. Şimdi, ne zaman çıkıyorsun?"

"10:30." Sadece yarım saat uzaklıkta. "*Eğer* tüm lanet müşterilerimden kurtulabilirsem."

"Neden Regency İngiltere'sinin fakirhanesinden geliyormuş gibi konuşuyorsun? Ne var biliyor musun? Önemli değil. Çok şirin. Senin için müşterilerinden kurtulacağım ve düzgün bir şekilde inmeni sağlayacağım." Kaşlarını imalı bir şekilde oynattı.

Gözlerini devirdi. Aralarında böyle bir ilişki yoktu, *hiçbir zaman* da olmayacaktı ama yine de onunla dalga geçmeyi seviyordu. "Senin gibi hünerli bir adamın daha orijinal bir malzemesi olur sanıyordum."

Kızın burnunun ucuna bir fiske vurdu. "Dane ve benim aynı kadınlardan birkaçıyla çıktığımızı biliyor muydun? Hiç umursamadı. Ama defalarca beni senden uzak durmam konusunda uyardı."

Umut, sadece hızlı bir ölümle ölmek için ortaya çıktı. Beni seviyor mu sevmiyor mu fırtınasına kapılmasına asla izin vermeyecekti. Sevip sevmemesi önemli değildi. Bu gece çizgiyi aşmıştı.

Nasıl? O bekar. İsteddiği kişiyle görüşebilir.

Onu yönlendirmişti.

Nasıl yani? Bana hiçbir şey için söz vermedi.

Aptal sağduyu! Düşüncelerinde kaybolmuş, hareketlerine dikkat etmeden, otomatik pilota hareket etti ve biranın kapağını açıp West'e uzattı.

"Teşekkürler. Ama bunu ben sipariş etmedim," dedi.

Saçmalık. Odaklan. "Ve yine de bunun bedelini ödeyeceksin," diye takıldı. "Sanırım öyle," dedi başını sallayarak.

Onunla olan rahatlığı onu rahatlattı ve bu hoş bir duyguydu. "Vardiyamdan sonra tüm kıyafetlerimle bir su kütlesine atlamayı planlıyorum. Sen de gelmek ister misin? Brook Lynn için bunu kaydedecek birine ihtiyacım var."

"Tüm kıyafetlerini *çıkarmış* olarak demek istiyorsun, değil mi?" "Hayır. Açık."

"*Bunun* neresi eğlenceli?"

O cevap veremeden Dane geldi ve arkadaşının sırtını sıvazladı. "West. Burada ne işin var?"

West, "Manzaranın tadını çıkarıyorum," dedi ve Kenna'ya göz kırptı. "Ayrıca sonrası için planlar yapıyorum. Ben ve Kens gece geç saatlerde yüzeceğiz." "Ve film çekeceğiz." diye eklerken sesi alçaldı.

"Kens?" Dane suçlayıcı bir ifadeyle Kenna'ya baktı. "Listeni hazırlamana yardım mı ediyorsun?"

"Evet," diye yanıtladı West, ne konuştukları hakkında hiçbir fikri olmamasına rağmen. "Beni Anderson çiftliğini elimden aldığın gerçeğinden uzak tutacak. Ben daha teklif veremeden tapuyu imzalattı."

Kasabanın kenarındaki Anderson çiftliği. Kenna şahsen oranın yanıp kül olmasını umuyordu. Orası bekâretini kaybettiği ve Norrie'ye hamile kaldığı suç mahalliydi.

"Satın alınırken çok düşünüldü," diye homurdandı Dane.

"Oh, gerçekten mi?" dedi West. "Sadece birkaç gün içinde mi?"

"Ben istedim ve almaya karar verdim. Şansın vardı ama tereddüt ettin."

West sırtarak onun omzuna bir tokat attı. "Tam da şu anda kendini içinde bulduğun durum, dostum. Sence de öyle değil mi?"

Dane kravatını çekti, rahatsız olduğu belliydi. "Evet, başka bir seçeneğiniz olduğundan da emin oldum. Cam Ev. Orası daha büyük." Sanki ona bir şey söylemeye çalışıyormuş gibi dikkati Kenna'ya döndü. "Anderson çiftliğindeki havuzu daha çok sevdim."

"Aferin sana." Glass'ların evi Harlow Glass'ın ailesine aitti. Kenna'nın yaşlarında bir kızdı ama ikisi hiçbir zaman aynı ortamda bulunmamışlardı. Harlow, evde eğitim görmek için aniden toplum hayatından çekilene kadar "züppe" kelimesinin içine "züppe" kelimesini koymuştu. Harlow arada sırada görülüyordu ama her zaman başını öne eğiyor ve kimseyle sohbet etmek için durmuyordu.

Nerede yaşıyordu?

"Kullanabilirsin," diye bitirdi. "Havuzu."

"Hayır, teşekkürler," dedi ve ona sahte bir gülümseme daha verdi.

"West'inkini kullanacağım."

Brook Lynn onun yanına yaklaştı. "Her şey mı, dostlar? Yardımına ihtiyacınız var mı?"

"Dane'in yardıma ihtiyacı var," dedi West. "Çok fazla yardıma."

Brook Lynn ona baktı ve kaşlarını çatı. "Seninle konuşmuyordum, değil mi?"

Hiç alınma belirtisi göstermedi. "Tamam, şimdi bilmek zorundayım. Bu kötü aksan da neyin nesi? Bir çeşit reality şovda falan mısınız?"

"Evet," diye yanıtladı. "Adını Fındıkkıran koyduk."

Kıkırdadı. "Vay canına. Siz taşralı kızlar çok cevizsiniz."

"Kenna," dedi Dane, ses tonu sertti.

"Ben iyiyim," dedi Brook Lynn'e, onu görmezden gelerek. Sonra da çocukları sohbetleriyle baş başa bırakarak oradan uzaklaştı. Dane ve sevgilisi için sipariş ettiği sığır straganof kaseleri hazır. Dane barda kalmasına rağmen yemekleri masalarına taşıdı.

"Hey," dedi sarışın, o uzaklaşmadan bileğini tutarak. "Biliyor musun... Dane başka biriyle görüşüyor mu?"

Gerçeği saklamak için bir neden yok. "Evet. Bir sürü başkası."

Kızın omuzları hayal kırıklığıyla çöktü. "Bana asla bağlanmayacağını söyledi ama ben ona inanmak istemedim."

İşte bu da ondan uzak durmak için bir başka nedendi. Kadınlara pek bir şey sunmadığı açık olsa da, tüm kadınlara zarar veriyordu.

Sanki konuşacak yerim varmış gibi. Kenna gitmek için döndü ve sert bir kas duvarına çarptı. Dane adında bir duvara. Adam ısı ve testosteron yayıyordu ve elini tutup onu patronunun ofisine sürüklerken nefesini içine çekti.

Bay Calbert gördü ama normalde yapacağı gibi kaşlarını çatmak yerine başparmağıyla onu onayladı. Ugh. Dane Michaelson etkisi evrenseldi.

Kapı çarparak kapandı ve onu da kendisiyle birlikte içeri hapsetti. Tek başına. Kalbi küt küt atarken, adamın elinden kurtuldu.

"Bunu bir daha asla yapma," dedi. "Bu iş ve bahşişlerime ihtiyacım var. Müşterilerimi bekletmeyi göze alamam."

"West şu anda kalan tek masanız olduğumdan emin olmak istiyor. Ve lütfen şu aksanı kullanmayı keser misin? Dikkat dağıtıyor."

Aksanını kalınlaştırarak, "Lanet olası gün bittiğinde duracağım, duracağım," diye cevap verdi. Kapıyı çekiştirdi ama kapı sabit duruyordu. Döndüğünde,

nedenini anladı. Dane büyük elini başının hemen üzerinde düzleştirmişti. Ona ters ters baktı. "Çekil."

"Beni dinleyene kadar olmaz."

"Söyleyecek bir şeyin yok."

"Bence var."

"Ve sen her zaman haklısın?"

"Evet. Hayır. Artık bilmiyorum!" Kapıya bir, iki kez vurarak ahşabın sırtında titreşmesine neden oldu. "Rhonda benim kız arkadaşım değil ve West'le görüşmemelisin. Yılda bir kez yeni bir kızla çıkıyor. Bir kız, iki ay. Daha fazla değil. Nedenini bilmiyorum. Bildiğim tek şey, o noktadan sonra asla sürmediği."

"O ve ben arkadaşız, hepsi bu."

Dane'in gözleri küçücük yarıklara dönüştü. "İşte böyle başlar."

Onu bilerek delirtmeye mi çalışıyordu? "Ne nasıl başlıyor?"

"West ile cinsel bir ilişki."

Bu sözcüklerden herhangi birini söylemesi yasadışı olmalıydı. O muhteşem dudaklardan çıkan cinsellik, bir okşamadan daha şehvetliydi. *Peki ya ilişki?* Sözel. Orgazm.

"Sen ve bütün kadınların arasında olan bu mu?" diye sordu. Dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Hayır."

"Ve yine de West ve benim aramda olacakların bu olduğundan bu kadar emin misin?" "Evet," diye tısladı.

Kalbi binlerce kez daha hızlı çarparak, "Ve bu seni rahatsız ediyor... neden?" diye sordu.

"Beni rahatsız ettiğini söyledim mi?" Ses tonundaki sertlik duvarlarda .

Başka zaman olsa irkilebilirdi. Ama adamın sorusunu geçiştirmesi çok şey anlatıyordu. Bu onu rahatsız eder miydi?

Umursamama izin veremem.

Dane'in de en az onun kadar romantik ilişkiler konusunda kafasının karışık olduğu belliydi. Aradaki fark, artık bu şekilde kalmak istememesiydi. Değişimle savaşıyordu. Dışarı çıkmaya ve nihayet hayatını yaşamaya, biriyle tanışmaya, aşık olmaya ve yuva kurmaya hazırdı. Norrie mutlu bir aileyi hak ediyordu.

Kenna uzun ve ağır bir iç çekti. "Senden etkileniyorum, Dane." Aksan sözcüklerin samimi olmadığını gösteriyordu, bu yüzden ekledi, "Öyleyim. Olmak istemiyorum ama işte. Senden etkileniyorum ve bunu durduramıyorum. Ama tek gecelik bir ilişkiyle ilgilenmiyorum, hatta senin uzun vadeli

seks çağrısı, dönüşümlü olarak. İyi bir itibarın değerini öğrendim ve benimkini tekrar kaybetmek istemiyorum. Çünkü artık sadece kendimden sorumlu değilim. Kızım var. O benim için her şey demek. Kendi büyükannesi bazen ona bir baş belası gibi davranıyor ve bazı kasaba halkı annesinin babasının adını bile söyleyemediğini hala unutmuş değil."

Saçma sapan. Doğru ya. Bununla nereye varacaktı?

Adamın yüzündeki şaşkın ifadeye hitap etmesi gerektiğini tahmin etti. "Doğru," dedi. "Onun kim olduğunu bilmiyorum."

Vücudu ikiye ayrılmak üzere olan bir lastik bant gibi sıkıca sarılmıştı. "Sen... saldırıya mı uğradın?" diye sordu nazikçe.

"Hayır. Sarhoştum." Cesaretle ilerledi ve adamın kafasının içinde değil, o anda olduğundan emin olmak için yanaklarını avuçladı.

Nefesini içine çekti ama başka bir tepki vermedi.

"Senden hoşlanıyorum," dedi, "gerçekten hoşlanıyorum ve önerdiğin gibi arkadaşın olmak isterim. Ama bu ihtimal şu anda senin için çok fazlaysa, sanırım bunu anlarım. Her iki durumda da artık beni tutup çekiştirmek yok. Artık dudaklarıma bakmak ya da çenemi okşamak, beni anlamsızca öpmek istediğini düşündürmek yok."

"Ben de... senden hoşlanıyorum" demeden önce gergin bir sessizlik oldu.

Bunu daha önce söylememiş olmasından duyduğu hayal kırıklığı çabucak kararlılığa dönüştü.

"Güzel. O zaman artık bunu konuşmamıza gerek yok." Ellerini onun göğsüne götürdü. Adamın kalbi de en az onunki kadar hızlı ve sert atıyor, bu da onu şaşırtıyordu. Onu biraz itti. Adam direnebilirdi ve konuda yapabileceği hiçbir şey olmazdı. Ama adam uzaklaştı ve onun dönüp kapıyı açmasına, kasabaya döndüğünden beri ikinci kez arkasına bakmadan uzaklaşmasına izin verdi

YEDİNCİ BÖLÜM

DANE kapı zilini çaldı ve neredeyse... gergin bir şekilde bekledi. Ama en azından artık aptal gibi davranmıyordu.

Kenna'nın işyerine bir randevuyla giderek ondan uzaklaşmayı, Kenna'nın bir kardeş kutusuna ait olduğu gerçeğini sağlam bir şekilde ortaya koymayı düşünmüştü... ama ikisini de başaramamıştı.

Sonuç olarak, ona olan duygularının hassasiyeti konusunda paniğe kapılmıştı. Artık bir parçasının onun diğer kadınlar gibi olmadığını, ona göre olmadığını ve dikkatli olmazsa kendini bir bağlılığın içinde ve mutsuz bulacağını biliyordu.

Ama şimdi perişan haldeydi, o zaman ne fark ederdi ki?

Bir hafta önce yüzleşmişlerdi. O zamandan beri spor salonunda kendini cezalandırmaktan başka bir şey yapmamıştı. Kickboks, kum torbası ve koşu bandında saatlerce. Hiçbir şeyin faydası olmamıştı. Sürekli onun ofisten gururla ayrılışını anımsıyor, kendinden, hatta belki de ondan nefret ediyordu ve bir daha asla böyle bir şey yaşamak istemiyordu. Hatta kendini, Kenna'yı öpmek, ona dokunmak, onun tatlı küçük bedeninin içine girmek... sonra ona uyanmak, öpmek, dokunmak ve içine girmek anlamına gelen bir bağlılığın nesinin bu kadar kötü olduğunu merak ederken bulmuştu.

Aralarını düzeltmek zorundaydı. Babası gibi davranması umurunda değildi. Bir çocuğu olması umurunda değildi. Babasının adını bilmemesi umurunda değildi. Sadece *onu* önemsiyordu.

Sadece onunla olmak zorundaydı.

Kapı açıldı ve aşağıya bakmak zorunda kaldı... aşağıya... aşağıya... mini-Kenna'ya. Kısa boylu, parlak kızıl saçları ve çarpıcı yeşil gözleri vardı. Yuvarlak bir melek yüzü. Göğsündeki ağrı geri döndü. Lanet olsun. Onunla nasıl konuşacaktı? Prensesçe konuşmuyordu.

Kalp şeklindeki dudaklar büzüldü. "Sen bir yabancısın ve annem yabancılarla konuşmamam gerektiğini söylüyor. Özel yerlerime dokunmak isteyebilirler ve bu kötü olur."

Öldür beni. "Ben senin... Dane amcanım. Sen de Norrie olmalısın." Onun yaşında biriyle tek deneyimi Daniel'dı ve o da neredeyse iki yıl önce olmuştu.

Yıllar önce.

Ona parlak bir gülümseme fırlattı. "Adım North ve biliyorum, biliyorum, o rapçi adamın çocuğuyla aynı isme sahibim, ama annem benim onun parlak yıldızı olduğumu ve her zaman evinin yolunu bulmasına yardım ettiğimi söylüyor, ama bebekken bazı harflerimde sorun yaşadım, çünkü bebekler aptaldır ve kendime Norrie dedim, bu yüzden şimdi herkes de öyle diyor."

Kelimeler ağzından döküldü ve Dane tuhaf bir şekilde büyülenmiş bir halde öylece kalakaldı.

Büyülenmedim. İmkânı yok. *Ona bulaşmayacaktı.* Kenna kabul ederse onunla birlikte olacaktı ama çocukla arasına mesafe koyacaktı. "Annenle konuşmak istiyorum."

"Norrie Isabelle Starr." Yirmili yaşlarında, koyu sarı saçlı bir kadın kızın arkasından yaklaştı. "Kapıyı tek başına açmana izin verdiğimi öğrenirse annen beni uykumda öldürür. Bunun için teşekkürler." Lacivert gözler ona odaklandı. "Hey, senin kim olduğunu biliyorum."

"Korkarım ben aynı şeyi söyleyemeyeceğim." Yine de onu nişan partisinde gördüğünü hatırlıyordu.

"Ben Jessie Kay, Kenna'nın oda arkadaşlarından biriyim."

Norrie, Jessie Kay'e, "Dane Amca yabancı *değil*," dedi. "Sence bizimle öğle yemeği yiyebilir mi?"

Luncher?

Jessie Kay ona şöyle bir baktı: "Luncher öğle ve akşam yemeklerinin karışımıdır. Öğle yemeği için çok geç, ama akşam yemeği için çok erken. Ticari marka beklemede. Şimdi, burada ne yapıyorsun?"

Norrie, "Dane Amca bizim için yemek yapacak," diye duyurdu.

Asla. "Kenna burada mı?" diye sordu Jessie Kay'e odaklanarak.

"Okuluna gidip öğretmeniyle konuşması gerekiyordu," diye söze girdi Norrie, "çünkü sinir bozucu erkekler binlerce e-postanıza yanıt vermese bile iletişim kanallarını açık tutmak önemlidir."

"İletişim," diye düzeltti Jessie Kay. "Sinir bozucu."

Norrie kollarını havaya kaldırdı. "Ben de öyle dedim. Her neyse." Gözlerini devirdi ve Dane sırtıtmamak için kendini zor tuttu. *Gerçekten de ona bulaşmak istemiyordu.* "Annem saat üçte dönecek, söz verdi ve Sara Lambert'in yavrularını sevmeye gideceğiz. Sara'nın yavruları olmadı, çünkü kimse ona o özel tohumdan vermedi ve o çok genç, ama köpeği Muffin'in yavruları oldu. Ama ben alamam çünkü-"

"Dostum," dedi Jessie Kay başını sallayarak, "ne zaman durman gerektiğini öğrenmelisin."

İyi bir tavsiye. Dane geri çekilerek, "Sonra gelirim," dedi.

"Oh, hayır yapamazsın." Jessie Kay onun bileğini tutarak onu durdurdu.

"Evet," dedi küçük kıza. "Dane Amca öğle yemeğimizi pişirecek."

Küçük kız bir aşağı bir yukarı zıplayıp alkışladı.

"Hayır, hayır yapmayacağım," dedi.

Norrie durdu, gözleri yaşlarla doldu. "Gerçekten değil misin?" Oh...kahretsin. "Ben... ben mi?"

"Harika. Siz ikinize iyi eğlenceler. Bana ihtiyacı olan olursa oturma odasında televizyon izliyor olacağım." Jessie Kay ona sırtarak baktı ve uzaklaşıp kanepeye oturdu.

Onun oyunu neydi?

Ne önemi vardı ki? Panik yapmamaya çalıştı. Ya çocuk ağlarsa? Ne yapması gerekiyordu? Çocuklar kaç yaşında bez takmayı bırakırdı?

Bu bir felaket olacaktı.

"Hadi," dedi kız onun elini tutarak. Kızınki küçük ve narindi.

Onu mutfığa götürdü, o kadar hızlı hareket ediyordu ki etrafına sadece bir göz atabildi. Ama bir bakış yeterliydi. Ev küçük ve köhneydi, duvarlardaki eski boyalar dökülmüş, halıda delikler vardı. Mobilyalar aşınmıştı.

Kenna ve oda arkadaşları belli ki evi olabildiğince çekici hale getirmek için ellerinden geleni yapmışlardı, çünkü her yerde kadınsı dokunuşlar vardı. Bir lambanın üzerinde şeffaf bir örtü. Taze çiçeklerle dolup taşan bir vazo. Bir kase meyve. Kanepenin koluna serilmiş pembe bir battaniye.

Norrie sarı laminat tezgâha oturmuş, ellerini birbirine kavuşturmuş, sabırla bekliyordu. Evin açık konseptinin Jessie Kay'e çocuğu net bir şekilde görme imkânı verdiğini fark edince rahatladı.

"Ne için açsın?" diye sordu.

Bir tutam kıvılcı saçını kulağının arkasına attı. "Peynirli pizza yapabilir misin?"

Buzdolabına baktı ama bir galon süt, bir somun ekmek, bir kavanoz fıstık ezmesi ve belki on bin paket peynirden fazlasını göremedi. Domates sosu yoktu. Hazır hamur yok. Dondurucuda çözülmeye hazır pizza kutuları vardı ama iştah açıcı görünmüyorlardı.

"Bir tane sipariş etmeme ne dersin?" diye önerdi. "Daha da iyisi. Numara duvarda asılı."

Siparişı verdi ve Domates Kulübesi teslim etmese de, karşı taraftaki gence iki yüz dolar teklif etti, o anda cüzdanında bulunan tüm nakit parayı, bunu gerçekleştirmesi için verdi. Beklerken mutfakta dolaşarak yarı çıplak dolapları inceledi, düğmeleri sıktı, ocağın pilot ışığını yaktı, fırın kapağındaki gıcırdayan menteşeyi tamir etti ve lavabonun altındaki sızdıran borularla uğraştı. Norrie ile aralarında biraz garip bir sessizlik vardı ama bu konuşmaktan daha iyiydi. Tabii ki konuşmak zorundaydı. "Annem bizim için ev işlerimizi yapacak bir erkeğe ihtiyacımız olmadığını söylüyor, çünkü biz zeki ve becerikliyiz ve Sara'nın annesi erkeklerin bizim kölemiz olmak için doğduğunu söylese de ben ona inanıyorum, biz sadece onları nasıl idare edeceğini bilmeli."

"Sara'nın annesi aptalın teki."

Norrie'nin nefesi kesildi. "*Ben* kelimesini söyledin." "Bu kötü bir şey mi?"

"Gerçekten kötü. Bir aylığına yere çakılmak kötü."

Harika. "Belki annene bunu söylediğimden bahsetmezsın."

"Yapmayacağım. Çünkü seni kendi duydu. Anne! Evdesin!"

*

Dane küfredip başını lavabonun altından çıkarırken KENNA kızını kucağına aldı. Saçları seksi bir şekilde dağılmıştı ve yanağında bir yağ izi vardı.

Tüm kızlık organları anında canlandı. O buradaydı! Ve canlı ve yüz yüze kız porno-ev işleri yapıyordu! "Seni görmeyi beklemiyordum," dedi Dane'e.

"Ben odama gidiyorum," diye seslendi Jessie Kay. "Hepiniz bana bir iyilik yapın ve kendimi zorlamadan dinleyebileceğim kadar yüksek sesle tartışın."

"Dinlemek istiyorsan," diye seslendi Kenna hemen, "oturma odasında kal."

"O kadar kaba olmadığımı biliyorsun."

"Ne hakkında tartışacağız?" Norrie sordu. "Dane Amca'nın "*ben*" kelimesini söylemesi mi?"

Yakasını çekiştirdi ve küçük kızı görmezden geldi. "Seninle konuşmak istiyordum," dedi Kenna'ya, onu hiç görmediği kadar rahatsız görünüyordu.

Kenna onun kendisini Norrie'yle tanıştırmasına üzülmeyişi fark etti. Yaklaşan düğün düşünöldüğünde bu tanışma er ya da geç gerçekleşecekti. Ama bundan daha fazlası olduğunu düşünödü. Onu kızıyla birlikte görmek istediğini... ikisinin nasıl anlaştığını görmek istediğini.

Cevap: iyi değil. Kızın bakışlarıyla bile karşılaşmadı.

kapı zili çaldı, onu düşünmek zorunda kalmaktan bir cevap vermekten kurtardı.

Konuşmak... ne hakkında? Söylemeleri gereken her şeyi söylemişlerdi. "Pizza!" Norrie onun kollarından kurtuldu.

Pizza mı?

Dane bir parmağını kaldırdı ve kapıya doğru koştu. Elinde -sürpriz, sürpriz- bir pizzayla döndü.

"Tomato Shack artık teslimat mı yapıyor?" Kenna sordu.

"Doğru teşvikle," diye mırıldandı.

Para demek.

Yemeklerini yerlerken Norrie Dane'e saç tokaları, köpek dışkısı ve ısıltılı tek boynuzlu atların gerçek olması için gereken tüm nedenler hakkında hikâyeler anlattı. Kenna bu hikâyeleri daha önce de dinlemişti ve Dane odada yokmuş gibi davranmaya çalışarak yemeğe girip çıkıyordu.

"Artık gidebilir miyiz?" Norrie ona sordu.

Kızın nereye gitmek için bu kadar hevesli olduğunu sormasına gerek yoktu. Sara'nın evine, yavru köpekleri görmeye. Kenna bundan çok korkuyordu. Norrie bir tane isteyip yalvaracak ve Kenna hayır demek zorunda kalacaktı - her zaman hayır- çünkü bir hayvanı besleyecek paraları yoktu. Evde nadiren bulundukları gerçeğinden bahsetmiyorum bile.

"Önce git temizlen."

Norrie aceleyle çıktı.

"Sadece ellerinizi suyun altına sokun demek istemiyorum," diye seslendi Kenna. "Sabun kullanın ve sonra dişlerinizi fırçalayın."

"Duh! Ben mikrop çiftliği değilim!"

"O... eşsiz biri," dedi Dane.

"Mümkün olan en iyi şekilde," diye tersledi Kenna.

Kollarını kaldırdı. "Biliyorum. Aksini söylemiyordum."

Aralarına garip bir sessizlik yerleşti.

"Peki... sen mümkün için açık Çizgiler

KOMÜNİZASYON ile Profesörünüz?" diye sordu.

Norrie'nin ona ne söylediğini merak ederek bir an için gözlerini kapattı. Ama cevabı zaten biliyordu, değil mi? Norrie ona

Bildiği her şeyi.

"Hem evet hem hayır. Derslerimden bırakıldığımı öğrendim, yani yaptığım tüm çalışmalar boşa gitmiş." Ses tonunda acı var mıydı? Muhtemelen öyleydi. Mali yardımın zamanında gelmemesi onun suçu değildi.

"Neden bırakıldın?"

Cevap vermek istemeyerek soruyu elinin tersiyle itti. "Benimle ne hakkında konuşmak istiyordun?" Sonra, "Buna cevap vermeden önce seni uyarmalıyım. Stresliyim, yorgunum ve en iyi halimde değilim. Eğer dövüşmek istemiyorsan komünizasyonu ertelemek daha iyi olabilir."

"Teklifini kabul et," diye seslendi Jessie Kay duvarın arkasından. "Stresli olduğunda çok kötü oluyor."

Kenna duvara vurarak, "Kimse sana fikrini sormadı, o yüzden kes sesini!" diye bağırdı.

Jessie Kay'ın yanıtı muzaffer bir "Gördün mü!" oldu.

"Kavga etmeyeceğiz," dedi Dane, yumuşak ama kendinden emin bir sesle. "Buraya özür dilemeye geldim."

Kenna inledi. "Yine mi bu?"

"Evet, yine bu. Bir hata daha yaptım ve beni eskisi kadar kolay affedeceğinizi umuyorum." Bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Ben de senden etkilenmişim, Kenna. Beni yanlış şekilde etkiledi ve ben de kötü tepki verdim. Durdurmaya çalıştım ve özür dilerim."

Dürüstlük patlaması neredeyse onu çözüyordu. Yutkundu.

Uzandı, kolunu geri çekti, sonra tekrar uzandı, bu sefer onun elini tuttu. "Benimle dışarı çık."

Randevu gibi mi?

İlk içgüdüğü "evet, evet, bin kere evet!" diye bağırmaktı. Ve neredeyse başarıyordu. Onunla yemeğe çıkma, ona hizmet eden değil de karşısında oturan kadın olma düşüncesi... ona özlemle bakması, onu kapısına kadar geçirmesi, öpmesi... onu iliklerine kadar heyecanlandırmıştı. Ama sonra ne olacaktı?

Seks yaparlar mıydı?

Sonra ne olacak? Çıkmaya devam edecekler miydi? Yoksa onu kadın rotasyonuna mı dahil edecekti?

Bağlılık göstermediği için ona kızacak mıydı?

"Daha sonra kendimden nefret ," dedi, dürüstlüğü de tercih ederek, "ama reddedeceğim. Arkadaş olmayı kabul ettik ve bu şekilde devam etmek istiyorum."

Artık kararlıydı, sandalyesini masanın etrafında kaydırđı ve elini hiç bırakmadan ona yaklaştı. "Senin arkadaşın olmak istemiyorum Kenna. Daha fazlası olmak istiyorum."

Boğazında bir yumru oluştu. Konuşamayınca başını salladı.

"Neden?" diye ısrar etti. "Götün teki olduğum için mi?"

"Öylesin. Bazen. Ama nedeni bu değil." . *Söyle ona.* Yutkundu ve dedi ki, "Sen kötü bir bahissin, Dane. Benim için yani. Sadece benim için."

Adam irkildi ve kadın kendi boğazına bir yumruk atmak istedi.

Amacı onun kendini kötü hissetmesini sağlamak

değildi. "Anlamıyorsun," dedi.

Gözünün altında bir kas kıpırdadı. "O zaman bana yardım et."

Nereden başlamalı? "Gençken cılızdım ve kimse bana çıkma teklif etmedi. Tek arkadaşım Brook Lynn'di ve kulaklığı olmadan evden çıkamadığı için o da en az onun kadar havasızdı. Anderson'lar bir fıçı bira partisi verene kadar partilere hiç gitmedik. Jessie Kay davet edildi ve biz de gizlice onunla gittik. Gerçek kolejli çocuklarla orada olacağımız için çok heyecanlıydık, kendimizi heyecana kaptırmıştık. Brook Lynn bir ara bir dolapta sızdı. Ben çok içtim ve kendimi yataкта buldum..." Sesini alçalttı, sonraki kelimelerinden utanç damlıyordu. "O üniversiteli çocuklardan üçüyle. Üç, Dane. Küçük düşürücü ve hayal kırıklığı yaratıcıydı. Geri alamayacağım bir hataydı."

Sertleşti. "Senin yaşın tutmuyordu. Onlar değildi. Senden faydalandılar."

"İstekliydim."

"Karar vermek için doğru ruh halinde değildin tatlım. Ve eğer bunun seni cehenneme çevireceğini bilmeseydim, çocukların isimlerini öğrenirdim ve-" Sözüünü kesti. Öfke gözbebeklerinin saf obsidyen parıltısı gibi parlamasına neden olmuştu. "Bana gerisini anlat."

Yutkundu ve şöyle dedi: "Uyandığımda çocuklar hâlâ oradaydı ve beni gördüler. Gözlerindeki bakış..." Bir ürperti onu sarstı. "Bir daha asla görmek istemiyorum. Sonra tabii ki hamile olduğumu öğrendim ve çocuklardan daha fazlası bana o şekilde baktı. Çünkü evet, genç ve evlenmemiş annelere alışkın bir toplumda yaşasak da hala yargılama var. Olduğunu biliyorsunuz. Ama şimdi, geçmişim nihayet arka planda beyaz bir gürültü, en azından büyük bir kısmı için ve ben sadece sizin birçok kadınıızdan biri olarak her şeyi yeniden canlandırmak istemiyorum."

Sessizlik.

Bu seferki garip değildi ama gergindi.

İçindeki öfke boşaldı ve kızın ellerini sıktı. "Bunu yaşadığın için senden nefret ediyorum ama dönüştüğün kadını seviyorum."

Onu kınamıyordu ve desteği de sarsılmamıştı. Sempatı duyuyordu. Önemsedi.

Bunu yapan sadece üçüncü kişiydi. Diğer ikisi oda arkadaşıydı. Gözyaşları gözlerinin arkasını yaktı.

Devam etti. "Hiç bağlılık yemini etmedim ama sende denemek istememi sağlayan bir şey var. Birlikteyken başka kimseyle görüşmeyeceğim. Ve işleri ağırdan alabiliriz. Birlikte *olduğumuz* sürece istediğin kadar yavaş. Ve eğer ilk başta gizlice görüşmek daha iyi geliyorsa, tamam. Kimsenin bilmesine gerek yok."

"BEN... BEN..." Ne diyeceğini bilemedi.

Boynunun arkasını kavradı ve burnu burnuna değene kadar onu ileri doğru itti, sıcak nefesi dudaklarında dolaştı. "Hiç kimseyi seni arzuladığım gibi arzulamadım. Tek düşünebildiğim, tek önemsedığım sensin. İşimde işe yaramazım ve görünüşe göre büyük bir pisliğim. Normalden daha fazla. Herkese bağıryorum. Uyuyamıyorum, zar zor yemek yiyorum. Nişan partisinden fotoğraflara bakıyorum ve keşke yanımda olsaydın diyorum."

O...işleyemedi...

"Bunu düşünmek için zamana ihtiyacın varsa, tamam," dedi. "Bu da sorun değil. Ben hiçbir yere gitmiyorum. Bu sefer gitmiyorum. Çiftliği sana yakın olmak için aldım. Hâlâ şehirde çalıştığım için her zaman orada kalamayacağım ama kasabaya daha sık geleceğim."

"Mesela... bu hafta sonu?"

"Özellikle de bu hafta sonu. Cuma günü 4 Temmuz ve olmak istediğim başka bir yer yok." Bakışları daha da yoğunlaştı. "Büyük ya da eve dönüş kutlaması için seninle şehirde buluşmayı çok isterim. Seni gördüğüm sürece havai fişeklerin tadını çıkarıyormuş gibi yapabilirim."

Hiçbir kadın ona karşı koyabilmiş miydi?

Sanki daha fazla ikna edilmeye ihtiyacı varmış gibi, "Listenizden bir maddeyi daha sileceğiz," diye ekledi.

"Tatilim boş ama..." *Ama ne?* Bütün kıyafetleriyle suya atlamak West'e bir şey ifade etmemişti. West gülmüş ve ona bir havlu fırlatmıştı ama Dane onu sert, geniş göğsüne yaslayabilir ve bu şekilde ısıtabilirdi. "Evet," diye fısıldadı, şimdiden heyecanlanmıştı. "Cuma günü seninle buluşacağım."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Strawberry Valley'nin İYİ İNSANLARI, 4 Temmuz kutlamaları için Ana Caddeyi dönüştürmüşlerdi. Trafik her iki taraftan da kesilmiş ve yirmi farklı standın kurulmasına izin verilmişti. Bunlardan en az on tanesi çilek temalı farklı tatlılar satıyordu. Diğer on tanesi ise çilek temalı oyunlardı. Çileği Sundae'nin üzerine iğneleyin. Çilek Kavanozu Atma. Samanlıkta Çilek.

Bloğun en ucuna bir dans pisti kurulmuştu ve yanında canlı bir grup çalıyordu. Yetişkinler ve gençler iki adım atıyor, küçük çocuklar ise ayakları ateşe verilmiş gibi etrafta koşuşturuyordu. Dane etrafına bakındı. Kenna ve Norrie'den henüz bir iz yoktu.

Gerginliği geri döndü. Bu gece önemliydi. Doğru yapmak zorundaydı. Kenna'yı ona bir şans vermesi için ikna etmeliydi. Ondan uzakta geçirdiği zaman onu daha çok istemesine neden olmuştu.

Bir ilişkinin nasıl yürütüleceğine dair hiçbir fikri yoktu, özellikle de parası olsa karşılaştığı herkese bir kaşık şeker yedirecek bir kadınla. *Benim için fazla iyiydi.* Ama ona da söylediği gibi, denemek istiyordu.

Ve eğer kısa süre içinde onu ele geçiremezse, kendini bir süngerli odaya kilitleyip anahtarı da atabilirdi.

Dane, West'in çilekli külâh standının önünde tanımadığı iki adamla konuştuğunu gördü ve oraya doğru yürüdü. Yol boyunca iki kişi onu durdurup borç para istedi. Bir adam ondan kadınları nasıl tavlayacağı konusunda tavsiye istedi ve yaşlı bir kadın onun kıyafetlerini zihinsel olarak soydu - bundan emindi. Hiçbirinin adını hatırlamıyordu ama ona uzun zamandır görmediği bir hayırsever gibi davranmışlar, hiç isteksizlik göstermemişler ve bir kamyon dolusu beklenti içinde olmuşlardı. Ah, küçük kasaba yaşamının zevkleri.

Sonunda oraya vardığında West ona ukala bir sırıtış attı. "Bayan Kenna ile işler nasıl?"

"Onun adını dudaklarında duymaktan hoşlandığımı sanmıyorum."

Sırıtışı daha da büyüdü. "Çocuklar, bu Dane Michaelson. Kız arkadaşımı çalan kişi. Dane, bu Jase Hollister ve Beck Ockley. Arkadaşlarım, iş ortaklarım ve Strawberry Valley'nin en yeni sakinleri."

Jase iri bir adamdı. Uzun boylu ve ciddi şekilde kaslı, siyah saçlı ve Dane'in gördüğü en soğuk yeşil gözlere sahipti. Kolları ağır dövmelerle kaplıydı ve yara izleri varmış gibi görünüyordu; hatta gömleğinin yakasından boynunun kenarına kadar uzanan bir dövme bile vardı. Gömleği düz ve siyahtı, kot pantolonu birkaç yerden yırtılmıştı. İki gümüş kolye takıyordu ve her iki bileğinde de deri kelepçeler vardı. Dövmeli parmaklarının çoğunda yüzükler bile vardı. Ama bu adamda mücevherler hiç de kadınsı durmuyordu. O sert, engebeli yüzle hiç de değil.

Dane daha küçük bir adam olsaydı, adamdan yayılan yoğunluğu korkutucu bulabilirdi. Jase sanki sadece yavru köpeklerin bağırsaklarını destekten ve kedilerin derisini yüzdükten sonra gülümsüyormuş gibi görünüyordu.

Beck de neredeyse onun kadar uzundu ama biraz daha zayıftı. Saçları koyu sarı ve dağınık, gözleri kahverengiydi. Erkeksi ama bir o kadar da güzeldi.

-"Külot eritici" dedi yanından geçen bir kız.

"Kasabaya hoş geldiniz," dedi Dane. "Kenna Starr'dan uzak durursan her şey yoluna girecek."

İri olan Jase kollarını kocaman göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Onu West'ten çaldığın doğru mu?"

Dane bir an için hayatının bu cevaba bağlı olduğunu ama pek de umurunda değildi. Çenesini sıkarak, "O asla onun olmadı," dedi.

"Öyle mi?" dedi diğer adam, Beck. Ses tonu o kadar soğuktu ki hava gerçekten de buz kesti.

Dane yerinde durdu. "Evet. Aynen öyle."

Bir an geçti. Her an yumrukların havada uçuşmasını bekliyordu. Belki de bir bıçak karnına saplanacaktı. Belli ki bu adamlar kardeş kadar yakındı ve birbirlerini her türlü tehditten koruyacaklardı. Sonra Jase'in ağzının kenarları seğirdi.

West'e baktı. "Haklıymışsın. O gidici." Gidici mi? Ne oluyor be?

"Zavallı adam." Beck Dane'in omzunu sıvazladı. "Umarım buna değer."

Altı kelimeydi ama Dane adamı teşhis edebilmişti. Tam bir alaycı.

Eskiden olduğum gibi.

Eskiden mi?

Evet. Belki.

"İyi haber şu ki," dedi West, "gösteriyi izleyebileceğiz."

Yirmili yaşlarının ortalarında görünen bir kız tökezleyerek gruplarına doğru ilerledi. Çilek likörünün kokusu ondan yayılıyordu. Beck'in yanaklarını avuçladı

Ayaklarının üzerinde sallanırken, "Ben Charlene Burns. Bana kasabada yeni olduğunu ve burada kalacağını söyle, ben de seni dünyanın en mutlu erkeği yapayım."

"Kasabada ve kalmak için buradayım," dedi, sesinde her türlü baştan çıkarıcılık .

West kolunu arkadaşına dolayarak, "Jase ve benimle yaşıyor," dedi.

Kızın gözleri sadece Beck'teydi. "Güzel, çünkü o kadar ateşlisin ki, seni dondurma külâhlarından biri gibi yalamak istiyorum."

"Sana izin verebilirim, sevgilim." Melekleri ağlatmak için tasarlanmış bir gülümseme yüzüne yayıldı. "Gerçi itiraf etmeliyim ki ben de tam senin için aynı şeyi düşünüyordum."

"Ve sesin! O da senin gibi şekerle kaplanmış." Onun kulak memeleriyle oynadı. "Evlenmek ve benden milyonlarca bebek sahibi olmak istiyor musun? Çünkü cevabım evet."

Dane dehşetle irkilirken, Beck onun ellerini tuttu ve parmak eklemlerini öptü. "Neden bebek yapma *pratiği* yapmıyoruz?"

"Tamamdır! Ve başlamak için bundan daha iyi bir zaman olamaz." İkisi de uzaklaştı.

"Hafta sonuna kadar on tane daha bebek annesi taklidi yapacak," dedi Jase sert bir şekilde ama ses tonundaki şefkat çok açıktı. "Ona yediği kaba sıçmamasını söylemiş olmama rağmen."

"Şiirsel," dedi Dane.

Jase omuz silkti. "Kalbim romantiktir."

O kadar soğukkanlıydı ki Dane kahkahalarla güldü.

Norrie'nin yaşlarında küçük bir çocuk, elindeki birkaç dolarla gişeye doğru yürüdü. Ama bir külâh istemek için tezgâha yaklaşmak yerine, boştaki eliyle burnunu silmek ve Jase'e bakmak için durdu. "Sen bir devsin. Bir fıkra dinlemek ister misin?"

Jase yardım için etrafına bakındı, kimseyi bulamadı, sonra tekrar omuz silkti. "Ah, tabii?"

"Vantilatör fön makinesine ne dedi?" "Ne?"

"Neden birbirimize sakso çekmiyoruz?"

Dane neredeyse kendi dilinde boğuluyordu.

Jase dövme eliyle ağzını kapattı. "Bu şakayı sana kim söyledi evlat?"

"Hiç kimse. Babamın amcama anlattığını duydum."

"Johnny!" diye seslendi bir kadın sesi. "Buraya gel. Şimdi!"

Çocuk omzunun üzerinden bakarak bağırdı, "Ama *mahhhm!* Henüz külahım yok."

Bakışları Jase'in üzerinde gezindi.

"Şimdi!" Johnny iç çekti. "Gitmem gerek." Gitti.

Dane bakışlarıyla onu takip etti ve tam o sırada Kenna'yı gördü. Neredeyse bayılmış gibi yere yığılacaktı. *Muhteşemdi*. Saçları kıpkırmızı dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu. Bir tişört ve mini etek giymişti. Bacakları kilometrelerce uzanıyor ve aşınmış kovboy çizmeleriyle bitiyor gibiydi.

Salyalarım akıyor mu? Sanırım salyalarım akıyor.

Jessie Kay onun yanındaydı, Norrie de aralarında. Kenna eğildi ve küçük kız arkadaşlarıyla oynamaya koşmadan önce kızıyla göz hizasında konuştu.

West konuşuyordu ama Dane onu çoktan duymazdan gelmişti. Sanki transa geçmiş gibi Kenna'ya doğru yürüdü.

", " dedi, ona dokunmak istiyordu. *Ona dokunmak zorundaydı.*

Jessie Kay birlikte durduğu adamları gördü ve seslendi, "Oh, çok tatlı! Yeni erkek eti kasabaya geldi millet. Hadi yiyelim." Kendini tanıtmak için kasıla kasıla yaklaştı.

Kenna ayaklarına bakarak, "Başardım," diye onayladı. Şimdi utanıyor musun? "Benimle dans et," dedi.

Başını kaldırdı, irkildi, gözleri . "Ben dans etmem."

Geçmişi yüzünden mi? Onun hakkında kötü bir söz söyleyecek herkese meydan okuyordu. Bunun bedelini cehennemde ödeyecekti. "Düzelteyorum, tatlım. Eskiden dans etmezdin. Şimdi ediyorsun." Kız itiraz edemedi onu dans pistine götürdü ve diğer iki adım atanlara katıldı. Bunu uzun zamandır yapmamıştı ama ritmi çabucak kaptı ve Kenna'ya adımlar boyunca rehberlik etti, bir eli onunkiyle sarmaş dolaştı, diğeri belindeydi.

Parmaklarını kumaşın altından tenine geçirene kadar gömleğinin eteklerini gizlice kaldırdı. Temas anında kadının nefesi kesildi ve adam inledi. İpek kadar yumuşaktı ve sıcaktı, harika bir şekilde sıcaktı.

İnsanlar onlara baktı. Bazıları bunu yaparken gülümsedi. Bazıları ise şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı. Umurunda değildi ama Kenna'nın umurunda olabileceğini biliyordu - Kenna'yı asla kendisine doğru itmemesinin tek nedeni de buydu.

Onun yerine başını eğdi ve "Teklifimi düşündün mü?" diye fısıldadı.

"Bu ve başka hiçbir şey."

Sakin. İstikrarlı. "Ve?"

Serbest kalan kolu adamın omurgasındaki çıkıntılardan yukarı kayarak ensesinde durdu. Saçlarının uçlarıyla oynayarak, "Ve... Bu şeyi denemek istiyorum, bakalım bizi nereye götürecektir." dedi.

Neşe. Tahrik. Çok fazla uyarılma. Sahiplik. Her biri onu sular altında bıraktı. Kenna artık onun olmuştı. Gülüşü, kahkahası onundu. Vücudu sadece ve sadece onun. Öyle demişti.

Damarlarındaki kan anında alev aldı.

"İlk başta gizli tutacağız, tıpkı senin önerdiğin gibi," diye devam etti, "ve Norrie'den uzak durmalısın. Onun sana bağlanmasını istemiyorum."

Sözlerindeki imayı duydu. *Sadece seni daha sonra kaybetmek için.* İsteddiği tam olarak buyken, en iyisi buyken, bunun onu neden rahatsız ettiğinden emin değildi.

"Ve başka kadınlarla görüşemezsin," diye ekledi. "Ciddiyim. Bu zor bir sınırdır."

Şimdi *bu* sadece arzusunun alevlerini körüklüyordu. "Yapmayacağım. Sana söz veriyorum. Ve başka erkeklerle görüşmeyeceksin. Biriyle konuşmanı istediğimi bile sanmıyorum."

Parmak uçlarında yükselip fısıldayarak, "Sözlerinin beni bu kadar tahrik etmesi yanlış mı?" dedi.

Elleri onu sıktı. "Seni öpmek zorundayım. Hemen şimdi."

Dudaklarını yaladı. "Tamam ama nereye gitmeliyiz? Norrie'den fazla uzaklaşmam."

Kadının ses tonundaki ihtiyacın sınırını duydu ve acı verici bir şekilde sertleşti. "Tam yerini biliyorum."

Son kontrolünün de hızla onu dans pistinden uzaklaştırdı, en yakın kabinin arkasına, sokak lambalarının ışığının tam olarak parlamadığı Rhinestone Cowgirl'ün tam önüne sürükledi. Birden etrafları gölgelerle çevrildi.

Döndü ve Kenna'yı tuğla duvara itti, başını elinin tersiyle yastıklamaya dikkat etti ve sonra resmen üzerine daldı. Adamın ağzı kadınınkine değdiğinde ve kadın nefesini tuttuğunda, gökyüzü rengârenk ışıklarla patladı, havai fişekler uçtu. Adam onun açıklığını bir

Dilini dişlerinin arasından geçirerek intikamını aldı. Lanet olsun! Tadı o kadar tatlıydı ki hiçbir tatlının onunla kıyaslanamayacağını biliyordu.

İlk başta, sanki bir hata yapmaktan korkuyormuş gibi pasif bir şekilde onun ilgisini kabul etti. Ama sonra, ah, sonra, rahatladı ve katılmaya başladı, dilini onunkine karşı yuvarladı, onu emdi, alt dudağını kemirdi. Ona doyamıyordu, bir tür tutkulu deliliğe gömülüyordu, spiral çiziyor, her saniyesini seviyordu.

Elleri saçlarının arasından, omuzlarının genişliği boyunca ilerledi ve tırnakları sırtına battı, baskı uyguladı, onu daha yakına çekti... daha yakına... Binlerce kez öldü, ereksiyonunu bacaklarının arasına bastırıp ona doğru bastırırken arzu yükselip onu tekrar tekrar öldürdü.

Hiç kimse bu kadar tahrik olmuş muydu?

Öpücüğü derinleştirdi, tüm inceliklerini kaybederek yalnızca içgüdülerıyla hareket etti. "Seni istiyorum. Seni çok kötü istiyorum."

"Ne kadar kötü?" Kalçalarını salladı ve adamın kendisine daha güçlü bir şekilde bastırmasına neden oldu.

Bu enfes sürtünme neredeyse gözlerinin yuvalarından fırlamasına neden oluyordu. Onu bu şekilde öpmek, ona dokunmak, başka herhangi bir kadınla çıplak olmaktan daha iyiydi. "Tatlım, sen söyle ben de hemen dizlerimin üzerine çöküp sana ne kadar kötü olduğunu göstereyim."

bir ürperti geçti. Tanıdığı bir ürperti. Bu fikir hoşuna gitmişti.

Ama bunu yapmadı, çünkü kız bir şey söylemedi ve onunla çok hızlı hareket edip onu korkutup kaçırmak istemedi. Kimsenin onlara rastlamasını istemiyordu. , *yoksa iyi niyetimi unutacağım*. Damarlarında hâlâ alev alev yanan ateşi soğutmak için öpücüğü yumuşattı. İşe yaramadı.

Eli onun göğsünü buldu. Dolgundu, yumuşak ve gerçekti, meme ucu onun için sertti.

"Dane, ben... o..."

Hafifçe çimdikledi ve kadın inledi. "Daha fazla mı?" diye sordu. Kadın çılgınca başını salladı.

Bir çimdik daha attı, bu sefer daha sertti. "Sana daha fazlasını vereceğim... kaldırabileceğin kadarını."

"Dane," diye tekrar nefesini tuttu.

"Sırf bana eziyet etmek için mi etek giydin? Eminim giymişsindir. Freckles'ın yaramaz bir tarafı var, değil mi?"

Tek tepkisi bir inilti oldu. O da akıl sağlığının sınırlarını aşmıştı ve geri dönüşün olmadığı, tamamlanmaktan başka hiçbir şeyin önemli olmadığı o ana ulaşmıştı. Çaresizce adamın omuzlarına yapıştı. "Durma."

Sahiplenme duygusu genişleyerek göğsünde daha fazla yer kapladı. "Artık hiçbir şey beni durduramaz." Bir öpücük daha almak için tekrar içeri daldı, diliyle oynarken bir elini de çıplak kalçasında gezdirdi. Kadının teninde tüyler diken diken oldu.

Eteğinin alt kenarına ulaştığında bacaklarını ayırdı. Kızın nefesi kesildi ve adam bu sesi yuttu, hoşuna gitmişti, hatta daha fazlasını istiyordu. Külotunun kenarını izledi. Titreme üzerine titreme onu sarstı, uzun, geniş dalgalar halinde geliyordu.

"Benim için ıslandın mı, tatlım?"

Kadın yine ona sadece bir nefes verdi. Bir diğerini ağzıyla yuttu. Bacaklarının arasını avuçladı ve ona kendi nefesini verdi. Kadın ıslak değildi, sırılsıklamdı. Ve bunu ona o yapmıştı. O yapmıştı.

Adam ona sürtündü, sert, daha sert ve kadın aynı anda hem sertleşti hem de yumuşadı, kollarından biri neredeyse boğulacakmış gibi boynuna kilitlendi, diğer eli kışına girdi.

"İyi mi?"

"Dane... Dane..." Hareket etmeye başladı, adamın eline doğru eğildi. En çok. Erotik. Şey. Hiç.

Şakaklarından ter damlıyordu. Külotunu yolundan itti ve onu avuçladı.

"Evet...evet...lütfen...Dane!"

Bir parmağını derinlere sokarken ağzını bir kez daha onunkine bastırdı. Kız sıcak ve sıkıydı, sanki sadece onun için yaratılmıştı ve ereksiyonu *zonkluyor*, parmaklarını kısıkanıyor, onların olduğu yerde olmak istiyordu. Uzaktan sesler duyduğunu sandı. Ama Kenna gibi o da geri dönüşü olmayan bir noktaya ulaşmış ve ona bir parmak daha vermişti. Gölgeler tarafından gizlenmişlerdi. Şu andan itibaren sessiz kaldıkları sürece burada neler olduğunu kimse bilmeyecekti.

"Bir ses daha çıkarma, tatlım. Tamam mı? Tamam mı?"

"Evet, evet," dedi muhtemelen amaçladığından daha yüksek sesle ve adam serbest eliyle ağzını kapattı. Tüm bu süre boyunca çalışmaya devam etti

parmaklarını sokuyor, avuç içi en çok acı çektiği yere bastırıyordu. Kalçaları onun hareketleriyle birlikte hareket ediyor, sallanıyor, sallanıyor, daha fazlasını, daha derin bir şeyi arıyordu. Adam ona bunu verdi, bir parmağını daha soktu. İşte böyle, paramparça oldu, onun kollarında dağıldı.

Adam kızın ağzını bıraktı ve onu kendine doğru çekerek yüzünü boynunun çukuruna bastırdı. Omzuna uzanan ipi ısırıldı ve bunun verdiği zevk-acı onu neredeyse uçurumun kenarına getirdi.

Birinin "Arkada kim var?" diye seslendiğini duyduğunda pantolonunun belini yırtıyordu.

Kenna yine kaskatı kesildi ve bu sefer bunun nedeni zevk değildi.

Vay, vay. Fark ettiğinden daha fazla kendini dizginlemişti. Onun için, onun için en iyi olan şey için. Önce onun, sonra da kendisinin giysilerini aceleyle düzeltti ve fısıldadı: "Burada kal ve şenliklere diğer taraftan katıl."

Titremesine rağmen ışığa doğru adım attı. "Bir erkek özel olarak işeyemez mi?"

DOKUZUNCU BÖLÜM

KENNA'NIN ZİHNİ PAKETLENİP BULUTLARA TAŞINDI ve Dane'i bir daha görememiş olmasına rağmen sonraki birkaç günü öylece geçirdi. Şehre dönmüş, çalışıyordu ve yeni çiftliğini ziyaret etmemişti. Bu da iyi bir şeydi. Norrie ve işi vardı. Her zamankinden daha fazla iş, çünkü artık okulu olmadığı için yapabildiği her ekstra vardiyayı alıyordu. Ama her gece onu arıyor, kontrol ediyor, heyecanlandırıyordu.

Seni tekrar kollarımda istiyorum, derdi.

O da bunu istiyordu. Dünyayı sarsan bir öpücük daha istiyordu. Onun güzel tadı, tamamen erkek. Onun tenini kendi teninde hissetmek, bembeyaz sıcak. Saat beş yönündeki gölgesinin . Kaslarının sertliğini. Ona sürtünen ereksiyonunun verdiği zevk, ona olan ihtiyacını daha da artırıyordu. Parmaklarının kalınlığı onu içine alıyordu. Şimdi bile titriyordu.

Onu tekrar görmeliydi. Dün gibi. Onun içinde bir özlem fırtınası uyandırmıştı ve bundan kurtulması mümkün değildi. Bu yüzden daha önce hiç yapmadığı bir şey yaptı. İşteki vardiyasını başka birinin almasını ve Norrie'nin okuldan sonra bir arkadaşının evinde kalmasını ayarladı ve sonra Brook Lynn'in arabasını ödünç aldı. Eski külüstür araba MG&E'nin ofisine zar zor ulaşabildi.

Kenna kalabalık bir asansörün arkasında durup krom ve camdan yapılmış binanın en üst katına çıkarken, düşüncesizce yaptığı hareketin doğruluğundan şüphe etmeye başladı. Dane meşgul bir adamdı. Toplantılarda ya da şehir dışında olabilirdi. Ya onu utandırır mı? Etrafındaki diğer kadınlar elbiseler ve yüksek topuklu ayakkabılar giyerken o her zamanki tişörtünü ve kot pantolonunu giymişti.

Çene yukarı. Omuzlar geriye. Gülümseyin.

Belki de ofisinin kapısını çalmadan önce kenara çekilip onu aramalıydı.

Ding.

Asansörün kapıları açıldı. Herkes lobiye akın etti ve o da kenara çekilecek hiçbir yer olmadığını fark etti. Geniş olmasına rağmen her santimetre, iki kadının bankoyu yönettiği resepsiyon alanına açılıyordu. İkisi de güzel, genç ve herkes gibi iyi giyinmişti.

Asansör arkadaşlarından üçü tek kelime etmeden bankoyu atladı, ikisi sağdaki kapıdan, biri soldaki kapıdan geçti. Burada çalışıyor olmalılar. Bir başka asansör arkadaşı, bir kadın, bankoda durdu.

"Dane'i görmeye geldim," dedi ve Kenna kaşlarını çattı.

O sesi tanıyorum. Ama nereden... nereden? Cevap yerine oturdu.

Nişan partisinden Jada.

Kenna kaskatı kesildi, kalbi midesine indi. En azından resepsiyon görevlisi kızı hemen geri götürmemişti.

"Randevunuz var mı?"

"Hayır," diye Jada. "Sadece Dane'e burada olduğumu ve onunla konuşmak istediğimi söyle. Bu çok önemli. Ölüm kalım meselesi."

Resepsiyonist telefonu açtı ve birkaç kelime mırıldandı. Yani. Dane binadaydı. *Hala. Gitmeliyim. Tıpkı diğer kadınları gibi davranıyorum, randevu almadan uğruyorum.* Bu onun için can sıkıcı olmalı.

"Özür dilerim," dedi resepsiyonist, telefonu ahizesine geri koyarak. "Ama şu anda bir toplantıda."

"Ona kim olduğumu söyledin mi? Jada Hamilton. Ve bunun acil bir durum olduğunu." "Ona söyledim."

Jada nefesini içine çekti. "Piç kurusu," diye mırıldandı. Topuklarının üzerinde döndü ve neredeyse Kenna'ya çarpıyordu. Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sen!"

"Ben," diye başardı. Bir adım geri çekildi. Buraya gelmek bir hataydı. Hem de büyük bir hata. Bir toplantıdaydı ve onu rahatsız etmeye hakkı yoktu.

"Gitsen iyi olur," dedi Jada, sesi kısılmıştı. "Şu anda bir toplantıda."

"Duydum."

Jada kollarını birleştirdi ve Kenna'ya asansöre kadar eşlik etti. "Sen onun kız kardeşisin, değil mi?"

"Üvey kardeş."

"Ama onu hâlâ iyi tanıyorsunuz."

Dane gibi bir adamı gerçekten tanıyan var mıydı? "Sanırım."

"Söyle bana. Onu başka kaç kişiyle gördün? Onu çalışıyorum, bağlanmak için ama asla . O bir ada gibi, biliyorsun, ve sadece birkaç kişinin ziyaret etmesine izin veriliyor... gönderilmeden önce. Bana bir şans verirse onu mutlu edebileceğimi biliyorum."

Kelimeler durmaksızın Kenna'ya doğru uçuşuyordu ve Kenna güçlükle yetişebiliyordu.

"Uzun vadeli her şeye direniyor," dedi Jada. "Nedenini size hiç söyledi mi?"

Ding. Asansörün kapıları açıldı ve yaşlı bir Afrikalı-Amerikalı adam dışarı çıktı. Onlara başıyla selam verip yoluna devam etti ve Jada ile Kenna da onun yerine kutunun içindeki yerlerini aldılar.

"Peki," diye sordu Jada.

"Hayır," diye dürüstçe cevap verdi. Ama tahmin edebiliyordu. Babası.

"Bana ilişkimizin bittiğini söyledi," dedi kadın iç çekerek. "Bana karşı hissettiklerinden korkmuyorsa neden böyle bir şey yapsın ki?"

Benim *için hissettiklerinden dolayı.* Kenna'nın içine sıcaklık doldu. Sözünü tutmuştu. Başka kadınlarla görüşmüyordu.

"Çok yaklaşmış olmalıyım," dedi Jada.

"Acil bir durumdan söz etmiştiniz," dedi Kenna konuyu değiştirerek. "Bir ölüm kalım meselesi."

Kız iç çekti. "İlişkimizin ölüm kalım meselesi."

"Bayan Starr!" diye seslendi telaşlı bir ses. Asansör kapıları kapanma aşamasındaydı. Ortadan bir kol fırlayarak onları durdurdu. Çatık kaşlı resepsiyon görevlisi yarı yoldan içeri girdi. "Bay Michaelson sizinle görüşecek."

Şaşırarak gözlerini kırıştırdı. "Ama onun toplantısı..." "Seni görecekt."

Jada sertleşti.

Dane, Kenna'nın burada olduğunu nereden biliyordu ki?

Eski sevgilisinden uzaklaştı, kızın reddedilmesinden dolayı incinmiş olmasından nefret ediyordu ama kendisi için de mutluydu - bu yanlış mıydı? Gerginliği yüzünden kaçırdığı ofisin ayrıntıları gözünün önüne geldi. Parke zeminlerin parıltısı ve halıların yumuşaklığı. Duvarlardaki tabloların hepsi çiçekliydi ve onları kimin seçtiğini merak etti. Dane olmadığı kesindi. Tezgâh gül desenli beyaz mermerdendi.

Sağdaki kapı, bir tarafında birden fazla ofis kapısı, diğer tarafında ise kabinlerin bulunduğu aktif bir koridora açılıyordu. Geçerken birçok göz merakla onu izledi ve ellerini saçlarında ve giysilerinde gezdirme isteğini dizginledi.

Resepsiyon görevlisi en uçtaki Fransız kapılarını açtı ve birkaç erkek dışarı çıktı. Kenna'ya içeri girmesini işaret etti. Sonra o kapılar

kapalıydı ve Kenna Dane ile yalnızdı.

Ona doğru yürüdü ve vay canına, muhteşem görünüyordu. Kendisi de bir model gibiydi, dünyanın geri kalanından ayrılmıştı, tamamen ulaşılmazdı.

"Toplantınızı böldüm," dedi, kalbi kaburgalarına çarpıyordu. O dudaklar onun üzerindeydi, o parmaklar onun içindeydi.

Daha sert vur.

Ona ulaştı, kollarını ona doladı. Adamın uzun, sert boyunu hissedebiliyordu ve bu onun için duyduğu arzuyu daha da artırıyordu. "Hadi buradan çıkalım," dedi.

Evet, oh, evet. "Hayır," dedi başını sallayarak ve adamın kucağından çekildi.

Kadın ondan kaçarken bile adam onu takip etti. "İş gününü mahvetmeyeceğim," diye ısrar etti.

"Hayır, . Daha iyi hale getiriyorsun."

Daha da zor.

"Neden geldiğini bilmiyorum ama geldiğine sevindim." Sesi tahrikten boğuklaşmıştı. "Seni çok özledim."

"Ben de seni özledim." Kendisini tekrar yakalamasına izin verdi ve ellerini göğsünde gezdirdi, kalbinin kendisinininki kadar düzensiz attığını fark etti ve yanaklarını çerçeveledi. "İşleri ağırdan alacağımızı söylediğimizi biliyorum ama pazarlık yapıp işleri hızlandırabileceğimizi düşündüm."

Dudaklarını onunkilere bastırdı ve diliyle en ufak bir tat aldı.

"Katılıyorum. Dediğim gibi, hadi gidelim." Elini tuttu ve kapıya doğru çekti. "Pazarlığımızı özel olarak yaparız."

Masasından bir vızıltı duyuldu. Resepsiyon görevlisi, "Bay Winstead geldi," diye anons etti.

Dane nefesinin altından küfretti ve bir elini saçlarında gezdirmek için onu serbest bıraktı. "Unutmuşum. Lanet olsun. Bunu yeniden planlayamam. Bana bir saat ver ve evime geri dönelim."

"Lobide bekleyeyim mi?"

"Tatlım, daha yeni geldin. Gözümün önünden ayrılmana izin vermeyeceğim." Onu pelüş deri koltuğa götürdü, bir öpücük daha verdi, sonra bir tane daha, bu seferki uzun sürdü. Dili onunkiyle oynamak için dışarı çıktı. Kollarını ona doladı.

"Bay Michaelson?"

Dane bir küfür daha savurarak onu serbest bıraktı ve masasına doğru yürüdü. Bir düğmeye bastı ve "Onu geri gönder." dedi.

Başka ne yapacağını bilemeyen Kenna kanepeye uzandı. Bir dakika sonra kapı açıldı ve resepsiyon görevlisi içeri girdi. Ofise şöyle bir göz gezdirdi, Kenna'da durdu ve ağzı açık kaldı. Asansörden çıkan Afro-Amerikan adam onun arkasından içeri girdi. Kadın çıktı ve kapı kapandı.

Bay Winstead ve Dane el sıkışırken, diğer adam onu fark etti. Küçük bir el salladı.

Dane, "Bayan Starr not alacak," dedi ve ona göz kırptı.

Yanakları kızardı. Toplantı başladı ve "sondaj", "rafine etme" ve "işleme" gibi kelimeleri seçti. Yine NYMEX ve "benchmark" hakkında bir şeyler. Tıpkı nişan partisinde olduğu gibi, her şey aklının ucundan geçiyordu.

Bir noktada Dane, "Aynı fikirde misiniz Bayan Starr?" diye seslendi.

ne diyebilirdi ki, "Aynı fikirdeyim Bay Michaelson. Elbette."

Abartılı bir ağırlıkla iç çekti. "Bu kesinlikle işleri karmaşıktırıyor."

Neredeyse panik atak geçirecekti. Az önce toplantısını mahvetmiş miydi? "Yani, aynı fikirde *değilim*!"

Bay Winstead'le konuşmaya devam ederken ıslak bara doğru yürüdü ve bir içki doldurdu. Kadın içkiyi konuğuna vermesini bekliyordu ama adam içkiyi Kenna'ya verdi ve masasına dönmeden önce parmak ucuyla çenesinde gezindi. Ona duyduğu ihtiyaç aceleyle geri döndü.

Sanki gerçekten gitmiş gibi.

İçkisinden bir yudum aldı; zencefilli bira. En sevdiklerinden biriydi. Bay Winstead aniden, "Hayır, ben öyle bir şey demedim," diye patladı.

Dane sakince, "Sen yaptın," dedi.

"Bayan Starr. Bay Michaelson'a söylediğim son şeyi bana tekrarlayın." Uh...

"Hayır, öyle bir şey demedim."

Dane eliyle ağzını kapattı, gülmesini engellemek için mi?

Bay Winstead ona ters ters baktı. "Ondan önce."

"Aslında bilmiyorum," diye itiraf etti. "O zaman burada ne halt ediyorsun?"

"Pekâlâ. Bu kadar yeter," dedi Dane, tüm sakinliği gitmişti. "Bu toplantı artık sona ermiştir." Ayağa kalktı ve elini uzattı. "Şartlarım müzakere edilemez. Kabul edin ya da etmeyin."

Bay Winstead bir şeyler mırıldandı ama ikisi el sıkıştı. Bay Winstead ayrılırken, Dane'in yaptığı gibi ona göz kırptı, onu şaşırttı ve

Anlařmalarından istediđini elde ettiđini dűřünüyordu, her neyse, ama gűstermelik bir rol oynamıřtı. Erkekler! Onları asla anlayamayacaktı ama muhtemelen onlara bakmaktan her zaman zevk alacaktı.

Kapı kapandı ve Dane onu ayağa kaldırarak kollarıyla sardı. "Nihayet." Onu űptű, nefesini ıaldı, onu kendi nefesiyle besledi, hayatının onun etrafında dűnmesini, onun bir parıası olmasını, onu damgalamasını, ona sahip olmasını sağladı.

Ama ona da sahip olabilirdi. Kalıalarını ona doğru yuvarladı, bacaklarının arasındaki sertliğe yaslandı. "Seni istiyorum, Dane."

İnledi. "Ve bana sahip olacaksın. Ama burada deđil. Seni soyduđumda rahatsız edilmek istemiyorum. Sadece benim gűzlerim iıin olanı kimsenin gűrmesini istemiyorum."

"O zaman neyi ? Hadi gidelim."

*

DANE'in hoşnutsuzluğuna rağmen Kenna kendi arabasını kullanmakta ısrar etti. Onun fikrini değiştirmek iıin elinden geleni yaptı, onunla tek bir saniyeyi bile kaıırmak istemiyordu ama Kenna inadından vazgeımedi. Artık gaza basmak iıin can atmasına rağmen yolda yavaşıa ilerliyor, dikiz aynasında her zaman Kenna'nın gűrűnmesini sağlıyordu. Hatta her sarı ıııkta duruyordu. Onu kaybetmesine imkűn yoktu.

Sonunda, acı verici bir sonsuzluk gibi gűrűnen bir sűrenin ardından evine ulařtı. Otuz dűnűmlűk bir arazinin ortasındaki saray gibi malikűne alıak ve geniřti ve evcil hayvanı ya da ıiftlik hayvanı olmayan bekűr bir erkeđin ihtiyaı duyduđundan daha bűyűktű ama kendi alanını seviyordu ve yakınında komřularının olmamasından hořlanıyordu. Arabayı arka tarafa deđil de űn tarafa park etti, inmek ve Kenna'yı arabadan ıııkarıp kollarına almak iıin sabırsızlanıyordu.

Onu hızla iıeri gűtűrdű, oturma odasının ıııđını yaktı ve kanepeye yatırdı. Koridordan kadınısı bir ses, "Day-ayne, sana bir sűrprizim var," diye seslendiđinde űnce kendi giysilerini, sonra da onunkileri ıııkarmaya hazırđı. "

Ayak sesleri duyduka korkuyla savařarak kaskatı kesildi. *Bu gerıek olamazdı.* Sonra, neredeyse ađır ıekimde, bir korku filminde ortaya ıııkan bir kűtű adam gibi, Courtney kűřeyi dűndű -ıırılıııplak.

Kenna nefesini tutarak ayağa fırladı.

Courtney onu fark etti ve ııığlık atarak yatak odasına geri koştı.

Oh, oluyor, .

"Kenna," dedi. "Bu görüldüğü gibi değil."

Uzun bir süre sessiz ve ifadesiz bir şekilde ona baktı. Sonra yavaşça ıslak bara doğru yürüdü ve kendine bir içki doldurdu.

Onu takip etti, onu bağlamak ve kendisini dinlemeye zorlamak istiyordu. "Neden burada olduğunu ya da nasıl olduğunu bilmiyorum-"

Sıçrama.

Gözlerini kırptırdı, elini damlayan yüzüne sildi ve kadının az önce içkisini ona doğru fırlattığını fark etti.

"Oh, Dane! Yüzünü görmeliydin," dedi içten bir kahkaha atarak ve onu şok etti. "Ve cidden, bu *çok* eğlenceliydi. Listemden bir madde daha çıkarma fırsatı verdiğin için sana teşekkür mü etmeliyim, yoksa tekrar mı yapmalıyım bilemiyorum."

ONUNCU BÖLÜM

"Şu anda kafam çok karışık," dedi Dane, kirpiklerinden hâlâ viski damlıyordu.

Kenna onun dudaklarına tatlı bir öpücük kondurarak kanının ihtiyaçla kaynamasına neden oldu. "İşleri yoluna koymana yardım etmeme izin ver. Sen orta sayfadan kurtulmalısın, biz de başladığımız işi bitirmeliyiz." Ona güveniyordu. Ayrıca onu tanıyordu. Kendisini çıplak bekleyen başka bir kız olsa buraya getirmezdi.

"Neden burada olduğunu bilmiyorum," diye tekrarladı, "ya da içeri nasıl girdiğini. Ona hiç anahtar vermedim. *Hiç kimseye* anahtar vermedim. Ve ona bittiğimizi söyledim. Hatta-"

Kenna bir parmağını ağzının ortasına bastırdı. "Daha az konuşma. Daha çok kurtulmak."

Yüzünü gömleğinin alt kenarıyla sildi, kaldırdığı malzeme her türlü kasla dolu bir karnı ortaya çıkardı. "Sen bir hazinesin Kenna Starr. Bunu biliyor musun?"

Öyle miyim? Olmak istiyorum. Onun hazinesi olmak istiyorum.

Orta sayfadaki kızın peşinden koştu. Kenna hem erkek hem de kadın küfürleri ve cam kırıkları duydu. Gerildi, annesinin Thomas'la olan ilişkisinin ortaya çıkışını hatırladı.

Dane bağırdı, "Bir daha asla evime davetsiz gelme. Anladın mı?"

"Beni istediğini biliyorum," diye bağırdı kız. "Sen sadece bağlılıkla savaşıyorsun. Baban öyle söyledi."

"Babamı mı aradın?"

"İstediğin her şey olabileceğimi kanıtlamak için buradayım, Dane. İhtiyacın olan her şey. Spontane. Cinsel."

Yine konuştular ama Kenna kelimeleri çıkaramadı.

Önce Jada, şimdi de bu. *Her* kadına sanki dünyada onu evcilleştirebilecek tek kişi kendisiymiş gibi hissettiriyor olmalı. *Benim için iyiye işaret değil.*

Birkaç dakika sonra Dane, yüzü kıpkırmızı olmuş Courtney'ye salondan çıkarken eşlik etti.

Ön kapıya gitmedi.

"Arka tarafa park etti," diye homurdandı. Tekrar gözden kayboldular.

En azından bu sefer giyinikti. *Ama... vay canına.* İşte benim rakibim. Zayıf, bir gram bile yağ yok. Cilalanmış ve yığılmış. *Ben aynı ligde bile değilim.*

"O gitti," dedi.

Kenna gözlerini kırptırdığında onu mutfağa giden girişte dururken buldu. Bir omzunu çerçeveye dayamıştı. "Belki... belki ben de gitmeliyim," dedi.

Başını neredeyse şiddetli bir şekilde salladı. "Hayır. Sen kalıyorsun."

Sinirleri onu, "Bunu yapmamamız için muhtemelen binlerce farklı neden var, Dane," diye eklemeye zorladı.

"Ve hiçbirisi yeterince iyi değil, Çilli." Alçak, boğuk sesi kulaklarına doğru sürüklendi, bariz bir okşayış. "Ben seni istiyorum. Sen de beni istiyorsun." Kravatını gevşetti, gömleğinin düğmelerini açtı. "İnkâr mı ediyorsun?"

Yutkunarak, dengesiz bacaklarını itti. "Hayır." Ama uzun zamandır başkalarını da istemişti ve bu kızda kesinlikle özel bir şey yoktu.

Giderek daha fazla bronzlaşmış, kaslı deri ortaya çıktı. "Daha önce işleri hızlandırmak için pazarlık yapmaktan bahsetmiştin," dedi. "Bunun iyi bir fikir olduğuna katılıyorum, işte şartlarım. Kendini bana vereceksin ve ben de seni alacağım. Seni incitmeyeceğim konusunda bana güveneceksin. Parti gecesinden beri hayalini kurduğum şekilde vücuduna tapacağım."

Rüyasında onu mu görüyordu?

"Bunlar kabul edilebilir şartlar mı?" diye sordu.

"Peki, karşılığında ne alacağım?" diye sordu, sırf tersini düşünmek için. Sanki az önce ona tüm hayallerini gerçekleştirme sözü vermemiş gibi.

"Düşündüğünüzden çok daha fazla zevk."

İçinden geçen ürpertiye engel olamadı. "Katılıyorum ama bir uyarım var. Hayalini kurduğum şekilde vücuduna *tapabilirim.*"

Ona şefkatli bir gülümseme fırlattı ama bu gülümseme kısa sürede yerini çaresiz bir ihtiyaca bıraktı. "Anlaştık." Ve sonra ona doğru adım atmaya başladı, yol boyunca gömleğini attı. Onu kucaklamadan önce kollarındaki dövmelemin dağınıklığını takdir edecek zamanı ancak bulabilmişti.

Adamın ağzı kadıninkini buldu ve dili girip sert ve kirli bir yolculuğu taklit ederken, kadının hâlâ içinde barındırıyor olabileceği direnç üzerinde yıkıcı bir etki yarattı. Sanki içinde bir atom bombası patlamıştı ve bu adama duyduğu açlık ayakta kalan son şeydi. Hayatta kalan tek şey.

Adamın onu yuttuğu gibi o da onu yutuyor, görünüşe göre bastırılamaz bir tutkuyla veriyor ve alıyordu. Elleri aynı anda her yerde olmayı arzuluyor ve hızlı bir şekilde saçlarından omuzlarına, oradan da sırtının alt kısmına doğru hareket ediyordu. Teni yumuşak ve sıcaktı, altındaki kaslar ise güçle sertleşmişti. İhtiyacı olanı talep etmekten korkan, denenmemiş bir çocuk değildi. Tam bir erkekti, kendinden emin ve kontrollüydü.

Ya da belki o kadar kontrollü değildi. "Sana daha fazla dokunmam gerek," diye hırladı. Gömleğini yırtıp attı, sonra da sütyeninin ortasını yırttı. Kavurucu öpüşmeye ara verip kızın çıplak göğüslerine baktı, tepeleri boncuklu ve kırmızıydı, ağrıyordu. "Çok güzel. Mükemmel."

Kanepede geriye doğru çöktü ve onu da birlikte sürükleyerek beline oturttu. Önce bir meme ucunu, sonra diğerini emdi, dilini gezdirdi ve ısırды, ondan lezzetli acı dolu inilti çıkardı. Zevk gerçek dışıydı, daha önce deneyimlediği her şeyden daha güçlüydü, onu süpürüyor, duyumdan başka hiçbir şeyin var olmadığını yeni bir farkındalık seviyesine itiyordu.

Ona sürtündü ve içinden keskin bir zevk mızrağı fırladığında haykırdı. Adam onun poposunu avuçladı ve onu daha tehlikeli bir ritme, sürekli bir ritme itti. Sürtün... sürtün... sürtün... her temas noktası elektrikliydi ve bu sırada meme uçlarına erotik bir şekilde işkence etmeye devam etti.

Çok fazla. Yeterince değil. "Dane."

Onu bir kenara bıraktı ve ayakkabılarını, kot pantolonunu çekiştirmek için ayağa fırladı. Başparmaklarını iç çamaşırının bantlarına geçirdi ve onları da çıkararak onu çıplak bıraktı. Utangaçlıkla oyalanacak zaman yoktu. Onu dizlerinden kavradı ve bacaklarını ayırdı. Serin hava onun en mahrem yerine değdi.

"Çok ıslaksın, tatlım. Çok güzel," diye övdü. Dizlerinin üzerine çöktü, onun önünde diz çöktü... ve başını eğdi.

Titriyordu, bunu yapacağını umuyordu... ama aynı zamanda gergindi- Adam onu yaladı.

Kalçaları koltuktan fırladı ve adam tekrar yaptı, yavaş bir yalamayla kadının ruhunun derinliklerine işledi. Hiç kimse... nasıl bu kadar... "Daha fazla! Durma! Lütfen, Dane, durma."

Ona yalvardığı şeyi verdi ve ateş damarlarında canlandı, yoluna çıkan her şeyi yakıp kavurdu. İçinde, bacaklarının arasından başlayan bir basınç oluştu... hızla yayıldı, büyüdü ve büyüdü...

"Tadın çok güzel, . Çok tatlısın."

Paramparça. Bir orgazm onu parçaladı ve onun adını haykırdı. Vücudundaki her kas ihtiyaçla, zevkle... tatminle titredi. Zayıf düşmüştü, tek yapabildiği kanepeye yaslanmaktı.

Dane başını kaldırdı, gözleri arzuyla parlıyordu, göz bebekleri şişmişti. Dudakları ışıktaydı parlıyordu; kadının geride bıraktığı nemi yalayarak uzaklaştırdı. "Benim için hazır mısın?"

"Evet." Oh, evet.

"Hadi emin olalım." Kadının bacaklarını daha da ayırdı ve bir parmağını kadının içine soktu.

Hepsi bu kadar sürdü. Basınç bir kez daha artmaya başladı, zayıflığını kovaladı ve onu ihtiyaçla soluk soluğa bıraktı. Çaresizlik çığlığını susturmak için alt dudağını çiğnedi ama çığlık yine de kaçtı.

"Ne kadar güzel olduğun hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu, ikinci parmağını kadının içinde gezdirirken. "Her santimin. Sadece benim için yaratılmışsın."

Onun sözleri... *beni öldürüyor.*

Sıkı oturuş yakıyordu, ama bu hoşuna giden bir yanmaydı ve adam ittikçe ve ittikçe, hareketlere doğru eğildi.

Adam parmaklarını geri çekti ve kadın anlık kayıp hissiyle inledi. Ayağa kalktı ve neredeyse pantolonunu parçaladı. Çok geçmeden çırılçıplak kalmıştı ve ah, muhteşemdi. Bildiği gibi kaslıydı, ucunda ağlayan uzun, kalın bir ereksiyon vardı.

Yumruğunu tabanın etrafında sıktı, bir, iki kez pompalandı.

Büyülenmişti ve "Test yaptırdım... temizim... hap kullanıyorum... asla riske girmek istemedim..." diyecek kontrolü nasıl bulduğundan emin değildi.

"Ben de temizim. Hiç prezervatifsiz bir kadınla birlikte olmadım."

Prezervatifsiz. Kelimeler zihninde yankılandı ve arzuladığı şeyin bu olduğunu fark etti. Aralarında hiçbir şey olmasın. Sadece erkek kadına, hiçbir engel olmadan. Daha önce hiç sahip olmadığı bir şey.

"Dane," dedi ve ses tonundaki ihtiyaç ondan bir inilti kopardı. "Acaba... ya biz..."

Gerisini söylemesine gerek yoktu. "Prezervatif yok mu, tatlım? Bana söylemeye çalıştığın şeyin bu olduğunu söyle."

Küçük bir baş sallama hareketi yaptı.

"Seninle... her şey." Dizlerinin üzerine döndü, onu kanepenin en ucuna kadar çekti, böylece alt bedeni onunla mükemmel bir hizaya geldi. "Birlikte olmamız için bir neden listesi istediğini hatırlıyorum. İşte bir numara." Kendini onun açıklığına konumlandırdı ve bir tanesini içeri itti.

bir... iki... Nefes alış verişi sıklaştı ve ter şakaklarından aşağı süzüldü. "Çok sıkısin. Çok sıcaksın. Hiç bu kadar iyi bir şey hissetmemiştim," dedi ve başparmağını onun tatlı noktasının üzerinde gezdirdi.

Bir uyarılma seli, yolun geri kalanını içeri kaydırmasına izin verdi. "Evet." Sırtını dikleştirdi, vücudu onu daha da derinlere buyur etti.

"Sebep iki." Adam neredeyse sonuna kadar çekildi ve kadın onu geri çekmek için kollarına yapıştı, ama zahmet etmesine gerek yoktu. "Üç." Tekrar içeri girdi. Dışarı. "Dört." İçeri. "Beş."

Evet, evet! Yukarıya ve arkasına uzanarak kanepenin üst kısmını tuttu ve kendini sabitledi. Sonra...Dane...tamamen...serbest kaldı. Tekrar tekrar içine girdi. Sert, çok harika bir şekilde sert. Kanepe yerde sallanıyor, geriye doğru çekiliyordu ama Dane onun kalçalarını morartıcı bir şekilde kavırıyor, onu hareketsiz tutuyor, zevki için bir araç haline getiriyordu... ah, zevk... daha önce deneyimlediği her şeyden daha yoğun.

Adam tekrar kızın en tatlı yerini parmakladı ve kızın nefesi kesilince tekrar yaptı, daha güçlü bir şekilde bastırdı, kızıdan tamamen çekilmeden ve yüzünü bacaklarının arasına koymadan önce, onu tekrar yaladı, onu dayanabileceğini düşündüğü sınırların ötesine itti, adam tekrar içine girmeden önce, onu doldurdu ve kız paramparça oldu, adını haykırdı, ona sıkıştı, tırnakları muhtemelen kanepeyi yırttı.

Onu doruk noktasına kadar sürdü ve tam doruktan inerken kalçalarını döndürerek onu yeni bir yere vurdu. Kadın tekrar patladı. Bu sefer adam da ona katıldı, derinlere daldı ve orada kalarak ona karşı titredi.

*

DANE kollarında Kenna ile kanepede . Yatak odasında daha rahat edebilirlerdi ama onu oraya taşımaya cesaret edemiyordu. O yatakta başka kadınlar da yatmıştı. Hatırlayabildiğinden ya da sayabildiğinden çok daha fazlası ve Kenna'nın da onların arasına katılmasını istemiyordu.

Bu düşünce yapısını anlamıyordu ama buna karşı koymayacaktı.

Yumuşak bir battaniye üzerlerine örtülmüş ve onları ısıtmıştı. Asla kalkamayabilirdi, bir an için bile olsa onu bırakma düşüncesine dayanamıyordu.

"Her zaman babanın yerine geçmek ister miydin?" diye sordu, aralarına yerleşmiş olan rahat sessizliği bozarak.

Elini kızın omurgasındaki çıkıntıların üzerinde gezdirdi. "Yapmak zorunda kalacağımı biliyordum, bu yüzden kendime başka bir şey yapmayı düşünme izni vermedim."

"Ondan pek hoşlanmasanız bile mi?"

"Yine de." Duygularını bu şekilde tartışmak tuhaftı. Bunu daha önce hiç kimseyle yapmamıştı ama Kenna onun geçmişini başka hiç kimsenin bilmediği bir şekilde biliyordu. Anlıyordu.

Parmak uçlarını göğsünün üzerinde gezdirdi. "En azından sana değer veriyor. Benim annem..." Ona karşı ürperdi. "Benim değerimi görmüyor."

Onun değeri.

Değer, bir kişinin söz konusu nesneyi elde etmek için ödemeye razı olduğu bedele göre belirlenirdi. Kız onun için ne kadar değerliydi? Dane merak etti.

Cevap vermekten kaçındı ve doğrulup oturdu. "Annen bir aptal. *"Ben"* kelimesini kullandığım için kusura bakma. Elindeki ödülün farkında değil ve bu onun kaybı, senin değil. Onun utancı, senin değil. Seninle ilgili değiştirebileceğim *hiçbir şey yok.*"

Kenna onun kalbinin hemen üzerindeki noktayı öptü.

Göğsündeki sızı geri döndü ve konuşmadan kaçmak için "Sana bir sürprizim var," demesine neden oldu. "Hadi gel." Ayağa kalktı ve onu ayağa kaldırdı. Sonra neredeyse kanepeden kalkma fikrini değiştirecekti - kızarmıştı, muhteşem bir şekilde çıplaktı ve gezegende bu kadar muhteşem kıvrımlara sahip başka bir kadın yoktu. Ama battaniyeyi onun etrafına sardı ve iç çamaşırını çekti. Onu mutfağa götürdü, tezgâha ve dondurucudan kırktan fazla küçük dondurma kutusu çıkardı. "Ben ve Jerry's," diye fısıldadı, gözlerinden ani bir yaş süzüldü

yeni yıkanmış zümrüt gibi görünüyor.

Bu manzara onu neredeyse çözüyordu. "Hepsi bu değil." Buzdolabından bir hamburger aldı. Basit bir sorunun cevabını öğrenmek için on sekiz farklı kişiyi aramak zorunda kaldığını asla kabul etmeyecekti: *Yengeç Burger de neyin nesi?*

"Yarın Çilek Vadisi'ne gelip sana her şeyi getirecektim," dedi. "Bir gün daha uzak kalamazdım. Ama burada olmana sevindim."

"Oh, Dane." Ayağa kalktı ve ona doğru yürüdü, kollarını ona doladı, çarşafın düşmesine izin verdi. "Birdenbire başka bir şey için çok aç hissetmeye başladım."

"Öyle mi? Tam olarak ne için?"

"Sundae à la Dane."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Dane, KENNA'nın onu terk ettiğini fark etti. Şaşırmıştı. Öfkelenmişti.

Bir kedi gibi incinmişti.

Onu tekrar götürmüştü. Mutfak zemininde. Ya da belki kadın onu almıştı. Onun vücudunu bir büfe masası olarak kullanmış ve dondurmanın farklı tatlarını tatmıştı. Aynı anda hem sapıkça hem tatlı, hem soğuk hem sıcaktı. Tamamen akıllara durgunluk vericiydi. Bir sevgiliyle hiç bu kadar eğlenmemişti. Seks sırasında hiç gülmemiş ve oynamamıştı.

Ona söylediği gibi, bir kadını asla prezervatifsiz almamıştı. Bir kadına, onu bir bebekle tuzağa düşürmeye çalışmayacak kadar hiç güvenmemişti. Ama ona güvenmişti ve bu deneyim aklını başından almıştı... ve vücudunu.

Daha sonra *Sherlock*'un birkaç bölümünü izlemişlerdi; Kenna davayı dedektiflerden önce çözmeye çalışmıştı. Çözememişti ama tahminleri çok güzeldi.

Her zaman uşaktır. Görürsünüz.

Bu bölümde bir uşak yok gibi görünüyor, tatlım. Çünkü birisi gizlice uşaklık yapıyor. Moron.

Büyük bir şaşkınlıkla, onun gıdıklanma noktasını bulmuş ve merhamet için ağlayana kadar onu gıdıklamıştı.

Ondan sonra esnedi ve yatağa gitmelerini önerdi. Adam ona hareket edemeyecek kadar rahat olduğunu ve kanepede uyumaları gerektiğini söylemişti. Bu doğrudu... ama gerçeğin tamamı değildi. Kız sessiz ve kaskatı kesilmişti ama sonunda uykuya dalmışlardı.

Birkaç saat sonra uyandığında kız gitmişti. Onu aramış ama hiçbir iz bulamamıştı. Sonra arabasının gittiğini fark etmiş.

Onu gerçekten terk etmişti.

Seks biter bitmez kızları arabalarına kadar geçirmeye alışkındı, çünkü sonrasında sohbet etmek zorunda kalmaktan her zaman korkmuştu. Her zaman birlikte oldukları adam hakkında daha fazla şey öğrenmek isterlerdi, bu anlaşılabilir bir şeydi ama o hiçbir zaman paylaşmak istemezdi ve bilmek için aynı ihtiyacı duymazdı. Kızlarda bir sorun yoktu, her şey onda sorunluydu. Bunu anlıyordu. O bir buzdu ve hiçbir şey onu eritemezdi.

Kenna hariç. Sabah seksini ve sarılıp yatmayı dört gözle bekliyordu. -cidden, *ben ne zaman bu kadar korkak oldum-* ve konuşuyor, paylaşıyor ve öğreniyordum, ama onu acayip bir şekilde terk etmişti.

Cep telefonunu aradı ama cevap vermedi. Varlığının her zerresi onun peşinden gitmesini ve onu geri getirmesini istiyordu. Gerekirse onu yatağına bağlayacak ve onu bir daha asla terk etmeyeceğine yemin edecek kadar yoğun bir şekilde tatmin edecekti.

Zihni buna, onun bağlanmış ve merhametine kalmış görüntüsüne takılıp kalmıştı.

Kanı ısındı.

Elindeki göreve odaklan! Onun peşinden gidemezdi. Dışarısı karanlıktı ve onu korkutabilir, dikkatsizce sürmesine, belki de bir ağaca çarpmasına neden olabilirdi.

Onu bir kez daha aradı ve bu kez bir mesaj verdi. "Kendinle gurur duyuyor musun? Adam-fahişeyi uyurken bırakıp sıvıştığın için mutlu musun? En azından eve sağ salim vardığında bana haber ver."

Cevap beklerken evin içinde volta atıyordu. Buradaki yalnızlığı her zaman sevmişti ama şimdi buna dayanamıyordu. Çok sessizdi, çok yalıtılmıştı. *Hak ettiğim buydu.* Sonunda ektiğini biçmişti, şimdi başkalarına yedirdiği aynı meyveden yemek zorunda kalmıştı, tadı acıydı.

Telefonu çaldı ve ona doğru atladı. Umduğu gibi bir arama değil, bir mesajdı.

Ben güvendeyim.

Bu . Özür yok. Açıklama yok.

Telefonunu odanın öbür ucuna fırlattı ve elini yüzüne götürdü. Ona neler oluyordu böyle? Neyi yanlış yapmıştı?

Güneş doğduğunda öfkesi bir bıçak kadar keskinleşmişti. Duş aldı, Kenna'nın çileklerinin kokusunu kaybetmekten nefret ediyordu ama başka türlü işlevini yerine getiremeyeceğini de biliyordu. Birçok takım elbisesinden birini giydi ve arabasına yöneldi. İşe gidecekti. Eğer Kenna ararsa, konuşacaklardı. Aramazsa...

Benden bu kadar. Bu zorluğa ihtiyacı yoktu.

Neredeyse arabasının kapısının kolunu koparacaktı. Sürücü koltuğuna oturmadan önce, uzakta annesinin sedanını gördü.

Buna da ihtiyacım yok. Ama bekledi. Onu sadece ofise kadar takip edecekti.

Durmak için yavaşladığında lastiklerinden tozlar fışkırdı. Dışarı çıktığında ona yaklaşmadı ama sanki aralarında bir bariyer olması gerekiyormuş gibi açık kapısının arkasında durdu. Bayan Christine Michaelson uzun boylu, asil bir kadındı ve saçları onunki kadar siyahtı. Hiçbir gri araya girmeye cesaret edememişti. Her zamanki gibi narinliğini ortaya çıkaran bir takım elbise giymişti.

"Dün gece ve bu sabah kaç telefon aldığım hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu.

Bunun tahmin etmeliydim. "Hayır, ama eminim bana söyleyeceksin."

"Sekiz."

Bu da sekiz çalışanının bugün kovulacağı anlamına geliyordu. Kenna ile onu birlikte gören sadece onlardı. "Vay canına. O kadar çok mu?" diye sordu sertçe.

"Fahişenin kızı burada mı?"

Dane ona doğru tepinerek hırladı: "Bir daha onun hakkında böyle konuşma. Beni duyuyor musunuz? O tanıdığım en iyi insan."

Annesi irkildi ama onun dışında duruşunu korudu. "Belli ki Çilek Vadisi'nde geçirdiğin onca zaman beynini çürütüyor."

Belki de öyledir. "Bu benim işim, senin değil."

"Bu kadar kalın kafalı olma. Siz büyük servet sahibi bir adamsınız. İşiniz asla sadece size ait değildir."

Sert bir azarlamayı yutkundu. Aralarındaki düşmanlık onun için yeniydi. Hayatının büyük bölümünü bu kadın için bir mutluluk kaynağı olmaya çalışarak geçirmişti. Babasının yaptıklarını, hatta kendi yaptıklarını telafi etmeye çalışmıştı. Bu ilişki Daniel'in ölümünden sonra başlamıştı... Annesi her zaman onu suçlamıştı ve haklı olarak da suçlamıştı. Ama bu ilişki için de onu suçladığı anlamına geliyordu. En azından kısmen. Bunu bazen annesinin gözlerinde görüyordu, annesi bunu gizleyemedi önce.

Bir erkek ailesine bakmak zorundadır. Ne olursa olsun. Bu onun annesiydi. Ona sadakat borçluydu, stres değil.

Kenna'nın kaçıışı kafasını karıştırmıştı, hepsi bu.

"Onunla nasıl birlikte olabilirsin?" Christine çenesi titreyerek sordu. "Beni nasıl böyle küçük düşürebildin?"

"O Roanne gibi değil," dedi geri çekilerek.

"Lütfen! Roanne gibi değil mi? Armut dibine düşer canım, sana söz veriyorum."

Peki ya ben ne olacağım?

Kenna hakkındaki fikrini asla değiştirmeyeceğini biliyordu. Neden denesin ki? "Gitmem gerek," dedi. "Arabayı çek. Lütfen."

"Burada işimiz bitmedi."

"Bitirdik."

"Dane Thomas! Tıpkı baban gibi davranarak ne demek istediğimi kanıtlıyorsun."

Bu. Onun hakkında böyle düşünüyordu. Ama o dedi ki, "Böyle hissettiğin için üzgünüm. Üzgünüm. Ama arabayı çekmen gerekiyor. İşe gitmem gerekiyor."

Yerinde durdu, inatçıydı. İyi. Kendini Audi'sine kapattı ve biraz ustaca manevra yapmasına rağmen annesinin aracına çarpmadan garaj yolundan çıkmayı başardı.

Yolda hızla ilerledi... ve ofis çıkışını atlayarak Çilek Vadisi'ne yöneldi. Lanet olsun, Kenna'yı görmeye, ona sarılmaya ihtiyacı vardı. Bu korkunç sabahı unutmak ve onunla yeni bir başlangıç yapmak için. Neden onu terk etmişti?

Cep telefonunu ahizesiz aradı. Cevap gelmeyince ofisi aradı ve programını yeniden düzenledi.

Ama Kenna evde değildi. Arabayla Two Farms'a gitti. Genelde kahvaltı kalabalığına servis yapmıyordu ama dün onu görmeye gelmek için biriyle vardiyasını değiştirmiş olabilirdi.

İçeri doğru ilerledi... ve onu yaşlı bir çiftin siparişini alırken buldu. Gözlerinin altında sessiz morluklar, ağzını sıkkan bir gerginlik vardı. Çenesi sıkıştı. Çok fazla çalışıyordu. Ve şimdi tek yapmak istediği onu kollarına alıp götürmek ve şımartmaktı.

O aradaki mesafeyi kapattıkça konuşmalar da sessizleşti. Kenna neler olup bittiğini görmek için başını çevirdi ve kaskatı kesildi. Umut verici bir başlangıç değildi.

"Kenna," dedi. "Konuşmamız gerek."

Yanakları derin bir kızılığa büründü. "Dane. Yapma bunu. Burada olmaz. Lütfen."

Dün gece ona yalvarmıştı ve o da buna bayılmıştı. Bugün o kadar da değil. "Ne zaman?"

"Bilmiyorum. Peki ya... asla?"

"Bu benim için işe yaramayacak." Onun kasaba dedikodusundan hoşlanmadığını hatırladı ve kendini geri çekilmeye zorladı. Şimdilik. Ama onu bırakamazdı. Onu terk edemezdi. "Vardiyan bitene kadar bekleyeceğim."

Nefesi kesildi ve "Ama bu saatler sürer" dedi.

"Beklemeye değersin." Onun bölümünün dışında bir masa tuttu ve zaman geçtikçe sırtını ovuşturmasını izledi ve ağırlı olduğunu fark etti.

Muhtemelen ayakları da ağrıyordu. Kaşlarını çatı. Yüzlerce hayat boyunca lüks içinde yaşamaya yetecek kadar parası vardı ama kız arkadaşı iliklerine kadar çalışmak zorunda mıydı? Hayır. Bu doğru değildi ve buna katlanmayacaktı. Bunu düzeltmek zorundaydı. Ama nasıl?

Vardiyalar değıştikçe -ve Kenna'nınki devam ettikçe- farklı garsonların her birinden yemeye kıyamadığı yemekleri sipariş etti ve ilişkisinin doğasını tahmin etmiş olarak karşısına oturup ona tavsiyelerde bulunan kişi üstüne kişiye katlandı.

Vahşi bir kısırağı evcilleştirmek istiyorsanız, ona tatlı ikramlar sunmalısınız.

Tüm bu sözler Kenna'nın acısını dindirmek istemesine neden oldu.

Myrtle, yulaf ekme alışkanlıklarından vazgeçip onunla birlikte olmaya karar verdiğimde beni çok kızdırdı ama gittiği her yerde karşısına çıkmaya devam ettim ve sonunda bensiz bir hayat düşünemez oldu.

Myrtle önce taciz suçlamasında bulunmayı düşünmüş müydü? Kenna düşünmüş müydü?

Kıza zaman ver. Bizim Kenna inatçı biri ama senden hoşlandığını söyleyebilirim. İkinizin arasındaki gerilim Robbie'min öğleden sonra çok güzel bir zevk almasını sağlayacak.

En yeni garsonu Jessie Kay, daha masasına varmadan neler olup bittiğini açıkça biliyordu.

Elindeki menüyü adama fırlattı ve avuçlarını tam önüne koyarak ona doğru eğildi. "Kenna'nın o menüde olmaması senin için çok kötü. Onun için sipariş veremezsiniz ve ben de onu masanıza taşıyamam."

Künt. "Ne istiyorsun?"

"Sorununun ne olduğunu biliyorum. Kenna gitti ve senin küçük çocuk duyguların kabardı. Vay anasını. Onunla konuşmak istediğini söylüyorsun ama neden gerçeği itiraf etmiyorsun? Onu gerçekten azarlamak istiyorsun. Peki, devam et. Onu azarla ve kaybet. Bağlanma korkusu pazarında köşeyi dönmedin, biliyorsun. Kenna kendi sorunlarıyla uğraşıyor."

Lanet olsun. O haklıydı.

O da bitirmemişti. "Burada oturup somurtmanın sana hiçbir faydası olmayacak. Muhtemelen alacağın tek şey bir hemoroid vakası. Ve belki bir de patates kızartması. Ama yüklü bir bahşış bekliyorum."

KENNA'NIN GÜNÜ kötüden daha kötüye gitmişti. Önce kendini Dane'i terk etmeye zorlamış, onunla yarım gece geçirdiğini ve bunun yeterli olacağını söylemişti. Eğer onu yatak odasına layık bulmazsa, gelecekleri için ne umutları olabilirdi ki?

Sonra bu sabah, gecenin onu aynı anda hem doygun, hem acılı, hem sersemlemiş, hem çaresiz, hem mutlu, hem üzgün, hem aç, hem aşağılanmış, hem değer verilmiş, hem de reddedilmiş hissettirdiğini fark etti. Tüm bu çelişkili duygular aklını karıştırıyordu çünkü onu geri istiyordu.

Belki bir ilişki kurabilirlerdi. Peki ya onu eksik bulduysa-
Ne olmuş yani? Gerçekten mi? Benim hiç gururum yok mu?

Düşüncelere dalınca siparişlerinin çoğunu berbat etti, hatta tabakları düşürdü ve içecekleri döktü. Bay Calbert onu ofisine geri çağırdığında, kendini küfür ve isim takmaya hazırladı. Ancak, masasının arkasına oturdu ve yakasını çekti. O kadar terlemişti ki saçları kafa derisine yapışmıştı.

"İyi misin?" diye sordu.

"Kesintiler," diye bağırdı, sonra boğazını temizledi. Çalmayan telefonu okşadı ve "Bazı kesintiler yapmak zorundayım ve sen yeni işe aldıklarımın biri olduğun için seni işten çıkarmak zorundayım" dedi.

Ne! Yeni işe alınanlardan biri mi? "Dört yılı aşkın süredir buradayım."

"Zor zamanlar geçiriyoruz," diye devam etti, neredeyse hırıltılı bir sesle.

"Maaşımdan kesinti yaparım."

"Bu... bu yardımcı olmaz."

Ona yalan söylüyordu. Yalan söylüyor olmalıydı. Kesintiler hakkında hiçbir şey duymamıştı ve işler son zamanlarda patlama yapmıştı. "Neler oluyor? Bugün çok tabak kırdığım için mi? Ben öderim. Sadece parayı hesabımdan kes."

"Hayır, hayır. Çekinizden bahsetmişken." Masanın üzerinden bir zarf uzattı. Bir an öylece oturdu, şaşkındı. "Bay Calbert-"

"Üzgünüm Kenna," diye araya girdi. "Ama şimdi gitmen gerekiyor."

Çekini aldı ve uyuşuk bir şekilde ayağa kalktı. Bugün gerçekten oluyor muydu yoksa bu bir kabus muydu? Artık işsizdi, kızını geçindirmek için bir aracı yoktu. Hem de ortada hiçbir neden yokken! Titreyerek ofisten dışarı çıktı. Jessie Kay ve Brook Lynn soda çeşmesinin yanında durmuş, Dane elinde çek defteriyle masadan masaya geçerken restoranın hızla dolmasını izliyorlardı.

"Herkese her şey için bağışta bulunuyor," dedi Jessie Kay, hayretle. "Joey Middleton'ın ortodonti ameliyatından Jolene Shepherd'ın Pazar barbeküsü ve çayına kadar. Aylarca kimse başka bir şey hakkında konuşmayacak."

Bunu neden yapsın ki? *Benim için mi?*

Önemsemek istedi, önemsemi ama hâlâ çok uyuşuktu, çok ince bir ipin ucunda sallanıyordu.

"Oh, Kenna. var?" diye sordu Brook Lynn.

"Kovuldum," dedi.

"Ne!" diye sordu kızlar hep bir ağızdan.

Jessie Kay, "Calbert'i öldürecekim," dedi ve Kenna onu durduramadan hızla uzaklaştı.

"Seni bırakması için ne gibi bir sebebi olabilir?" Brook Lynn sordu.

"Kesintiler."

"Ama..."

"Biliyorum."

Brook Lynn ona sıkıca sarıldı. "Belki de bu kılık değiştirmiş bir lütuftur. Artık biraz boş vaktin var. Eğlence listemizdeki her şeyi yapabilirsin. Biraz yaşa. Sonunda. Jessie Kay ve ben bu ay kirayı karşılarız, listeye sonra bakarım."

Hayır, en kısa zamanda başka bir iş bulmalıydı. Arkadaşlarının kendi paylarına düşenden daha fazlasını ödemelerine izin vermeyecekti. Ama şimdi bundan bahsetmenin sırası değildi. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Çantasını kaptığı gibi kalabalık restoranı terk etti. Güneş tepedeydi ve parlıyordu, yaz yaklaşıyordu.

"Kenna!" Dane onun arkasından hızla yaklaştı. "Yalnız kalana kadar beklemeyi çok zorlaştırdın tatlım, bu yüzden bunu burada ve şimdi yapıyorum. Seni bırakıp gideceğimden korktuğunu biliyorum ama seni hayatımda istiyorum, sana ihtiyacım var. Sen daha iyi yaparsın. *Beni* daha iyi yap. Bunu kanıtlamam için bana bir şans daha ver."

Alnını arabasının kapısına dayadı.

Dane'in elleri omuzlarında kıvrıldı, büyük, güçlü ve sıcaktı. Sonra küfrederek geri çekildi ve teması kesti. "Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum," dedi, "ama bana bir şans daha ver ve bunu telafi edeyim."

Bir damla gözyaşı yanağında bir yol açtı, hissizlik duvarı çatlamak üzereydi.

"Üstüme gelmemen için sana yalvarıyorum, tatlım. Bu işte yeniyim. Hatalar yapacağım, çok fazla hata yapacağım ama deniyorum. Denemeye devam edeceğim. Sen benim için özelsin."

Dudaklarından bir hıçkırık döküldü.

"Kenna?" Ona döndü ve gözyaşlarını görünce kaşlarını çattı. "Tatlım, sorun ne?"

Kendini onun göğsüne attı, kollarını ona doladı ve boynuna sarılıp ağladı. Adam sanki onu bırakmaya korkuyormuş gibi sıkıca sarıldı. Ne kadar süre böyle durduklarından emin değildi, Dane kulağına fısıldıyor, her şeyin yoluna gireceğini, bunun için elinden geleni yapacağını söylüyordu.

Sonunda kadın sustuğunda, adam tekrar sorunun ne olduğunu sordu ve kadın ona "kesintilerden" bahsetti.

Yanağındaki nemli saçları düzeltti. "Tatlım, artık para konusunda endişelenmene gerek yok. I-"

"Hayır. Hayır." Başını salladı. "Senden para almayacağım."

Kaşları tekrar çatıldı, öncekinden daha karanlıktı. "Yani... Seninle çıkabilirim ama sana yardım edemem öyle mi?"

"Bu doğru." Çenesi yukarı kalktı. "Yoksa kendimi fahişe gibi hissederdim."

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Sen benim kız arkadaşımsın. Bir erkek kız arkadaşının

kız arkadaşı mutlu. Ona hediyeler vermek istiyor."

"Bana hediye verebilirsin," diye izin verdi. "Makul ölçülerde." Adam sakinleşmekten çok uzaktı. "Ama nakit yok."

"Ya da çekler."

Dişlerini sıkarak, "Size eğlenceli bir gün hediye etmek istiyorum.

Buna ne dersin?"

"Hayır. Başka bir iş bulmalıyım."

"Bir gün bekleyebilir."

Bir an düşündü ve iç çekti. "Peki. Bir gün."

Adamın tüm öfkesi ve kızgınlığı bir anda boşaldı ve kızın tek uyarısı da bu oldu. Bir an önünde duruyordu, sonra eğildi ve omzunu karnına saplayarak onu kaldırdı.

"Ne yapıyorsun?" diye ciyaklayarak adamın sırtına vurdu.

Arabasının önünde durdu ve bir şişe camsil aldı. "Susadın mı? Çünkü ben susadım." Üstünü kapattı ve sanki bugün normal bir günmüş ve omzunun üzerinden sarkan bir kızıl saçlı yokmuş gibi kalabalık caddede yürüyerek ilerledi.

"Sakın onu içeyim deme," diye seslendi gülerek. "O benim."

İnsanlar ona baktı ama o ilk kez umursamadı.

"Bu tatlı nektarı istiyorsan," dedi, "o zaman benden alman gerekecek."

"Dane!"

İçindekilerin yarısını içti.

"Biri Dr. Samuels'i arasın," diye bağırdı bir ses. "Gerçek bir acil durumla karşı karşıyayız."

"Oh, sevgili tatlı çılgınlık. Dane Michaelson gitti ve beynini kızarttı, millet," diye yakındı bir başkası.

Kenna daha da çok güldü.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Şehirdeki hiç kimse Kenna'yı işe almıyordu ve Kenna bunun nedenini bir türlü anlayamıyordu. Her bahane aynıydı. Kesintiler, yeni işe alım yok. Para konusunda endişelenebilirdi ama erkek arkadaşı -ona böyle seslenmek çok tuhaf- dolaplarının dolu olmasını, kiranın kendi payına düşen kısmının ödenmesini ve Brook Lynn'in arabasının her zaman benzinli olmasını sağlıyordu. Hediyeler, dedi.

Bundan hiç hoşlanmıyordu ama Norrie'yi doyurmak, korumak ve gitmesi gereken her yere ulaştırmak gururundan daha öncelikliydi. Ama Kenna kafasında bir hesap tutuyordu ve Dane'e her kuruşunu geri ödemeye kararlıydı. Ve umudunu yitirmiyordu. Strawberry Vadisi'nin dışında iş aramaya başlamadan önce şehirde deneyeceği bir yer daha vardı. Swat Ekibi 8: *Pireleri, keneleri, gümüş balıklarını, hamamböceklerini, arıları, karıncaları, fareleri ve sıçanları öldürüyoruz.* Pazartesi günü bir görüşmesi vardı.

Her zamankinden daha fazla boş zamanı olmasına rağmen, Dane'in şehirdeki evine geri dönmemiş ve geceyi evinde geçirmesi için onu davet etmemişti. Ona söylediği gibi, onu ve Norrie'yi ayrı tutuyordu. Ama ilk kez bu kısıtlama onu rahatsız etmişti. İkisinin birbirlerini tanımalarını, birbirlerinden hoşlanmalarını giderek daha çok istiyordu.

Yine de bu akıllıca mıydı? Her şey sona erdiğinde Norrie'nin kalbi kırılacaktı.

Doğru değil, diye düşündü Kenna. Dane'le ilişkisi sürsün ya da sürmesin, o her zaman Norrie'nin hayatının bir parçası olacaktı. Amcası olarak. Gözyaşları içinde vedalaşmak ya da hiç gelmeyeceği belli olduğunda onu sormak olmayacaktı.

Sonunda Kenna dayanamadı ve ona mesaj attı.

Yakında seni görmek istiyorum.

Cevabı hemen geldi.

Hafta sonunu benimle Anderson çiftliği-Michaelson çiftliğinde geçir. Ben ve

Norrie mi?

Sen.

Sadece onunla yalnız kalmak mı istiyordu, yoksa Norrie ile vakit geçirmek istemiyor muydu?

Norrie'yi de getirmek istiyorum, diye yazdı. İkinizi daha fazla ayrı tutmak istemiyorum.

Titreyen parmağı gönder düğmesinin üzerinde gezindi. Bir dakika...iki...bastı.

Cevap vermeden önce her saniyesi bir öncekinden daha acı verici olan uzun bir süre geçti.

Tamam.

Hepsi bu kadardı. Tek söylemesi gereken buydu.

İçini bir korku kapladı. Bu hayra alamet değildi, değil mi? Ama haftanın geri kalanını paniklemeden ya da geri adım atmadan geçirdi. Ve nihayet Cuma günü geldi ve Dane kapıda onları bekliyordu, onu görmek her zamanki gibi nefesini kesiyordu.

"Dane Amca!" Norrie sanki yıllardır ayrıymışlar gibi ona doğru koşarak seslendi. Norrie kollarını Dane'in bacaklarına doladı ve Dane de onu nazıkçe yanından uzaklaştırmadan önce garip bir şekilde başını okşadı.

Kenna'nın korkusu büyüdü.

İkisinin de çantasını aldı ve "H. İçeri girelim."

Onları oturma odasına ve koridora götürdü. Ev hiç de Kenna'nın hatırladığı gibi değildi. Pembe halılar, bembeyaz duvarlar, çocukların üzerinde yürüdüğü kanepeler ve kırmızı plastik bardaklarla kaplı sehpa yoktu. Bunun yerine duvarlar mavinin farklı tonlarındaydı, kanepeler yumuşak, pelüş deriydi ve sanki üzerine hiç oturulmamış gibi görünüyordu, sehpa ise büyük ve özenliydi, ortasındaki vazodan çiçekler dökülüyordu.

Norrie'ye, "Burası senin odan," dedi ve çantasını içeri yerleştirdi.

Küçük kızın heyecanı söndü. "Bu çok... çirkin," dedi. "Norrie," diye azarladı Kenna.

"Ne? Öyle ve dürüstlük en iyi politikadır, değil mi?"

"Doğru." Oda sadeydi, hepsi bu. Duvarlar beyazdı, yatak örtüleri beyazdı, şifonyer beyazdı.

Dane bir ayağından diğerine geçerken her hareketi Kenna'dan uzaklaşmasına yardımcı oluyor gibiydi. "Mayolarınızı getirdiniz mi?" diye sordu Kenna'ya.

Norrie çantasını karıştırıp her tarafı keklerle kaplı bir parça çıkardı ve "Kesinlikle ," dedi. Havaya kaldırıp ona gösterdi. "Her ne kadar Jessie Kay insanların sürekli suya işediğini ve erkekler suya girdiğinde suyun dokunaçlı çay gibi olduğunu söylese de."

Dokunaç mı?

Dane bir kahkaha attı, sonra sustu ve şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Sanırım testis demek istedi." diye fısıldadı.

Kenna dehşete düşmüş ve evet, eğlenmiş bir halde nefesini tuttu. "O kızı öldüreceğim!"

"Yüzmek ister misiniz?" diye sordu. "Söz veriyorum suya işemedim."

"Evet, evet, !" Norrie koşarak yatağın üzerine atladı.

"Üstünü değiştir." Kenna mahremiyet sağlamak için onu odanın içine kapattı.

İşte böyle, Dane rahatladı. Ruhunu uyuşturan bir öpücük çalmak için onu duvara yasladı, diğer çantayı bıraktı, elleri kızın poposunu kavradı ve onu kaldırdı, böylece en yumuşak kısmı en sert kısmını kucakladı.

"Seni özledim." Boğuk sesi onu okşadı.

Kenna onun çenesini dişledi. "Ben de seni özledim." *Hem de çok.* "Bu hafta sonu benim için ne planladın?"

"Kovboy çizmelerini getirdin mi?"

"Evet."

"O zaman bir sürü binicilik aktivitesi planladım."

Kıkırdadı. "Atlarla dolu bir ahır fark etmedim." "Ben senin bineğin olacağım."

Menteşeler gıcırdadı ve Norrie öğürür gibi bir ses çıkardı. "Oh, iğrenç! Bebek mi yapacaksınız?"

"Ne?" Dane sanki az önce bin derece ısınmış gibi Kennadan uzaklaştı. "Hayır."

Zarar görmez. Sadece benim kurallarına göre oynuyor. Kurallarımın nefret ediyorum.

Norrie saçlarını omzunun üzerinden savurdu ve tipik altı yaş modasına uygun olarak konuya olan ilgisini tamamen kaybetti. "Hadi yüzelim!"

Sessizlik içinde onu dışarı kadar takip ettiler. Güneş tüm ihtişamıyla parlıyordu, gökyüzü bebek mavisi ve bulutsuzdu. Havuz sekiz şeklindeydi ve kristal berraklığındaydı, bir ucunda da jakuzi vardı. Kenna Norrie'ye ve kendisine güneş kremi sürdü - kızarmış ekmek kadar kolay yanıyorlardı - ve kızın bir çift şamandıra giymesine yardım etti.

Norrie hiç tereddüt etmeden suya atlarken, Kenna üstü kapalı bir veranda masasının altında Dane'in yanına oturdu. "Sana kişisel bir soru sorabilir miyim?" dedi.

Tereddütli görünmesine rağmen, "Elbette," diye cevap verdi.

Sandaletlerini tekmeledi ve ayaklarını onun kucağına koydu. "Şimdiye kadarki bağlılık hakkında ne düşünüyorsun? Yani, evde tombul, çilli bir kıvıllı saçlı var diye tüm o dolgun güzellikleri geri çevirmek zorunda kalmak çıldırtıcı olmalı."

Sesinde muhtaçlık mı vardı? Ugh.

Belki de duymamıştır.

Evet, belki de Noel Baba gerçektir.

"Tombul değilsin," dedi onun kemerlerini okşayarak. "Yumuşak, sıcak ve mükemmelsin ve bir daha kendini aşağılayacak olursan çok kızarım."

"Korkunç," dedi sahte bir titremeye, soğukkanlı davranmaya çalışarak.

"Ve tüm o dolgun güzellikleri geri çevirmekle ne demek istiyorsun?" diye devam etti. "Görünüşe göre notu almamışsın. Ben Buz Adam'ım. Kaba, acımasızlık derecesinde dürüst ve duygusal olarak ulaşılmaz biriyim. Kadınlar kendilerini bana doğru atmıyorlar." Bir duraklama. "Artık."

"İnsanlar senin kaba olduğunu mu düşünüyor?" "Düşünmüyorlar, biliyorlar."

"Ama sen tanıdığım en iyi adamlardan birisin."

Adam kızın ayağının altını gıdıkladı ve kız neredeyse sandalyesinden fırlayacaktı. "Ah, tatlım," dedi, "seni kandırdım mı?"

Norrie suda oynarken saatlerce konuştular ve güldüler. Öğle yemeği vakti geldiğinde piknik tarzında ızgara peynirler yediler ve Norrie neredeyse tabağının içinde uyuyakaldı. Muhtemelen iyi bir şeydi. Dane'in kendisinden kaçmak için elinden geleni yaptığını fark etme fırsatı bulamamıştı.

Kenna'nın isteği üzerine kızı yatağa taşıdı ama onu çok sert vücudundan uzak tuttu. Kalbini kaybetmemeye çalışarak -ikisinin birlikte daha fazla zaman geçirmeye ihtiyacı vardı, hepsi bu-enna kızına kuru pijamalarını giydirdi ve onu yatırdı, sonra Dane'i ana süite kadar takip etti.

"Bu sefer yatak odanızda kalacağım," dedi niyet ettiğinden daha keskin bir ifadeyle.

Durup ona baktı ve kaşlarını çatı, sonra da onu devasa banyosuna götürüp suyu açtı.

Neden kaşlarını çatı? İlk kez aralarındaki sessizlik tuhaftı.

"Biliyor musun," dedi kırmak için, "birbirimizden uzaklaştığımızı hissediyorum." Bir parmak ucuyla adamın karnında gezindi. "Muhtemelen

Birlikte kalmamız için bana daha fazla neden göster."

Konuşmasının ilk kısmında donup kalmıştı ama konuşmasını bitirdiğinde ona sarıldı ve titremeye başladı. "Beni böyle korkutma."

Bu güçlü adam onu kaybetmekten *bu kadar* mı korkuyordu? "Seni anlamıyorum," diye itiraf etti. "Masaya ne getiriyorum?"

"En son birlikte olduğumuzda beni nasıl kuruttuğundan sonra cidden bunu mu soruyorsun?"

"Seks dışında. Onu da herkesten elde edebilirsin."

"Öyle değil."

"Dane."

Yanaklarını okşayarak, "Kenna, seninleyken kaygısızım. Gülebilir ve alay edebilirim. Rahatlayabilir ve eğlenebilirim. Bunun ne kadar nadir olduğunu biliyor musun? Sana güveniyorum. Senin kadar büyük bir kalbi olan biriyle hiç tanışmadım. Şimdi, neden hala konuşuyoruz? Sana vereceğim bazı sebepler var."

Giysilerini çıkardı, zaten sertleşmiş olduğunu kanıtladı, sonra da çıkardı. Çırlıçılplak olduğu anda, onun üzerine çıktı, onu öptü, ona her şeyini verdi... her zaman olabileceği her şeyi.

Ilık su spreyinin altına girene kadar geri çekildi. Ama kadın ıslaklığı uzun süre hissetmedi. Adam devam etti ve onu fayanslı duvara doğru bastırdı. Soğuktan nefesi kesildi.

"Seni çok uzun zamandır istiyordum, tatlım. Bu hızlı olacak ve şimdiden özür dilerim."

*

DANE bu kadın için yanıp tutuşuyordu. Ona hediye ettiği dantelli pembe yazlık elbisenin içinde muhteşem görünmeye başladığı andan beri öyleydi. Kadın bacaklarını adamın beline dolamış, hayatının en tatlı zevkine davetiye çıkarmıştı. Kendini konumlandırdı ve sertçe, derinlemesine itti. Kadının iniltisi kulaklarına müzik gibi geliyordu. Gerçek bir ön sevişme olmadan onu bu kadar sıkı, bu kadar ıslak hissetmek baş döndürücü, uyuşturucuydu. Adam onun içinde hareket etti ve kadın tekrar inledi, kendinden geçme sesiydi bu. Kadın adamın sırtını kavrayıp pençeledi ve adam buna bayıldı, kontrolünün son parçası da parçalanıyordu. Adam bir hayvana dönüşmüştü, içine girip çıkıyordu ve kadının tek yapabildiği bunu kabul etmektir. Ama yaptı, aldı ve daha fazlası için ona yalvardı.

Onu kabaca, tutkuyla öptü. Kadın onu tüketmişti; sesleri, kokuları, dokunuşu, tadı. Meme uçları sertti, lezzetli bir şekilde

göğsünü aşındırıyor. Sürtünme... çok iyi.

Aralarına uzandı, önce birini sonra diğerini çimdikledi, sonra parmaklarını bacaklarının arasına kaydırды. Bir kez bastırды ve kadın onun adını haykırdı, onun etrafında kenetlendi.

Onu doğruca uçurumun kenarına kadar takip etti.

Başını kaldırıana kadar ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi. Gözleri kapalıydı, dudakları kızarmış ve öpücükle şişmişti. Yanakları kızarmıştı ve teni nemliydi.

Ona yumuşak bir öpücük verdi ve kızın kirpikleri kırpışarak açıldı. Gözbebekleri kocaman, irisleri cam gibiydi. "Bu benim içindi," dedi. "Şimdi seninle ilgilenelim."

*

SAATLER... VE SAATLER... SONRA, Kenna Dane'in kucağına daha sıkı sarıldı. Bir daha asla yürüyemeyeceğinden yüzde doksan emindi ve yüzde yüz emindi ki umurunda değildi. Sonsuza dek onun yatağına taşınıyordu. Çarşafklar kesinlikle bulutlardan yapılmıştı.

Pencereden içeriye az da olsa ay ışığı süzülüyordu ama onlara ulaşmıyordu. Karanlık onları güvenli bir sığınakta çevreliyordu. Üçüncü kez sevişmeyi yeni bitirmişlerdi. Görünüşe göre onunla ilgilenmek birden fazla pozisyon gerektiriyordu.

"Bil diye söylüyorum, geçen sefer seni yatağıma götürmedim," dedi aniden, "çünkü başkalarının olduğu yerde olmanı istemedim."

"Oh."

Oh? Elimden gelenin en iyisi bu mu? Ona daha da yakınlaştı, neredeyse bedenlerini birleştirdi. "Sen nasıl gerçek olabiliyorsun? Bir katalogdan mı yaratıldın?"

Onu yuvarladı ve yere yatırdı. "Katalog mağara adamları için miydi?"

"Ve Vikingler. Ve Regency beyefendileri. Ve playboylar. Ve şairler. Ve -"

"Şairler!" Yüz ifadesinden dehşet okunuyordu. "Ben asla şiir yazmadım ve yazmayacağım. Hemen şimdi sözünü geri al tatlım, yoksa sende olmadığından emin olduğun başka bir gıdıklanma noktası buluruz."

"Beni gıdıklarsan kendini tehlikeye atarsın."

"Riske girmeye hazırım, ama içimden bir ses intikam almak için bu yatağı terk edeceğini söylüyor ve bu benim en kötü kabusumun hayata geçmesi demek." Onun burnunun ucunu öptü. "Sizinle ne yapacağım Bayan Starr?"

Sev beni.

Aşk mı? Eğlencesi bir anda kayboldu. Onu seviyor muydu?

Ya yaptıysa? Oh...kahretsın. Yapamazdı. Düşünmesi gereken kendinden fazlası vardı. Ya Norrie'yi hiç kabul etmezse?

"Ne oldu?" diye sordu, başparmağını yanağında gezdirerek. "Neyin var?"

Bunu daha sonra düşün. "Yok bir şey," diye titrek bir gülümsemeyle geçiştirdi. "Burada hiç atıştırmalık var mı? İştahım açılmış gibi görünüyor."

Ona inanmaya karar vermeden önce uzun bir süre sessizce baktı. "Senin için mükemmel bir atıştırmalığım var," dedi kaşlarını oynatarak.

Kaşlarını kaldırdı. "Onu mutfakta mı bulacağım... yoksa pantolonunda mı?"

"Kesinlikle pantolonum. Ama endişelenmeyin, taşınabilir. İstersen mutfakta kullanabilirsin "

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KENNA'nın Swat Team 8'in sahibi Bay Porter ile yaptığı görüşme iyi geçti. Ona hamamböcekleri, karıncalar ve böcekler için evleri ilaçlamak için çok yaşlı olduğunu söyledi.

-ki öyleydi- ve potansiyel müşteriler aradığında telefonlara cevap veremeyecek kadar kabaydı -bu da doğrudu- ve tek torunu askere yeni gitmişti ve asgari ücretle, bahşiş almadan işin her yönünü devralacak birine ihtiyacı vardı ve başvuran tek kişi Kenna olduğuna göre, işi onun alabileceğini düşünüyordu ve Bayan Christine Michaelson'ın onu geri çevirmek için ne teklif ettiği umurunda değildi.

Yani, bir taşla iki kuş. Kenna'nın işsizliğinin gizemi çözülmüştü ve artık bir işi vardı.

Evleri ilaçlamadığı zamanlarda, ki bu oldukça sık oluyordu, Bay Porter'ın evinde kalıyor, telefonlarına cevap veriyor, ona arkadaşlık ediyor ya da tüm ayak işlerini yapıyordu. Huysuz, yalnız, bir arkadaşına ihtiyacı olan ama bunu kabul etmek istemeyen yaşlı bir adamdı. Onu sevmiş sayılırdı.

Kapı çaldı ve Bay Porter seslendi, "Cevap versen iyi olur, Kenna. Dizlerim fena halde ağrıyor." En sevdiği koltuğuna oturmuş, bir elinde bira, diğerinde televizyon kumandası vardı.

"Elbette, Bay Porter."

"Bana Virgil demeni daha kaç kez söylemem gerekecek, kızım?" "Sayısını unuttum."

Nefesinin altında aşağılayıcı bir şeyler mırıldandı.

"Mesai bitiminde sana Virgil diyeceğim." Sırtarak ön kapıyı açtı. Annesini gördüğünde sırtışı soldu ve içini çekti. Hayat tercihleri, kilosuna ve başarısızlıkları hakkında hakaret etmek için henüz çok erkendi. "Burası benim iş yerim anne."

Roanne onun yanından geçip küçük eve girdi ve güneş gözlüklerini çıkardı. İyi kullanılmamış mobilyalara ve lekeli halıya karşı duyduğu hoşnutsuzluk açtı. Hep böyle züppe biri miydi? "Sizinle konuşmam gerekiyor."

"Beklemesi gerekecek. Bunlar benim çalışma saatlerim."

"Sen ve Dane hakkında şaşırtıcı söylentiler duydum."

Virgil koltuğundan kalkmadan, "Kızı da duydunuz," diye söze girdi. "Çalışma saatleri yediden üçe kadardır ve tüm molalar

iki hafta önceden planlanmıştır."

Roanne sinirlendi ama onu görmezden geldi. "En azından söylentilerin doğru olup olmadığını söyle Kenna. Ben senin annenim. Bilmeyi hak ediyorum."

Bunu bekliyordu. Two Farms'tan kovulduğu gün Dane'le birlikte sergiledikleri şov düşünüldüğünde, bunu daha önce de beklemişti. Ama duyguları o kadar yeni ve hamdı ki, henüz onları paylaşmaya istekli değildi.

Annesinin yanağına bir öpücük kondurdu ve onu nazikçe kapıdan dışarı itti. "Seni seviyorum ve bu konuyu seninle sonra konuşacağım. Tamam mı?"

Roanne ayağını kapıya sokarak Kenna'nın kapıyı kapatmasını engelledi. Endişe yüz hatlarına birkaç yıl eklemişti. "Hayatım, ne yaptığını bildiğinden emin misin? Dane asla durulmayacak. Thomas böyle söylüyor ve ben senin ve Norrie'nin incindiğini görmek istemiyorum."

Göründüğü kadar gerçek olan bu endişe onu neredeyse paramparça ediyordu. "Bunu *daha sonra* konuşacağız. Hoşça kal anne." Kadın başka bir şey söylemeden kapıyı kapattı ve Roanne arabasına döndü.

Kenna alnını serin tahtaya dayadı ve aniden gelen gözyaşlarıyla savaştı. Dane'e "kötü bahis" diyen kendisi değil miydi?

"Sakın onu dinlemeye kalkma, duydun mu?" dedi Virgil. "Bir erkeğin geçmişte yuva kurmamış olması gelecekte de kurmayacağı anlamına gelmez. *Sen* henüz yuva kurmadın, değil mi?"

Doğru. Evet. Haklıydı. O haklıydı.

"Mary ile tanışmadan önce vahşi bir adamdım ve eğer kanser onu ele geçirmeseydi, hala birlikte olurduk."

Kenna onun sandalyesinin kenarına oturdu ve yıpranmış, yaşlılık lekeleri olan elini okşadı. Sırtındaki kamburluk olmasa uzun boylu bir adam sayılırdı, son derece zayıftı ve incecik beyaz saçları vardı. Bileği kadar kalın bir gözlük takıyordu. "Senin gibi vahşi bir adamı kazanmak için ne yaptı?"

"Nefes aldı. Şimdi sandalyemden kalk ve işinin başına dön. Allah'ın belası çocuklar," diye mırıldandı. "Her zaman ücretli molalar almaya çalışıyorlar."

Kenna ayağa kalkarken gülümsüyordu. İş gününün geri kalanı sprey kullanmadan ve sadece bir telefon görüşmesi yaparak geçti. Bu hızla giderse Virgil'in ona nasıl ödeme yapabileceğinden emin değildi. Neyse. Sadece hayatta kalmak için kesinlikle ihtiyaç duyduğu kadarını alacak ve geri kalanını ona iade edecekti, diye düşündü.

Bu düşünceyle, neredeyse arayıp şehirde ayarladığı randevuyu iptal edecekti. Ama yapmadı. Brook Lynn'in arabasına bindi ve yola koyuldu. Bu yapması gereken bir şeydi, Dane için ayarladığı bir sürprizdi.

Ama ya hoşuna gitmezse? Muhtemelen başta düşündüğü kadar romantik değildi, muhtemelen biraz ürkütücüydü. Ve ezikçe.

Ne yapıyorsun? Korkup musun?

Evet. Olabilir. Ama yine de dövme dükkanına başı dik bir şekilde girdi.

*

DANE BİR UYUŞTURUCU BAĞIMLISI GİBİ HİSSEDİYORDU. Kenna'dan uzak kaldığı her an yoksunluk krizine giriyordu. Birine bu kadar çaresizce ihtiyaç duymak rahatsız edici ve korkunçtu ve bundan hoşlanmıyordu. Özellikle de Kenna her geçen gün ondan daha da uzaklaşıyormuş gibi görünürken.

Nedenini biliyordu. Norrie'yle aynı odada bulundukları her seferinde onun gözlerini üzerinde hissediyordu. Ki bu pek sık olmazdı. Bundan emin olmuştu.

"Biz bir paket anlaşılmayız," demişti geçen gün.

"Biliyorum," diye yanıtlamıştı, ilişkilerindeki tek kırılmanın bu olduğunu düşünerek.

Sonra bu konu hakkında bir daha konuşmadılar ama bu fikir bile onun boynuna bir kement gibi dolanmıştı. Kızın yanında rahatlamasını istiyordu, bu çok açıktı, ama o bunu başaramamıştı. İçinde bir korku duygusu büyümeye başlamıştı, sanki birlikte geçirecekleri hayata bir zamanlayıcı yerleştirilmişti ve her an sıfırlanabilirdi.

Bir şeyler yapmak zorundaydı. Onu kaybetmeye hazır değildi.

Aylardır üzerinde çalıştığı bir anlaşmanın çökmek üzere olduğunu yeni öğrenmişti, bu yüzden yarın Los Angeles'a uçacaktı. Belki Kenna'yı kendisiyle gelmeye ikna edebilir, otel odasında biraz kaliteli zaman geçirebilir ve *onu kendisine* bağımlı hale getirebilirdi.

Daha önce mesaj atmış ve gelmesini istemişti. Şimdi de dışarıdan yatak odasının penceresini açmış ve onun talimatları doğrultusunda odasına tırmanmıştı. Yatak odasını çilek kokulu mumlarla doldurmuştu, üzerinde sadece atlet ve bir çift külotla yatağının kenarında otururken yumuşak bir parıltı yayılıyordu.

Çok seksi. Benim.

"Annemle babam seni gördü mü?" diye fısıldadı.

"Senin-" Farkına varıldı. Sanki eski moda bir rol yapma seansı yaşayacaklarmış gibi görünüyordu. Çok sertti.

Anında. "Hayır tatlım, gerçekten sessiz olmaya özen gösterdim. Kimse en ateşli amigo kızın kasabaya yeni gelen seksi kötü çocukla yattığını bilmeyecek."

Kendini kontrol edemedi bir gülümseme koptu. "Utangaç şairin sen olduğunu sanıyordum. Bu yoğun çalışma seansına davet ettiğim kişi oydu. Belki de yanlış numara yazmışımdır."

Bir şair, ha? "Güzel aşkımın olgunlaşan göğsüne yaslanmak, onun yumuşak düşüşünü ve kabarışını sonsuza dek hissetmek, tatlı bir huzursuzluk içinde sonsuza dek uyanmak, hala, hala onun şefkatle aldığı nefesini duymak ve böylece sonsuza dek yaşamak ya da ölümüne bayılmak."

Çenesi düştü. "Keats'ten alıntı yapabiliyor musun?" Göğsünü kaşdı. "Yaptığım şey bu mu?"

Kadın adama bir yastık fırlattı ama adam onu yakalayıp yere düşürdü, sonra gömleğini çıkarıp yatakta ona katıldı. Kadın ayağını adamın göğsüne bastırarak onu durdurdu.

"Çalışmaya başlamadan önce," dedi, "sana bir şey göstermem gerekiyor."

"Kitapların mı?" Bakışları göğsüne düşerek tam olarak hangi türde kitap okumak istediğini belli etti. Erotika. "Sözlü bir rapor vermek için sabırsızlanıyorum."

Başını salladı ve alt dudağını çiğnedi; bu bir gerginlik belirtisiydi. Yavaşça yana dönerek omzunun arkasını ve oradaki yaban çileği dövmesini ortaya çıkardı. Her iki koluna da tırmanan dövmelerle eşleşiyordu

"Kenna," diye homurdandı. "Nefret mi ediyorsun?"

Onu şilteye bastırdı ve üzerine çıktı. Bu kadın onu sürekli şaşırtıyordu. Ve ne zaman onu daha fazla memnun edemeyeceğini düşünse, bunu yapıyordu.

"Tatlım, seksi bir kötü çocuk şairi olabilirim ama bu konuda ne hissettiğimi ifade edecek kelimeler bende bile yok. Sana göstermek zorundayım."

*

KENNA alışkanlığı olduğu erkenden kalktı ve Dane yatağında uyurken onu inceledi. O kadar rahat ve huzurluydu ki ayakları yatağın sarkıyordu. Ama bir kez bile şikâyet etmemişti. Onunla şefkatle sevişmiş ve kollarına sarılmış bir halde uykuya dalmıştı. Ne zaman yuvarlansa, onu tekrar yanına getiriyordu.

Şimdi, göz kapakları çırpınarak açılmış, gerinerek uyanıyordu. Kadının yanında oturduğunu fark edince onu göğsüne doğru çekti. "Çok uzakta," diye homurdandı.

Bir kahkaha sesini durdurmak için ağzını kapattı. "Mükemmel mesafenin ne olduğunu düşünüyorsun?"

"Bu. Sen benim üstümdesin."

"Kendimi ameliyatla bağlatmalı mıyım?"

"Evet. Bugün ayarlamaları yapacağım." Bir eliyle yüzünü ovuşturdu. "Aslında beklemek zorunda. Birkaç saat içinde Los Angeles'a uçmam gerekiyor. İki hafta orada olacağım."

Onsuz iki hafta mı? *Surat asma.* "Seni özleyeceğim."

"Beni özleme, benimle gel."

"Yapamam. İşim ve kızım var. Bir anda toparlanıp gidemem."

Yüzünden bir kızgınlık titreşimi geçti. "İşte annelerle hiç çıkmamamın nedenlerinden de bu."

Kenna kaskatı kesildi. Norrie'den şikayet mi ediyordu? Etrafta olmamasını mı diliyordu?

Dane amca benden hoşlanıyor mu,

anne? Elbette, tatlım.

Emin misin?

Kızına öyle olduğuna dair güvence vermişti. Ama Kenna ilk kez kızına açıkça yalan söylediğinden şüphelenmişti. *Artık kendimi kandıramıyorum.*

Dane doğrulup oturdu, duygularını gizlemek için bakışlarını kaçırdı. "Bak, sadece çok fazla çalıştığını ve bir tatile ihtiyacın olduğunu düşünüyorum."

Çocuğundan uzakta bir tatil.

Nefes alma... nefes verme... güzel, bu iyiydi. "Bak, sana eşlik etmemi istemeni anlıyorum..."

"Mesele arkadaş değil. Yalnız kalmayacağım. Sadece seni yanımda istiyorum." "Yalnız kalmayacak mısın?"

"Hayır. Asistanım her zaman benimle seyahat eder."

Asistanı. Büyük olasılıkla Kenna'nın ofisinde gördüğü genç ve güzel kızlardan biriydi. "Siz ve asistanınız hiç yattınız mı?"

Gömleğini kafasına geçirmeden önce durakladı ve kadın biliyordu. Biliyorlardı.

Bağlanmayac

ak.

Kötü bahis.

Norrie'den hoşlanmıyor.

"Ve onunla seyahat etmenin sorun olmayacağını mı düşünüyorsun?" diye sordu. "Evet. Ama artık ondan etkilenmiyorum."

Argh! Dane'in ayakkabılarını aldı ve pencereden dışarı fırlattı. "Şu anda bana karşı ne kadar saygısızca davrandığının farkında mısın?"

"Ben mi? Az önce ayakkabılarımı pencereden attın."

"Yattığın bir kadınla ülkeyi baştan başa dolaşıyorsun." Ve bu en kötüsü bile değildi!

"Bu onunla tekrar yatacağım anlamına gelmiyor. Seninleyim ve aldatan biri değilim."

"Ama onunla vakit geçireceksin. Muhtemelen saatler sonra. Bir otel odasında yalnız. Muhtemelen onunla yemek yiyeceksin."

"Evet, biz de çalışıyor olacağız."

"Dünyadaki diğer herkesin benimle aynı fikirde olmaması umurumda değil. Kendini adanmış bir adam eski sevgilisiyle seyahat etmemelidir." Günaha girmesi için her türlü kapıyı açıyordu ve gerçekten de kötü görünüyordu. Ve bunu göremediği gerçeği... Kenna'nın Norrie'ye hiç sahip olmamasını dilediği gerçeği... "Gitmeni istiyorum, Dane. Şimdi."

Ona ters ters baktı. "Bana güvenmiyor musun?"

"Güvenin bununla hiçbir ilgisi yok. Hatalar olur. Bunun gibi, sen ve ben. Kızıma cüzzamlıymış gibi davranıyorsun ve ben bundan bıktım. Onu asla kabul etmeyeceksin, artık bunun farkındayım ve bu da seninle asla bir geleceğim olmayacağı anlamına geliyor."

"Çocuklardan hoşlanmıyorum. Başından beri bunu açıkça belirttim. Bunun Norrie'nin kendisiyle hiçbir ilgisi yok."

"Bunu asla anlamayacak. Ben de anlamayacağım." Kenna ondan uzaklaştı, bir an daha onunla yüzleşemedi. "Ne kadar aptalım. Sana zaman veririm ona karşı yumuşarsın sanmıştım. En azından biraz. Ama tek yaptığım bebeğimi incitmene izin vermek oldu. Bu artık sona erdi. Defol ve bir daha geri gelme."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KENNA iki hafta boyunca günde en az bir kez ağladı. Brook Lynn ve Jessie Kay onu teselli etmeye çalıştılar ve başarısız olduklarında -#LifeSucked-West'i aradılar ve West gelip onu ve Norrie'yi evinde yüzmeye götürdü.

Kenna onunla birlikte büyük bir şemsiyenin altına oturmuş, Norrie'nin oyun oynayıp eğlenmesini izlerken bir kez daha yıkılmamak için elinden geleni yapıyordu. West onu herhangi bir sıradan konuşmanın içine çekemeyince içini çekti ve "Berbat durumda, biliyorsun," dedi.

Sanki "onun" kim olduğunu gerçekten sorması gerekiyormuş gibi. Avuçları terlemeye başladı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Onu gördüm."

Başka biriyle çıkıyor muydu? Sormazdı. *Sormazdı.* "Yani şehre geri mi döndü?"

"Evet. İki gün önce geldim."

İki gün oldu. Ve evine gelmemiştii, *merhaba, nasılsın* demek için mesaj bile atmamıştı. Kalbinden geriye ne kaldıysa soldu.

Ne? Beyaz bir ata binip beni affetmesi için yalvarmasını mı bekliyordum? Norrie'ye sarılıp onu ne kadar çok sevdiğini söylemesini mi?

Kenna'nın telefonu çaldı ve titreyen elleriyle açtı.

"Kenna! Sen... söyleyecek sözüm bile yok," dedi annesi nezaket gösterme zahmetine girmeden. "Dane dün gece özür dilemek için babasını görmeye geldi. Saatlerce konuştular, hatta sarıldılar. Sadece teşekkür etmek istedim. Thomas çok mutlu. Dane'in ona, geçmişi ve bugünü düşünmesinin ve acıya tutunmaktansa onu bırakmanın daha iyi olduğunu fark etmesinin sebebinin sen olduğunu söylediğini anlattı."

"Ben mi?"

"Evet, sen. I-"

Annesinin sesi, Kenna'nın onu gördüğünde kulaklarında oluşan ani cınlamayla bastırıldı.

Dane, West'in evinden çıktı ve arka bahçeye doğru yürüdü. Saçları dağınıktı. Gözleri kan çanağına dönmüş ve yanakları çukurlaşmıştı. Neredeyse

ama yerinde kalmayı başardı. Bu iyiydi. Son bir hesaplaşmaya ihtiyaçları vardı. Kapanışa ihtiyaçları vardı.

"Anne," dedi, "gitmem gerek."

"Ama-"

Roanne'nin yüzüne kapattı.

"Merhaba Dane Amca," dedi Norrie havuzdan. Sesinde çiftlikte geçirdikleri hafta sonundakinden çok daha az heyecan vardı ve Kenna'nın midesi bulandı.

"Seninle konuşmak istiyorum," dedi kıza, havuzun kenarına doğru adım atarak. Kız isteksizce ona doğru yüzdü.

Dane dizlerinin üzerine çökerken bile yutkundu. Kızının bakışlarıyla karşılaştı ve "Seni özledim" dedi.

Norrie kuşkuyla gözlerini kırıştırdı. "Sen mi yaptın? Gerçekten mi?"

"Ben yaptım. Ve bu kadar kaba olduğum için sizden özür dilemek istiyorum. Bir zamanlar küçük bir kardeşim vardı ama ona gerektiği gibi bakamadım ve öldü. Sana karşı yanlış bir şey yapmaktan ve incinmenden o kadar korktum ki, sen yokmuşsun gibi davranmaya çalıştım."

"Bu yaptığın hiç hoş bir şey değildi," dedi sessizce.

"Hayır, değildi."

Kenna zorlukla nefes alabiliyordu. Hayalleri gerçek mi oluyordu? Gözlerinin önünde mi?

"Artık korkunun hayatımı yönetmesine izin vermeyeceğim," dedi. "Bence sen çok özel bir çocuksun."

"Biliyorum. Annem ve teyzelerim bana *her zaman* anlatır."

Ona gülümsedi. "Odanı yeniden dekore ettim. Her şeyi kendim seçtim. Pizzalarla kaplı. İçinde istediğin kadar plastik pizza pişirebileceğin bir mini mutfak bile var."

"Şimdi gidip görmek istiyorum," diye sevinçle bağırdı. "Gidebilir miyiz anne?" Kenna konuşmakta zorlanırken West, "Henüz değil," diye cevap verdi. Yanına gitti ve

Norrie'nin sudan çıkmasına yardım etti. "Annenin Dane amcanla konuşması gerekiyor. Onları biraz yalnız bırakalım."

"Beş dakika," dedi Norrie. "On,"

diye karşı çıktı West.

"On iki," dedi, henüz tam olarak uzman bir müzakereci sayılmazdı. "Tamamdır."

Evin içinde kayboldular. Sakin kalmak için mücadele eden Kenna ayağa .

"Kenna," dedi Dane. Doğrudu ve ona odaklandı. "Seni unutmaya ve hayatıma devam etmeye çalıştım ama yapamadım. Tüm uçuş boyunca seni düşündüm, eski bir erkek arkadaşınla seyahat ettiğini hayal ettim ve onu öldürmek istedim. İner inmez Tamera'yı geri gönderdim ve tüm bu süre boyunca onsuz çalıştım. Kimse olmadan."

Yutkundu. "Bunu olay olduğu gün duymak isterdim." "Biliyorum ve özür dilerim," dedi elini saçlarında gezdirerek. "A Sensiz bir hayat, hayat değildir ve ne kadar aptal olduğumu anladığımda, seninle yüz yüze konuşmak için eve uçtum. Ama Norrie'ye nasıl davrandığımı düşünmeye devam ettim ve önce kendimi gerektiğine karar verdim. Kendimi sözlerimle değil eylemlerimle kanıtlamalıyım."

"Dane-"

Ona doğru bir adım attı. "Hayatımı Daniel'a olanlar yüzünden acı çekerek geçirdim. Onun ölümü için kendimi affetmem ve bunun geleceğimi lekelemesine izin vermemem gerektiğini fark ettim." Ona baktı, gözleri sıcacıktı. "Norrie'yi çok düşündüm, söylediği şeyleri ve mutlu olduğunda yüzünün nasıl aydınlandığını. Nasıl da senin minyatür bir versiyonun olduğunu. Annesine karşı koyamazken, ona karşı koymamın hiçbir yolu yoktu. Onu sevmemem mümkün değildi... annesini sevdiğim gibi."

Ne? Ne? Ne! *Beni seviyor mu?*

"Beni değiştirdin, Kenna. Gözlerimi ve kalbimi açtınız ve beni daha iyi biri yaptınız. Babamla konuştum-"

"Biliyorum."

"Öyle mi?" diye sordu, ona doğru bir adım daha atarak. Kadın başını salladı. "Annem beni aradı."

"Acıların onun sadece hata yapan bir adam olduğunu görmemi engellemesine izin veriyordum. Tıpkı hepimiz gibi. Her zaman beni affetmen için ısrar ettim ama sonra aynı nezaketi başka hiç kimseye göstermedim." Ona ulaştı ve gözlerini dikip baktı. "Artık kötü bir bahis olmayacağım. Senin için değil."

"Dane," dedi tekrar.

"Virgil Porter için yeni ekipmanlar sipariş ettim," diye atıldı. "Eğer istersen Two Farms'ı satın alırım ve istediğin gibi kullanman için sana veririm. Strawberry Park'a yeni bir oyun parkı yaptırıyorum. Norrie için bir köpek yavrusu seçtim. Sadece senin onayına ihtiyacım var. Seni seviyorum, Kenna. Seni seviyorum ve asla sensiz olmak istemiyorum. Aramızda yasal bağlar olsun istiyorum, böylece her zaman eve döneceğimi bileceksin, sen benimsin ve ben de seninim."

Şimdi ve hayatımızın geri kalanında birbirimize ait olduğumuzu. Üçümüz bir aileyiz."

Çenesi düştü, aklı karıştı. "Benden şunu mu istiyorsun..."

", yalvarıyorum. Ama cevap vermeden önce sana bir şey göstermek istiyorum." Elini uzattı.

Şoktan donmuş bir halde olduğu yerde kaldı. *Daha fazlası mı vardı?*

Ağzını kapatmak için iki parmağını kullandı, sonra Two Farms'tan kovulduğu gün yaptığını yaptı ve onu omzuna aldı. Bu sefer karşı koymadı. Evin içine doğru yürümedi ama kapıyı omuzlayarak geçip ön bahçeye girdi.

Sokakta bir at arabası bekliyordu.

"Bir günlüğüne prenses olmak istedin," dedi, "ama ben senin *benim* prensesim olmanı istiyorum. Sonsuza kadar. Ve bunun gelmiş geçmiş en klişe cümle olması umurumda değil. Sana sahip olmak için her şeyi söyleyeceğim, her şeyi yapacağım, her şey *olacağım*, şimdi ve daima."

Onu arabanın içine yerleştirdi ve bacaklarının arasına çömelmek için tırmandı. "Bir şans daha Kenna. Tek ihtiyacım olan bu. Bu sefer doğru yapacağım, sana söz veriyorum."

"Çünkü beni seviyorsun," diye mırıldanmayı başardı.

"Her şeyden çok. Söylediklerimde ciddiydim. Sen ve Norrie ile bir aile olmak istiyorum. Seninle bir yuva kurmak, sana değer vermek ve en önemlisi asla sensiz olmamak istiyorum."

Gözlerinden yaşlar süzüldü. Adam ciddiydi. Onu istiyordu, ona sahip olmak ve onu elinde tutmak için her şeyi yapmaya hazırdı... bu ilişkinin yürümesi için. "Bensiz perişan haldeydin," dedi kafasını toparlamaya çalışarak.

"Öyleydim."

"Ve sen beni seviyorsun," dedi tekrar.

"" Ona umutla baktı. "Beni seviyor musun?"

Ona bu sözleri hiç söylemediğini fark etti. "Seviyorum. Seni tüm varlığımla seviyorum. Seninle evlenmek ve bir aile olmak istiyorum."

"Tanrı'ya şükür." Ağır bir iç geçirdi ve öne doğru düşerek alnını onun omzuna dayadı. "Bu, büyük olasılıkla, şimdiye kadar duyduğum en iyi şey."

"Diğer yarışmacılar kimler?" diyerek ona sıkıca sarıldı.

"*Daha fazla, Dane, daha sert*, iyi bir tane. *Dane, sen her zaman her konuda haklısın.*"

"Hey!" diye kahkaha attı. "Bu sonuncuyu hiç söylemedim."

Başını kaldırdı ve ona en yıkıcı gülümsemesini armağan etti. "Ama bir gün olacaksın. Bundan emin olacağım."

*

Yazar Hakkında

New York Times ve *USA TODAY* çok satan yazarı Gena Showalter, "cızırtılı sayfa çevirmeleri" ve "tamamen büyüleyici hikayeler." Elliden fazla romanı ve antolojisi bulunan Showalter, paranormal ve çağdaş romanslarının yanı sıra genç-yetişkin serileriyle de okuyucuları memnun etmiştir. Yepyeni bir çağdaş romanı piyasaya sürmekten heyecan duyuyor serisi, Original Heartbreakers, seksi kötü çocuklar ve karşı koyamadıkları kadınları içeriyor. İlk uzun roman olan *The Closer You Come'a* (Jase'in hikâyesi) mutlaka göz atın. Gena ve kitapları hakkında daha fazla bilgi edinmek için web sitesini ziyaret edin, www.genashowalter.com.

Gena'nın Harlequin yazar profil sayfasına göz atın:

www.Harlequin.com/genashowalter

Umarız bu Harlequin e-kitabını beğenmişsinizdir. Yeni sürümlerimiz hakkında bilgi almak, özel tekliflere erişmek, ücretsiz çevrimiçi okumalar ve çok daha fazlası için Harlequin.com'da bizimle bağlantı kurun!

İletişimde kalmanın diğer yolları:

Harlequin.com/newsletters
Facebook.com/HarlequinBooks
Twitter.com/HarlequinBooks
HarlequinBlog.com

ISBN-13: 9781460380215

The One You Want Copyright © 2015 by Gena Showalter Tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitabın metnine ekrandan erişme ve okuma konusunda münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü, yayıncı Harlequin Enterprises Limited, 225 Duncan Mill Road, Don Mills, Ontario, Canada M3B 3K9'un açık yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, derlenemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla saklanamaz veya tanıtılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve herhangi bir Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Bu baskı Harlequin Books S.A. ile yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır.

® ve™ yayıncının ticari markalarıdır. ®ile gösterilen ticari markalar Amerika Birleşik Devletleri Patent ve Ticari Marka Ofisi, Kanada Fikri Mülkiyet Ofisi ve diğer ülkelerde tescillidir.

www.Harlequin.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

